

รายงานการวิจัย

เรื่อง

การศึกษาปัจจัยที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษขั้นต้น

ตามหลักสูตรพุทธศาสตรบัณฑิต พ.ศ. ๒๕๕๕

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

A Study of Achievement Factor in Learning and Teaching Basic

English Bachelor of Arts Program in 2012 at

Mahachulalongkornrajavidyalaya University

โดย

พระมหาสุริยา วรเมธี, ผศ.ดร.

ผศ.ดร.เมธาพันธ์ โพธิ์ธีรโรจน์

นางสาวลลิตา พิมพ์รัตน์

คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

พุทธศักราช ๒๕๕๘

ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยจากมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

MCU RS 610758119

รายงานการวิจัย

เรื่อง

การศึกษาปัจจัยที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษขั้นต้น
ตามหลักสูตรพุทธศาสตรบัณฑิต พ.ศ. ๒๕๕๕
มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

โดย

พระมหาสุริยา วรเมธี, ผศ.ดร.
ผศ.ดร.เมธาพันธ์ โพธิ์ธีรโรจน์
นางสาวลลิตา พิมพ์รัตน์

คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
พุทธศักราช ๒๕๕๘

ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยจากมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

MCU RS 610758119

(ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย)

Research Report

A Study of Achievement Factor in Learning and Teaching Basic
English Bachelor of Arts Program in 2012 at
Mahachulalongkornrajavidyalaya University

By

Phramaha Suriya Varamedhi, Asst. Prof.Dr.
Asst. Prof. Dr. Methaphan Phothithirarot
Miss Lalita Pimrat

Faculty of Humanities Mahachulalongkornrajavidyalaya University
B.E.2558

Research Project Founded by Mahachulalongkornrajavidyalaya
University

(Copyright Mahachulalongkornrajavidyalaya University)

ชื่อรายงานการวิจัย : การศึกษาปัจจัยที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนการสอน
ภาษาอังกฤษขั้นต้นตามหลักสูตรพุทธศาสตรบัณฑิต พ.ศ.๒๕๕๕
มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

ผู้วิจัย : พระมหาสุริยา วรเมธี, ผศ.ดร.
ผศ.ดร.เมธาพันธ์ โพธิ์ธีรโรจน์
นางสาวลลิตา พิมพ์รัตน์

ส่วนงาน : คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

ปีงบประมาณ : ๒๕๕๘

ทุนอุดหนุนการวิจัย : มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

บทคัดย่อ

การศึกษาวิจัยเรื่อง “การศึกษาปัจจัยที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษขั้นต้นตามหลักสูตรพุทธศาสตรบัณฑิต พ.ศ.๒๕๕๕ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย” เป็นการวิจัยเชิงปริมาณและคุณภาพ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพการเรียนการสอนและปัจจัยที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษขั้นต้น เจาะไขพร้อมทั้งปัญหาและหาแนวทางพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามหลักสูตร พุทธศาสตรบัณฑิต พ.ศ. ๒๕๕๕ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

ระเบียบวิธีวิจัย กลุ่มตัวอย่างได้แก่นิสิต นักศึกษาชั้นปีที่ ๑-๔ สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย จำนวน ๑๐๐ ตัวอย่าง และกลุ่มตัวอย่างให้ข้อมูลจำนวน ๑๐ ตัวอย่าง เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลได้แบบสอบถามโดยแบบสอบถามและสัมภาษณ์เชิงลึก ใช้สถิติวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และสรุปข้อความจากการสัมภาษณ์เชิงลึก

คณาจารย์ นิสิตมีความคิดเห็นต่อปัจจัยที่มีต่อสัมฤทธิ์ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่มีสถานภาพเป็นพระภิกษุ คิดเป็นร้อยละ ๔๖.๐๐ มีอายุระหว่าง ๓๑-๔๐ ปี คิดเป็นร้อยละ ๓๖.๐๐ เป็นนิสิตที่กำลังศึกษาอยู่คิดเป็นร้อยละ ๗๘.๐๐ มีประสบการณ์ในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษระหว่าง ๑-๕ ปี คิดเป็นร้อยละ ๔๘.๐๐

ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ โดยภาพรวม อยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๒๗ เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านหลักสูตร อยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๒๗ ด้านความรู้ของผู้สอนอยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๑๖ ด้านพื้นฐานของผู้เรียนอยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๒๔ ด้านเทคโนโลยีสนับสนุนการเรียนการสอนอยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๔๒

ข้อมูลถามเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์การเรียนการสอนหลักสูตรภาษาอังกฤษ โดยภาพรวม อยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๓.๘๙ เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านความสามารถในการฟัง อยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๓.๘๙ ด้านความสามารถในการพูด อยู่ในระดับ “มาก”

มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๒๖ ด้านความสามารถในการอ่าน อยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๒๙ ด้านความสามารถในการเขียน อยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๓.๘๔

ผลการทดสอบสมมติฐานระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวแปรตาม พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลของคณาจารย์ และนิสิตเกี่ยวกับ เพศ เกี่ยวกับอายุ เกี่ยวกับประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ อิทธิพลต่อประสิทธิผลต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษด้าน การฟัง การพูด การอ่าน และการอ่านภาษาอังกฤษ

ผลการสัมภาษณ์เชิงลึกพบสภาพว่า ปัญหาหลักสุดที่ไม่สอดคล้องกับวิชาชีพของผู้เรียน เนื้อหาหลักสูตรเน้นไปในทิศทางเผยแพร่หลักธรรมทางพระพุทธศาสนา และบริการสังคม อาจารย์ไม่อยู่ในระดับเชี่ยวชาญ ไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษขั้นสูงได้ แต่ท่านสามารถสื่อสารเพื่อนำเนื้อหาเสนอต่อนิสิตได้

ผู้เรียนมีพื้นฐานด้านภาษาอังกฤษแตกต่างกันมาก มีอุดมการณ์ในการเรียนรู้แตกต่างกัน สนใจเข้าชั้นเรียนไม่เต็มเวลากำหนด ฝึกการใช้ภาษาไม่เพียงพอต่อวิจากระดับชั้นการศึกษาของตน ปัญหาดังกล่าวทำให้ยากต่อการพัฒนาให้มีคุณภาพเท่าเทียมกันในระดับชั้นปี อุปกรณ์การสอนขาดประสิทธิภาพในการจัดให้บริการการศึกษา ความสามารถเกี่ยวกับทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษน้อย อันเกิดจากการฝึกใช้ภาษาอังกฤษทั้งสี่ทักษะไม่เพียงพอ

Research Title : A Study of Achievement Factor in Learning and Teaching Basic English for Bachelor of Arts Program in 2012 B.C. at Mahachulalongkornrajavidyalaya University

Researcher : Asst. Prof. Dr. Phramaha Suriya Varamedhi,
Asst. Prof. Dr. Methaphan Phothithirarot
Miss Lalita Pimrat

Department : Faculty of Humanities

Fiscal Year : 2015

Research Funding : Mahachulalongkornrajavidyalaya University

Abstract

The research on Study of Achievement Factor in Learning and Teaching Basic English for the Bachelor of Arts Program 2012 B.C. at Mahachulalongkornrajavidyalaya University. This is the Quantitative and Qualitative Research with the objectives are to study condition and find out the way to development of the achievement factor of learning and teaching basic English under the bachelor of arts program 2012 B.C. at Mahachulalongkornrajavidyalaya University.

The research methodology and samples are the 1st to the 4th year students program in English of Mahachulalongkornrajavidyalaya University. It is 100 samples, and 10 samples gave in-depth interview. The tools of data collection used the questionnaire and in-depth interview. This research used the theory of statistics to analysis in descriptively such as percentage, mean, and in-depth interview.

Most of lecturers and students who gave a concept of the cause of achievement in English instruction were monks, and it is at average of 46.00%. It is between 31-40 years with an average of 36.00%, being as students with an average of 78.00% and having an experience in learning English between 1-5 years with an average of 48.00%.

The information that relating to the cause of Learning and teaching English is an excellent level with an average of 4.27%. It was found that curriculum was an excellent level with an average of 4.27%, and the knowledge of lecturer was excellent level with an average of 4.16%. The fundamental English of student was an excellent level with an average of 4.24%. In technology supporting of learning and teaching English was an excellent level with an average of 4.42%.

The result of achievement English instruction were the excellent level at average of 3.89%. It consist of four parts; listening ability was excellent level at average of 3.89%, speaking ability was excellent level at average of 4.26%, reading ability was excellent level at average of 4.29%, and writing ability was excellent level with an average of 3.84%.

The result of the hypothesis testing between the independent variables and the dependent variables was found that the personal information of lecturers and students is about gender, age and experience which having influence on the effectiveness of learning English in listening, speaking, writing and reading.

The result of the in-depth interview showed that the problem of curriculum is inconsistent with the profession of the students. The curriculum focuses on the direction of disseminating the principles of Buddhism and social services. Lecturers are not at expert level in English and cannot use English in academic, but they can communicate and present to students perfectly.

The students have the different Basic English background and different learning ideologies. Some of students do not attend full-time classes. Language training is not enough for their level. Therefore this problem makes it difficult for developing to be same quality level. Teaching equipment is ineffective in providing education services. The English language using ability is not enough due to the lack of practicing English skills.

กิตติกรรมประกาศ

รายงานการวิจัยฉบับนี้ ได้ดำเนินการและสำเร็จได้เพราะได้รับความเมตตาอนุเคราะห์จากผู้ทรงคุณวุฒิ ที่สถาบันวิจัยพุทธศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ได้จัดให้การอบรมในการเขียนโครงการวิจัยปีงบประมาณ ๒๕๕๘ ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญที่ได้กรุณาเวลาให้คำแนะนำปรึกษา ตรวจสอบแก้ไข ปรับปรุงงานวิจัยด้วยดีเสมอมา คณะผู้วิจัยจึงขอขอบ พระคุณท่านเหล่านั้นเป็นอย่างยิ่ง

ขอขอบคุณกลุ่มตัวอย่างคือ นิสิต นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย และมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ที่ให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลทั้งเป็นข้อมูลเชิงปริมาณ และเชิงคุณภาพ

ขอขอบพระคุณผู้อำนวยการสถาบันวิจัยพุทธศาสตร์ และขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิประจำสถาบันวิจัยพุทธศาสตร์ทุกท่านที่ให้การแนะนำในการปรับแก้ไขงานวิจัยทุกขั้นตอน จนสำเร็จด้วยดี ประโยชน์ใด ๆ ที่เกิดขึ้นจากการวิจัยฉบับนี้ขอมอบเป็นกตัญญูกตเวทีตาคณะแม่มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยซึ่งเป็นแหล่งประสิทธิ์ประสาทสรรพวิทยาให้แก่ข้าพเจ้าและคณะรวมถึงคณาจารย์ที่คอยสั่งสอนด้วยดีตลอดมาและหวังเป็นอย่างยิ่งว่า รายงานการวิจัยฉบับนี้ จะเกิดประโยชน์แก่ผู้สนใจในการศึกษาและนำไปสู่การประยุกต์ใช้ในการรู้ภาษาอังกฤษตามรูปแบบการเรียนรู้ “การวิจัยครั้งนี้ได้รับทุนสนับสนุนการวิจัยจากมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ปีงบประมาณ ๒๕๕๘”

พระมหาสุริยา วรเมธี, ผศ.ดร. และคณะ

๑๕ ธันวาคม ๒๕๖๑

สารบัญ

เรื่อง	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ค
กิตติกรรมประกาศ.....	จ
สารบัญ.....	ฉ
สารบัญตาราง.....	ซ
สารบัญภาพประกอบ.....	ญ
บทที่ ๑ บทนำ.....	๑
๑.๑ ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาที่ทำวิจัย.....	๑
๑.๒ วัตถุประสงค์ของแผนงานวิจัย.....	๓
๑.๓ ขอบเขตของการวิจัย.....	๓
๑.๔ นิยามศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการวิจัย	๔
๑.๕ สมมติฐานในการวิจัย	๔
๑.๖ ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	๔
บทที่ ๒ แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	๕
๒.๑ ธรรมชาติของผู้เรียนระดับอุดมศึกษา	๕
๒.๒ ความรู้เกี่ยวกับประวัติภาษาอังกฤษ (English language)	๗
๒.๓ แนวคิดเกี่ยวกับรูปแบบการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการคิดขั้นสูง	๑๑
๒.๔ แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอน	๑๔
๒.๕ แนวคิดเกี่ยวกับแรงจูงใจกับการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (Questionnaire)	๒๐
๒.๖ ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ	๒๑
๒.๗ แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้.....	๒๖
๒.๘ งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	๓๔
๒.๙ สรุปผลการศึกษาค้นคว้าเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	๓๗
๒.๑๐ กรอบแนวคิดในการวิจัย	๓๘
บทที่ ๓ วิธีดำเนินการวิจัย.....	๓๙
๓.๑ รูปแบบการวิจัย.....	๓๙
๓.๒ ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	๓๙
๓.๓ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	๓๙
๓.๔ การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	๔๑
๓.๕ การวิเคราะห์ข้อมูล.....	๔๒
๓.๖ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	๔๒

บทที่ ๔ การวิเคราะห์ข้อมูล.....	๔๔
๔.๑ ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยส่วนของกลุ่มตัวอย่าง.....	๔๔
๔.๒ ข้อมูลเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามหลักสูตร พุทธศาสตร์บัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ	๔๖
๔.๓ ข้อมูลเกี่ยวกับความสามารถในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ	๕๑
๔.๔ ข้อมูลเกี่ยวกับทดสอบสมมติฐาน	๕๕
๔.๕ ข้อมูลเกี่ยวกับการสัมภาษณ์เชิงลึก (Interview)	๗๗
๔.๖ องค์ความรู้การเรียนการสอนและประสิทธิผลการเรียนภาษาอังกฤษ ตามหลักสูตร	๙๐
 บทที่ ๕ สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ.....	๙๑
๕.๑ สรุปผลการวิจัย.....	๙๑
๕.๒ การอภิปรายผล.....	๙๒
๕.๓ การเสนอแนะ.....	๙๔
 บรรณานุกรม.....	๙๕
ภาคผนวก	
ภาคผนวก ก บทควมวิจัย	๙๘
ภาคผนวก ข กิจกรรมการนำไปใช้ประโยชน์	๑๐๕
ภาคผนวก ค ตารางเปรียบเทียบวัตถุประสงค์.....	๑๐๗
ภาคผนวก ง แบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์	๑๑๐
ภาคผนวก จ แบบสรุปโครงการวิจัย	๑๑๖
ประวัติผู้วิจัย.....	๑๑๙

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
๔.๑ จำนวนและค่าร้อยละของกลุ่มตัวอย่างตามปัจจัยเกี่ยวกับสมณเพศ.....	๔๔
๔.๒ จำนวนและค่าร้อยละของกลุ่มตัวอย่างตามปัจจัยเกี่ยวกับอายุ.....	๔๕
๔.๓ จำนวนและค่าร้อยละของกลุ่มตัวอย่างตามปัจจัยเกี่ยวกับระดับการศึกษา.....	๔๕
๔.๔ จำนวนและค่าร้อยละของกลุ่มตัวอย่างตามปัจจัยเกี่ยวกับประสบการณ์ ในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ	๔๖
๔.๕ ปัจจัยเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตร โดยภาพรวม	๔๖
๔.๖ ปัจจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนตามหลักสูตร ด้านหลักสูตร	๔๗
๔.๗ ปัจจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอน ด้านความรู้ของผู้สอน	๔๘
๔.๘ ปัจจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนตามหลักสูตร ด้านพื้นฐานของผู้เรียน.....	๔๙
๔.๙ ปัจจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอน ด้านเทคโนโลยีสนับสนุนการเรียนการสอน.....	๕๐
๔.๑๐ ผลสัมฤทธิ์การเรียนการสอนตามหลักสูตร โดยภาพรวม.....	๕๑
๔.๑๑ ผลสัมฤทธิ์การเรียนการสอนตามหลักสูตร ด้านความสามารถในการฟัง.....	๕๑
๔.๑๒ ผลสัมฤทธิ์การเรียนการสอนตามหลักสูตร ด้านความสามารถในการพูด.....	๕๒
๔.๑๓ ผลสัมฤทธิ์การเรียนการสอนตามหลักสูตร ด้านความสามารถในการอ่าน.....	๕๓
๔.๑๔ ผลสัมฤทธิ์การเรียนการสอนตามหลักสูตร ด้านความสามารถในการเขียน.....	๕๔
๔.๑๕ ค่าเฉลี่ยใช้เป็นผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนระหว่างสมณเพศ กับความสามารถในการฟัง.....	๕๕
๔.๑๖ ผลวิเคราะห์ ค่าแปรปรวนปัจจัยเกี่ยวกับสมณเพศ กับความสามารถ ในการฟังภาษาอังกฤษ	๕๕
๔.๑๗ เปรียบเทียบค่าความแตกต่างระหว่างสมณเพศ กับความสามารถ ในการฟัง ภาษาอังกฤษ โดยสถิติ Scheffe.....	๕๖
๔.๑๘ ผลวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างตำแหน่งกับความสามารถ ในการฟังภาษาอังกฤษ.....	๕๖
๔.๑๙ ค่าเฉลี่ยใช้เป็นผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนระหว่างอายุกับความสามารถ ในการฟัง.....	๕๗
๔.๒๐ ผลวิเคราะห์ ค่าแปรปรวนปัจจัยเกี่ยวกับอายุ กับความสามารถ ในการฟังภาษาอังกฤษ	๕๗
๔.๒๑ ค่าเฉลี่ยใช้เป็นผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนระหว่างระดับการศึกษา กับความสามารถในการฟัง.....	๕๘
๔.๒๒ ผลวิเคราะห์ ค่าแปรปรวนปัจจัยเกี่ยวกับอายุ กับความสามารถ ในการฟังภาษาอังกฤษ	๕๘
๔.๒๓ เปรียบเทียบค่าความแตกต่างระหว่างสมณเพศ กับความสามารถในการฟัง ภาษาอังกฤษ โดยสถิติ Scheffe	๕๙
๔.๒๔ ค่าเฉลี่ยใช้เป็นผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนระหว่างประสบการณ์ การเรียนรู้ภาษาอังกฤษกับความสามารถในการฟัง.....	๕๙

๔.๒๕	ผลวิเคราะห์ ค่าแปรปรวนปัจจัยเกี่ยวกับประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ กับความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ	๖๐
๔.๒๖	เปรียบเทียบค่าความแตกต่างระหว่างประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ กับความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ โดยสถิติ Scheffe	๖๐
๔.๒๗	ค่าเฉลี่ยใช้เป็นผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนระหว่างสมนเพศ กับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ.....	๖๑
๔.๒๘	ผลวิเคราะห์ ค่าแปรปรวนปัจจัยเกี่ยวกับสมนเพศ กับความสามารถ ในการพูดภาษาอังกฤษ	๖๑
๔.๒๙	ผลวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างตำแหน่งกับความสามารถ ในการพูดภาษาอังกฤษ	๖๒
๔.๓๐	ค่าเฉลี่ยใช้เป็นผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนระหว่างอายุกับความสามารถ ในการพูด	๖๒
๔.๓๑	ผลวิเคราะห์ ค่าแปรปรวนปัจจัยเกี่ยวกับอายุ กับความสามารถ ในการพูดภาษาอังกฤษ	๖๓
๔.๓๒	ค่าเฉลี่ยใช้เป็นผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนระหว่างระดับการศึกษา กับความสามารถในการพูด	๖๔
๔.๓๓	ผลวิเคราะห์ ค่าแปรปรวนปัจจัยเกี่ยวกับอายุ กับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ	๖๔
๔.๓๔	เปรียบเทียบค่าความแตกต่างระหว่างสมนเพศ กับความสามารถในการพูด ภาษาอังกฤษโดยสถิติ Scheffe	๖๔
๔.๓๕	ค่าเฉลี่ยใช้เป็นผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนระหว่างประสบการณ์การเรียนรู้ ภาษาอังกฤษกับความสามารถในการพูด	๖๕
๔.๓๖	ผลวิเคราะห์ ค่าแปรปรวนปัจจัยเกี่ยวกับประสบการณ์การเรียนรู้ ภาษาอังกฤษกับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ	๖๕
๔.๓๗	เปรียบเทียบค่าความแตกต่างระหว่างประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ กับ ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ โดยสถิติ Scheffe	๖๖
๔.๓๘	ค่าเฉลี่ยใช้เป็นผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนระหว่างสมนเพศกับความสามารถในการ อ่านภาษาอังกฤษ.....	๖๖
๔.๓๙	ผลวิเคราะห์ ค่าแปรปรวนปัจจัยเกี่ยวกับสมนเพศ กับความสามารถในการอ่าน ภาษาอังกฤษ	๖๗
๔.๔๐	ผลวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างตำแหน่งกับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ.....	๖๗
๔.๔๑	ค่าเฉลี่ยใช้เป็นผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนระหว่างอายุกับความสามารถในการอ่าน...	๖๘
๔.๔๒	ผลวิเคราะห์ ค่าแปรปรวนปัจจัยเกี่ยวกับอายุ กับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ....	๖๘
๔.๔๓	ค่าเฉลี่ยใช้เป็นผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนระหว่างระดับการศึกษากับความสามารถ ในการอ่าน.....	๖๙
๔.๔๔	ผลวิเคราะห์ ค่าแปรปรวนปัจจัยเกี่ยวกับอายุ กับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ โดยสถิติ Scheffe	๖๙
๔.๔๕	ค่าเฉลี่ยใช้เป็นผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนระหว่างสมนเพศ กับความสามารถในการ เขียนภาษาอังกฤษ.....	๗๐

๔.๔๖	ผลวิเคราะห์ ค่าแปรปรวนปัจจัยเกี่ยวกับสมณเพศ กับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ	๗๐
๔.๔๗	ผลวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างตำแหน่งกับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ.....	๗๑
๔.๔๘	ค่าเฉลี่ยใช้เป็นผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนระหว่างอายุกับความสามารถในการเขียน...	๗๑
๔.๔๙	ผลวิเคราะห์ ค่าแปรปรวนปัจจัยเกี่ยวกับอายุ กับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ...	๗๒
๔.๕๐	ค่าเฉลี่ยใช้เป็นผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนระหว่างระดับการศึกษากับความสามารถในการเขียน.....	๗๒
๔.๕๑	ผลวิเคราะห์ ค่าแปรปรวนปัจจัยเกี่ยวกับอายุ กับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ	๗๒
๔.๕๒	เปรียบเทียบค่าความแตกต่างระหว่างสมณเพศ กับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษโดยสถิติ Scheffe	๗๓
๔.๕๓	ค่าเฉลี่ยใช้เป็นผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนระหว่างประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษกับความสามารถในการเขียน.....	๗๓
๔.๕๔	ผลวิเคราะห์ ค่าแปรปรวนปัจจัยเกี่ยวกับประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษกับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ	๗๔
๔.๕๕	เปรียบเทียบค่าความแตกต่างระหว่างประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษกับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ โดยสถิติ Scheffe	๗๔
๔.๕๖	เปรียบเทียบค่าความแตกต่างระหว่างสมณเพศ กับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษโดยสถิติ Scheffe	๗๕
๔.๕๗	ค่าเฉลี่ยใช้เป็นผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนระหว่างประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษ กับความสามารถในการอ่าน.....	๗๕
๔.๕๘	ผลวิเคราะห์ ค่าแปรปรวนปัจจัยเกี่ยวกับประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษกับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ	๗๖
๔.๕๙	เปรียบเทียบค่าความแตกต่างระหว่างประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษกับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ โดยสถิติ Scheffe	๗๖

สารบัญภาพ

แผนภาพที่	หน้า
๒.๑ แผนที่โลกแสดงประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษ	๑๑
๒.๒ แสดงกรอบแนวคิดการวิจัย	๓๘

บทที่ ๑

บทนำ

๑.๑ ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาอังกฤษจัดเป็นภาษากลาง (Lingua franca) ของการสื่อสาร โดยเฉพาะระหว่างผู้ใช้ภาษาที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นประจำชาติ ไม่ว่าจะเป็นในวงการวิทยาศาสตร์ การติดต่อสื่อสาร เทคโนโลยีการค้าขาย และการศึกษาการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศได้รับความสนใจจากผู้เรียนและนักศึกษาทั่วไป ภาษาอังกฤษถูกจัดเป็นหนึ่งในวิชาแกน นอกเหนือจากศิลปะ คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์และหน้าที่พลเมืองที่ผู้เรียนควรมีความเชี่ยวชาญในการนำไปใช้ฐานะเป็นทักษะจำเป็น เพื่อการเรียนรู้ในศตวรรษที่ ๒๑ เพื่อนำความเชี่ยวชาญในศิลปะการใช้ภาษาอันเป็นส่วนหนึ่ง ในการพัฒนาความสามารถในการแข่งขันในระดับประเทศ^๑

ภาษาจึงเป็นเครื่องมือสื่อสารของคนในสังคมเดียวกันหรือต่างสังคมและภาษาเป็นสื่อทำให้โครงสร้างทางสังคมมีความประณีต สมบูรณ์ และเป็นหัวใจสำคัญของการสื่อสาร โดยเฉพาะภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางที่ใช้ติดต่อสื่อสารทั่วไปและขอบข่ายของการใช้ภาษาดังกล่าวก็ครอบคลุมทั้งโลกเป็นภาษาแห่งโอกาส กล่าวคือหนึ่งในคุณสมบัติของผู้ทำงานในแต่ละสาขาอาชีพในปัจจุบันล้วนกำหนดว่าจะต้องฟัง พูด และเขียนภาษาอังกฤษได้ดีในชีวิตประจำวันทักษะการฟังเป็นทักษะที่สำคัญ เพราะเป็นทักษะที่ใช้มากกว่าทักษะอื่น^๒ ทักษะการฟังในระดับเริ่มต้นเน้นการฟังเสียง พยางค์ คำศัพท์ วลีแล้วสามารถออกเสียงได้ถูกต้อง^๓ ในบรรดา ๔ ทักษะทักษะการฟังเป็นทักษะแรกของการสื่อสารถ้าฟังไม่รู้เรื่องก็จะไม่สามารถพูดโต้ตอบได้^๔ การใช้ภาษาโต้ตอบจึงส่งผลทำให้ทักษะการพูดเป็นทักษะที่สำคัญในการถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจและความรู้สึกที่ผู้ฟังได้รับรู้และเข้าใจ จุดมุ่งหมายของผู้พูด ฉะนั้นการพัฒนาทักษะการพูดจึงต้องใช้เวลาในการฝึก^๕ การพูดเป็นทักษะด้านการแสดงออก (Productive Skill) ในการพูดผู้พูดต้องมีความสามารถทางภาษาทุกด้าน เพื่อทำ

^๑ เคน เคย์, ทักษะแห่งอนาคต การศึกษาเพื่อศตวรรษที่ ๒๑, (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์โอเพ่นเวิลด์ส., ๒๕๕๔), หน้า ๒๓-๓๕.

^๒ สุมิตรา อังวัฒนกุล, แนวคิดและเทคนิควิธีการสอนภาษาอังกฤษ, พิมพ์ครั้งที่ ๒, (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๓๙), หน้า ๗๓.

^๓ กุศยา แสงเดช, ภาษาอังกฤษภาคปฏิบัติสำหรับครูประถมศึกษา, (กรุงเทพมหานคร : ห้างหุ้นส่วนจำกัด วี.เจ.พรินต์, ๒๕๔๘), หน้า ๑๓๒.

^๔ รูปทอง กว้างสวัสดิ์, คู่มือการสอนภาษาอังกฤษ, (มหาสารคาม : ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์, ๒๕๔๕), หน้า ๒๗.

^๕ กองวิจัยทางการศึกษา, การสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา, (กรุงเทพมหานคร : กระทรวงศึกษาธิการ, ๒๕๔๒), หน้า ๑๘-๒๐.

ให้ผู้ฟังเข้าใจต้องถ่ายทอดความคิด ความรู้สึกของตนเองออกมาเป็นคำพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ ต้องแสดงสถานภาพผู้พูดแสดงออกให้ถูกต้อง^๖

สื่อและเทคโนโลยีประกอบการสอน ถือว่าเป็นปัจจัยหลักตัวหนึ่งที่จะส่งเสริมให้กระบวนการเรียนการสอนเกิดผลสัมฤทธิ์อย่างแท้จริง ในการพัฒนาคุณภาพผู้เรียน สื่อประกอบการสอนเป็นเครื่องมือสำคัญที่จะนำเอาความรู้ และประสบการณ์เข้าไปสู่การรับรู้ (Perception) การเข้าใจข้อมูลตรงกับประสบการณ์เดิมของผู้เรียน (Association) และการนำเอาข้อมูลไปประยุกต์ใช้ (Application) ในรูปแบบของการตัดสินใจ (Decision Making) ซึ่งในกระบวนการนี้เองที่ผู้สอนจะต้องเลือกสื่อและเทคโนโลยีประกอบการสอนให้ถูกต้อง เหมาะสมและมีประสิทธิภาพมากที่สุด มิฉะนั้นแล้วความรู้และประสบการณ์ทั้งหมด จะไม่สามารถถ่ายทอดไปยังผู้เรียนได้อย่างสัมฤทธิ์ผลตามวัตถุประสงค์ของผู้สอน

การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ จำเป็นต้องมีผู้สอนที่มีทักษะความรู้ความเข้าใจและความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อเป็นแบบอย่างด้านการใช้ภาษาแก่นักเรียน ไม่ว่าจะเป็นแบบอย่างในการออกเสียงทั้งใน ระดับคำและระดับประโยค แบบอย่างในการใช้ภาษาได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์นอกจากนี้ครู ผู้สอน ภาษาอังกฤษยังจำเป็นต้องมีวิธีสอนที่น่าสนใจ สามารถทำให้นักเรียนเกิดความกระตือรือร้นอยากที่จะเรียนรู้ รวมทั้งมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษด้วย หากครูผู้สอนภาษาอังกฤษไม่มีทักษะความรู้ความเข้าใจและ ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพียงพอครูเหล่านี้อาจสร้างปัญหาต่างๆ ให้แก่นักเรียน อาทิปัญหาด้านความ ถูกต้องของการออกเสียงในระดับคำหรือระดับประโยคความถูกต้องด้านไวยากรณ์ภาษา รวมทั้งทัศนคติต่อการ เรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งปัญหาเหล่านี้ได้ส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติได้เปิดเผยข้อมูลผลการสอบแบบทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติขั้นพื้นฐาน

การสอนภาษาอังกฤษให้มีความรู้ความเข้าใจในไวยากรณ์ และการใช้ตามรูปแบบให้เกิดทักษะการอ่าน การฟัง การพูดและการเขียนจึงมีความสำคัญ ทั้งผู้สอนและผู้เรียน จากการติดตามและประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ผ่านมา พบว่า ปัจจัยสำคัญที่ทำให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษไม่ประสบผลสำเร็จคือ ผู้สอน ทั้งนี้เพราะว่า ผู้สอนส่วนใหญ่มักจะเป็น ครูประจำวิชาไม่มีวุฒิการศึกษาทางด้านภาษาอังกฤษ ขาดความแม่นยำในเนื้อหาทำให้ไม่กล้าที่จะสอน ขาดความมั่นใจ ไม่มีความรู้ภาษาอังกฤษพื้นฐานที่มั่นคง ผู้สอนขาดความชำนาญ โดยเฉพาะการสอนให้ผู้เรียนพูดภาษาอังกฤษไม่ได้ และไม่มีวิธีการสอนที่จูงใจให้นักเรียนเห็นความสำคัญของการเรียนภาษาอังกฤษทำให้ผู้เรียน เกิดความเบื่อหน่าย ขาดความสนใจ และขาดแรงจูงใจในการเรียนไม่เห็นประโยชน์ของการเรียนภาษาอังกฤษ^๗

ดังนั้น การศึกษาผลสัมฤทธิ์ ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามหลักสูตร พุทธศัศตวรรษที่ ๒๕๖๑ สาขาวิชาภาษาอังกฤษ จะทำให้การพัฒนาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในทุกๆระดับ

^๖ พรสวรรค์ สืบป้อ, สุดยอวิธีสอนภาษาอังกฤษ, (กรุงเทพมหานคร : อักษรเจริญทัศน์, ๒๕๕๐), หน้า ๑๖๒.

^๗ ทิพวัลย์ มาแสง, การสอนภาษาอังกฤษสำหรับคนไทย, (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ทิพย์อักษร, ๒๕๓๒), หน้า ๓๒.

ของมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยมีคุณภาพ เกิดผลสัมฤทธิ์ มีประสิทธิภาพ มีมาตรฐาน และบรรลุเป้าหมายที่มหาวิทยาลัยกำหนดไว้ทุกประการ โดยคณะผู้วิจัยพยายามใช้วิธีการศึกษาแบบ วิทยาศาสตร์เข้ามาช่วย เพื่อให้ได้ผลการวิจัยที่ถูกต้องแม่นยำ และสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการ พัฒนาสื่อและเทคโนโลยีประกอบการสอนภาษาอังกฤษ ในมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ให้มีประสิทธิภาพและเกิดผลสัมฤทธิ์อย่างแท้จริง

๑.๒ วัตถุประสงค์ของโครงการวิจัย

๑.๒.๑ เพื่อการศึกษาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ตามหลักสูตรพุทธศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

๑.๒.๒ เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามหลักสูตร พุทธ ศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

๑.๓ ขอบเขตของโครงการวิจัยและกรอบแนวคิด

๑ ขอบเขตของโครงการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้ศึกษาวิจัย ได้กำหนดขอบเขตของการวิจัยไว้ ดังนี้

๑) ขอบเขตด้านเนื้อหา ศึกษาเฉพาะเรื่อง เพื่อการศึกษาลักษณะของการเรียน การสอนภาษาอังกฤษตามหลักสูตร พุทธศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เท่านั้น

๒) ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ผู้สอนและนิสิตทุกชั้นปี ๓-๔ ใน สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ส่วนกลาง จำนวน ๔๐๐ รูป/คน เลือจากปัจจัยส่วนบุคคลจากประชากรจำนวน ร้อยละ ๒๕ ได้แก่ ๑๐๐ รูป/คน

๓) ขอบเขตด้านกรอบแนวคิดการวิจัย

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาในการวิจัย ได้จากศึกษาจากแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วย ข้อมูลพื้นฐานของผู้เรียนและ

ตัวแปรอิสระเกี่ยวกับข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง ประกอบด้วย

- สมณเพศ
- สถานภาพตำแหน่ง
- อายุ
- ระดับการศึกษา
- ประสบการณ์ในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

หลักการเรียนรู้ภาษาอังกฤษประกอบด้วย

- ปัจจัยเกี่ยวกับหลักสูตร
- ปัจจัยเกี่ยวกับความรู้ของผู้สอน
- ปัจจัยเกี่ยวกับพื้นฐานของผู้เรียน
- ปัจจัยเกี่ยวกับเทคโนโลยีสนับสนุนการเรียนการสอน

ผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามหลักสูตร

ด้านความสามารถในการฟัง

ด้านความสามารถในการพูด

ด้านความสามารถในการอ่าน

ด้านความสามารถในการเขียน

๑.๔ นิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย

ปัจจัยส่วนบุคคล หมายถึง ปัจจัยส่วนบุคคลของคณาจารย์ที่สอนและนิสิตในหลักสูตร พุทธศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

ปัจจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอน หมายถึง ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนในหลักสูตร ประกอบด้วย ปัจจัยเกี่ยวกับหลักสูตร ปัจจัยเกี่ยวกับความรู้ของผู้สอน ปัจจัยเกี่ยวกับพื้นฐานของผู้เรียน และปัจจัยเกี่ยวกับเทคโนโลยีสนับสนุนการเรียนการสอน

ผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ หมายถึง ผลสัมฤทธิ์ที่เกิดจากผลการเรียนการสอนตามหลักสูตร เพื่อให้ผู้เรียนและผู้สอนได้มีการพัฒนาและเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้าน การฟัง การพูด การอ่านและการเขียน

๑.๕ สมมติฐานในการวิจัย

สมมติฐานที่ ๑ อาจารย์ และนิสิตมีสมณเพศต่างกันมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ ๒ อาจารย์ และนิสิตมีสถานภาพตำแหน่งต่างกันมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ ๓ อาจารย์ และนิสิตมีอายุต่างกันมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ ๔ อาจารย์ และนิสิตมีระดับการศึกษา ต่างกันมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ ๕ อาจารย์ และนิสิตมีประสบการณ์เรียนรู้ภาษาอังกฤษต่างกันมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

๑.๖ ประโยชน์ที่จะได้รับการวิจัย

๑.๖.๑ มีวิธีการจัดเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามหลักสูตรพุทธศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

๑.๖.๒ มีรูปแบบการศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามหลักสูตรพุทธศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

บทที่ ๒

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาวิจัย เรื่อง ศึกษารูปแบบการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับอุดมศึกษาในมหาวิทยาลัยสงฆ์ในศตวรรษที่ ๒๑ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าแนวคิด ทฤษฎี ที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตลอดถึงเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ที่นำมาใช้ในครั้งนี้ ดังต่อไปนี้

- ๒.๑ ธรรมชาติของผู้เรียนระดับอุดมศึกษา
- ๒.๒ ความรู้เกี่ยวกับประวัติภาษาอังกฤษ (English language)
- ๒.๓ แนวคิดเกี่ยวกับรูปแบบการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการคิดขั้นสูง
- ๒.๔ แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอน
- ๒.๕ แนวคิดเกี่ยวกับแรงจูงใจกับการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (Questionnaire)
- ๒.๖ แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้
- ๒.๗ งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
- ๒.๘ สรุปผลการศึกษาค้นคว้าเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
- ๒.๙ กรอบแนวคิดในการวิจัย

๒.๑ ธรรมชาติของผู้เรียนระดับอุดมศึกษา

นิสิตระดับปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย มีอายุประมาณ ๑๙-๒๕ ปี อยู่ในช่วงวัยรุ่นตอนปลายและย่างเข้าสู่ผู้ใหญ่ตอนต้นการจัด การเรียนรู้ให้บรรลุวัตถุประสงค์นั้น จึงจำเป็นต้องจัดการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับพัฒนาการของผู้เรียนซึ่งอยู่ในช่วงวัยที่มีกระบวนการเจริญงอกงามอย่างต่อเนื่อง (Continuing Process of Growth) คือ มีการเจริญเติบโตและพัฒนาการต่อเนื่องไม่หยุดนิ่งทั้งทางร่างกาย อารมณ์ สังคมและสติปัญญาและควรคำนึงถึงหลักการเรียนรู้ ดังนี้

พัฒนาการด้านต่างๆ ของนักศึกษาที่สำคัญสรุปได้ดังนี้^๑

- ๑) พัฒนาการด้านร่างกาย นักศึกษาจะมีร่างกายที่เจริญเติบโตเต็มที่ อวัยวะทุกส่วนทำงาน อย่างมีประสิทธิภาพ ร่างกายแข็งแรงทำให้บุคคลวัยนี้มีผลกำลังมาก ต่อเมตทำงานเต็มที่
- ๒) พัฒนาการด้านสังคม นักศึกษาให้ความสำคัญกับกลุ่มและต้องการการยอมรับ

^๑ สุรางค์ โค้วตระกูล, จิตวิทยาการศึกษา, พิมพ์ครั้งที่ ๖, (กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย), ๒๕๔๘, หน้า ๙๒.

จากกลุ่มแต่น้อยกว่าบุคคลระยะวัยรุ่นตอนต้นและตอนกลางชอบร่วมกิจกรรมทางสังคมนักศึกษาจะเลือกคบคนที่มีความสนใจเหมือนกันและพูดคุยกันรู้เรื่องมีความต้องการเป็นอิสระและเป็นตัวของตัวเอง ชอบเลียนแบบบุคคลที่เขายอมรับเพื่อให้ได้รับการยอมรับจากผู้อื่นด้วยซึ่งอาจจะเป็นพ่อแม่ เพื่อน ดารา นักร้อง นักแสดง ตลอดจนอาจารย์และบุคลากรของมหาวิทยาลัย เป็นต้น การเลียนแบบมิได้ตั้งแต่การแต่งกาย การใช้เครื่องประดับและของใช้ส่วนตัว การวางตัวและการดำเนินชีวิตในมหาวิทยาลัย

๓) พัฒนาการด้านอารมณ์ วัยนี้มักจะมีอารมณ์รุนแรง มีอุดมการณ์ ไม่ยอมใครง่ายๆ ตรงไปตรงมาเกินไปทำให้เกิดความขัดแย้งในระหว่างกลุ่มนักศึกษาหรือกับผู้ใหญ่ได้ง่าย

๔) พัฒนาการด้านเชาวน์ปัญญา นักศึกษาอยู่ในช่วงวัยที่มีการพัฒนาความสามารถของสมองในการเรียนรู้ได้สูงสุด วัยนี้สามารถคิดวิเคราะห์และคิดหาเหตุผลในสิ่งที่เป็นนามธรรมได้ สามารถตั้งสมมติฐานและแก้ปัญหาที่ยากได้ มีความคิดฝันและจินตนาการ บางครั้งเกินความเป็นจริงในชีวิตเกินขอบเขตที่จะทำได้ จึงเกิดความเครียดได้ง่าย แสดงความคิด เช่น การวิจารณ์ตนเองและคนอื่นตลอดจนกฎเกณฑ์ของสังคม

หลักการเรียนรู้สำหรับนักศึกษาระดับอุดมศึกษาซึ่งจะช่วยให้การจัดกิจกรรมประสบความสำเร็จนั้น วิจิตร อวาทะกุล^๒ ได้กล่าวถึงการจัดการเรียนรู้และหลักการเรียนรู้สำหรับนักศึกษา ดังนี้

๑) นักศึกษาเป็นบุคคลในช่วงวัยที่มีความต้องการจะพัฒนาตนเองเพื่อความก้าวหน้าและกำลังพัฒนาเข้าสู่วุฒิภาวะต้องการสนองศักยภาพส่วนตนให้มีความทัดเทียมกับคนอื่น ๆ ในสังคม ต้องการได้รับบิสรภาพและเสรีภาพเพิ่มมากขึ้น การจัดการเรียนรู้ จึงควรสนับสนุน ความต้องการและพัฒนาความเป็นตัวของตัวเองตามที่ปรารถนา (Self-fulfillment)

๒) นักศึกษาอยู่ในช่วงวัยที่มีกระบวนการเจริญงอกงามอย่างต่อเนื่อง (Continuing Process of Growth) คือ การเจริญเติบโตและพัฒนาการต่อเนื่องไม่หยุดนิ่งทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ สังคมและสติปัญญา จึงควรส่งเสริมพัฒนาการดังกล่าว

๓) นักศึกษาแต่ละคนมีประสบการณ์เดิมติดตัวมานอกจากนี้ยังมีความเชื่อ ค่านิยมทางสังคมรวมอยู่ด้วย จึงควรให้ความสำคัญกับประสบการณ์ ความเชื่อและค่านิยมของนักศึกษา

๔) นักศึกษาเข้ามาเรียนด้วยความตั้งใจหลายๆ ประการ เช่น ต้องการประสบความสำเร็จตามเป้าหมาย ต้องการได้ทำกิจกรรมทางสังคม และต้องการความรู้และมีความคาดหวังเฉพาะตัวต่างกัน ผู้สอนจึงควรคำนึงถึงและช่วยแก้ปัญหาต่างๆ ที่อาจเกิดขึ้น

๕) นักศึกษาที่มีความสนใจหลายด้านที่ต้องทำไปพร้อมๆ กันบางคนอาจมีภาระหน้าที่อื่น ที่ต้องทำนอกจากการเรียนซึ่งทำให้เป็นปัญหาในการเรียน

๖) นักศึกษามีรูปแบบการเรียนรู้เป็นของตนเองและแตกต่างกัน ซึ่งจะจดจำได้ดี ถ้าเรื่องที่เรียนเกี่ยวข้องกับประสบการณ์ของตนและยังสามารถเรียนรู้สิ่งใหม่ได้ดี หากสิ่งนั้นไม่ขัดแย้งกับความรู้ และประสบการณ์เดิม

^๒ วิจิตร อวาทะกุล, การฝึกอบรม, (กรุงเทพมหานคร : โอเดียนสโตร์, ๒๕๓๗), หน้า ๙๐.

๗) ควรพิจารณาให้ความสำคัญกับแรงจูงใจในการเรียน เพราะบุคคลจะเรียนรู้ได้ดี ถ้ามีความต้องการในการเรียนสิ่งนั้นๆ สิ่งที่ยึดเป็นประโยชน์ มีสาระนำไปใช้ปฏิบัติในชีวิตจริงได้ผล จึงควรให้นักศึกษาเข้าใจ เห็นด้วยกับจุดมุ่งหมายของสิ่งที่เรียนและมีความต้องการที่จะเรียนรู้

๘) บรรยากาศของการเรียน การฝึกอบรมต้องมีลักษณะเป็นกันเอง อย่าให้เป็นทางการ หรือมีลักษณะบังคับ ช่มชู้มาก และมีระเบียบเกินความจำเป็น ควรให้ความไว้วางใจและให้เกียรติผู้เรียน นอกจากนี้สภาพแวดล้อมในการเรียน ต้องมีความสะดวกสบายเหมาะสม

๙) ควรคำนึงถึงความต้องการเรียนรู้ของแต่ละบุคคลและรูปแบบของการเรียนรู้ที่มีความหลากหลาย ต้องอดทนและใจเย็นในการสอน

๑๐) ต้องคำนึงถึงความรู้เดิมและประสบการณ์พื้นฐานด้านสติปัญญา ปัญหาด้านสุขภาพ อุปนิสัย มีผลต่อการเรียนรู้ช้าหรือเร็วของนักศึกษา

๑๑) ควรพิจารณาและให้ความสำคัญกับเนื้อหาและกิจกรรมในการเรียนรู้ การสอนควรใช้วิธีการหลายๆ วิธี ที่นักศึกษาชอบ

๑๒) ให้ความสำคัญเกี่ยวกับปัญหาที่สอดคล้องกับความจริงและนำการเรียนรู้ไปใช้แก้ปัญหา นักศึกษาต้องการเรียนโดยการแนะนำ แนะนำ จูงใจและชมเชยให้กำลังใจ

๑๓) ต้องให้ความสนใจใส่ใจกับการมีส่วนร่วมทั้งทางด้านสติปัญญาและทางด้านร่างกาย ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ การเรียนรู้ควรให้มีการลงมือปฏิบัติ

๑๔) ควรให้มีเวลาอย่างเพียงพอในการเรียนรู้ โดยเฉพาะการเรียนรู้ข้อมูลใหม่ๆ การฝึกทักษะใหม่ๆ และการเปลี่ยนแปลงเจตคติ จึงควรสอนซ้ำๆ

๑๕) ให้โอกาสในการฝึกภาคปฏิบัติจนเกิดผลดีหรือการนำความรู้ไปประยุกต์ใช้

๑๖) ให้นักศึกษาได้แสดงศักยภาพหรือสมรรถภาพในการเรียนรู้ จนกระทั่งได้เห็นความก้าวหน้าว่า สามารถบรรลุเป้าหมายได้

สรุปได้ว่า การเรียนรู้ของนิสิตจะประสบความสำเร็จ ถ้าการจัดการเรียนรู้นั้นสอดคล้องกับพัฒนาการ ความต้องการ ความสนใจ สติปัญญา รูปแบบการเรียนรู้ประสบการณ์เดิมและความแตกต่าง ของผู้เรียนโดยให้เรียนรู้อย่างมีส่วนร่วม ให้นักศึกษาได้ลงมือปฏิบัติทำงานเป็นกลุ่ม มีการจัดกิจกรรม การเรียนรู้ที่หลากหลาย ท่ามกลางบรรยากาศที่เป็นกันเอง ให้กำลังใจและให้เกียรติ

๒.๒ ความรู้เกี่ยวกับประวัติภาษาอังกฤษ (English language)

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหนึ่งที่อยู่ในกลุ่มตระกูลภาษาเยอรมันตะวันตก (West Germanic) ซึ่งจัดอยู่ในกลุ่มย่อย คือ กลุ่มภาษาแองโกล-ฟรีเซียน (Anglo - Frisian) จำนวนผู้พูดภาษาอังกฤษมีมากถึง ๓๕๐ ล้านคน จัดเป็นภาษาที่มีผู้พูดเป็นอันดับที่ ๒ ของโลก รองลงมาจากภาษาจีน ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ที่มีผู้พูดอาศัยอยู่ในบริเวณเกาะอังกฤษ สหรัฐอเมริกา แคนาดา ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ ดินแดนในหมู่เกาะคาริบเบียน และตอนใต้ของแอฟริกา นอกจากนี้ยังเป็น

ภาษาของผู้พูดสองภาษา (Bilingual) ในประเทศอินเดีย และตามหมู่เกาะในมหาสมุทรแปซิฟิก จำนวนผู้พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง กระจายกระจายทั่วไป ตามพื้นที่ต่างๆ ของโลก^๓

๒.๒.๑ ความหมายของภาษาอังกฤษ

ภาษาอังกฤษถือเป็นภาษากลาง (lingua franca) เนื่องจากอิทธิพลทางทหาร เศรษฐกิจ วิทยาศาสตร์ การเมือง และวัฒนธรรมของสหราชอาณาจักรและสหรัฐอเมริกา จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่นักศึกษาทุกคนจำเป็นต้องเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เพราะว่าภาษาอังกฤษนั้นได้เข้ามามีบทบาทอย่างยิ่งต่อผู้คนในหลากหลายอาชีพ ซึ่งบางอาชีพต้องการผู้ที่มีความเชี่ยวชาญทางด้านภาษาอังกฤษมาช่วย ประสานงาน ทำให้งานทุกอย่างนั้นง่ายราบรื่นและสำเร็จลงไปได้ด้วยดี

คำว่า อังกฤษ ในภาษาไทย มีที่มาจากคำอ่านของคำว่า Inggeris ในภาษามลายูที่ยืมมาจาก anglais (English) ในภาษาฝรั่งเศสภาษาอังกฤษ/แองกลิช (Angles) เป็นภาษาโบราณซึ่งใช้กันในชนชาติแองโกลที่อพยพสู่เกาะบริเตน และเป็นหนึ่งในภาษาแบบฉบับของภาษาอังกฤษ เพราะฉะนั้น หากพูดถึงภาษาอังกฤษแล้ว ก็ต้องระวังเสียงพ้องกับคำว่า ภาษาอังกฤษ^๔

๒.๒.๒ ความเป็นมาของภาษาอังกฤษ

เกาะอังกฤษ (British Isles) ซึ่งปัจจุบันประกอบด้วยอังกฤษ (England) สกอตแลนด์ (Scotland) และเวลส์ (Wales) ภาษาดั้งเดิมเป็นภาษาละติน โดยโรมันเข้ามาบูรณดินแดนอังกฤษสูรรกับชนเผ่าเดิมซึ่งเข้ามาปกครองก่อนคือ พวกเคลท์ (Celts) และภาษาที่ใช้ คือ ภาษาเคลติก (Celtic) โรมันได้รับชัยชนะในปีคริสต์ศักราช ๔๓ พวกโรมันได้อาภาษาละตินเข้ามาใช้เป็นภาษาราชการของพวกอังกฤษ แต่ภาษาละตินไม่ได้แทนที่ภาษาเคลติกทั้งหมด เพียงแต่ใช้ในชนชั้นสูง โดยเฉพาะตามเมืองใหญ่ๆ เท่านั้น พวกชนชั้นกลางยังใช้ภาษาลึ้นเหมือนเดิม^๕ ภาษาอังกฤษแบ่งเป็น ๓ ยุค ตามระยะเวลาทางประวัติศาสตร์ ดังนี้

The Old English Period (499-1100 A.D.)

The Middle English Period (1100-1500 A.D.)

The Modern English Period (1500-The Present Day)^๖

ในคริสต์ศตวรรษที่ ๕ ชนเผ่าเยอรมันโบราณได้แก่ พวกเอนเจิล (Angle) แซ็กซอน (Saxon) และจูท (Jute) ได้รุกรานและปกครองเกาะอังกฤษ ภาษาของคนเหล่านี้จึงผสมกลมกลืนกับ

^๓ สรัญญา เศวตมาลย์, การแบ่งกลุ่มภาษาตามแนวภาษาศาสตร์เชิงโครงสร้างและเชิงประวัติ, พิมพ์ครั้งที่ ๑, (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์อักษรพัฒนา, ๒๕๔๒), หน้า ๕.

^๔ วิกีพีเดีย สารานุกรมเสรี, ภาษาอังกฤษ, [ออนไลน์], แหล่งที่มา : <http://th.wikipedia.org/wiki/%A0%E0%A9>[๓ ธ.ค.๒๕๕๕].

^๕ วิไลวรรณ ขนิษฐานันท์, ภาษาศาสตร์เชิงประวัติ : วัฒนาการภาษาไทยและภาษาอังกฤษ, พิมพ์ครั้งที่ ๑, (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ๒๕๒๖), หน้า ๑๘๖-๑๘๗.

^๖ พิชรี พลวงค์, ประวัติภาษาอังกฤษ, พิมพ์ครั้งที่ ๕, (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, ๒๕๓๔), หน้า ๕๓.

ภาษาดั้งเดิมของชาวเกาะ กลายเป็นภาษาใหม่ คือ Anglo-Saxon หรือ Engleise (ออกเสียงเช่นเดียวกับ English) ภาษาอังกฤษในยุคนี้เรียกว่า Old English^๗

คริสต์ศตวรรษที่ ๘-๑๐ พวกไวกิง (Viking) รุกรานและเข้าปกครองเกาะอังกฤษ กษัตริย์หลายองค์เป็นชาวเดนมาร์ก ทำให้ภาษานอร์ส (Norse) ของพวกไวกิง เข้ามาปะปนกับ Old English^๘ ในปี คริสต์ศักราช ๑๐๖๖ เจ้าชายวิลเลียม (Duke William) ชาว Norman (ฝรั่งเศส) รบชนะชาว Anglo-Saxon และเข้าปกครองเป็นกษัตริย์เกาะอังกฤษ (King William I) ภาษาฝรั่งเศสจึงกลายเป็นภาษาของราชการและชนชั้นสูง และในยุคนี้มีขัณนาที่แห่งศาสนาคริสต์เข้ามาเผยแผ่ศาสนา จึงทำให้ภาษาละตินซึ่งเป็นภาษาของกรุงโรม กลายเป็นภาษาทางศาสนาคริสต์ และใช้ในการศึกษาเล่าเรียน การผสมผสานระหว่างภาษาละติน ภาษาฝรั่งเศส และภาษาอังกฤษดั้งเดิม (Old English) ดำเนินต่อมาเป็นเวลากว่า ๓๐๐ ปี ภาษาอังกฤษในยุคนี้เรียกว่า Middle English^๙

ภาษาอังกฤษยุคใหม่ (Modern English) เริ่มต้นคริสต์ศตวรรษที่ ๑๕ จนถึงปัจจุบันคำว่า ภาษาอังกฤษยุคใหม่นี้ได้หมายความว่าภาษาอังกฤษที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน แต่หมายถึงภาษาอังกฤษที่เริ่มต้นยุคใหม่ สิ่งสำคัญที่มีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงของภาษาในยุคนี้มี ๓ ประการ คือ

๑. การพิมพ์
๒. การขยายทางการศึกษา
๓. การคมนาคมที่มีมากขึ้นและสะดวกขึ้น^{๑๐}

การพิมพ์หนังสือเกิดขึ้นตั้งแต่ปีคริสต์ศักราช ๑๔๗๖ ทำให้ผู้คนได้อ่านหนังสืออย่างกว้างขวางมากขึ้น รับรู้ซึ่งกันและกันมากขึ้น การใช้คำศัพท์ และการสะกดตัวเริ่มเป็นมาตรฐาน มีหลักเกณฑ์เป็นที่ยอมรับกันมากขึ้น และการคมนาคมที่มีมากขึ้นสะดวกขึ้นทำให้ผู้คนมีโอกาสพบปะ แลกเปลี่ยนความคิดและวิถีชีวิต ซึ่งสิ่งเหล่านี้มีอิทธิพลต่อภาษา ทำให้ภาษาอังกฤษรับเอาคำศัพท์มากจากภาษาต่าง ๆ มากมาย

การยอมรับภาษาอังกฤษเป็นภาษามาตรฐานเริ่มมีในคริสต์ศตวรรษที่ ๑๕ ภาษาถิ่นของลอนดอนกลายเป็นที่ยอมรับว่าเป็นภาษามาตรฐานเพราะลอนดอนเป็นศูนย์กลางของความเจริญรุ่งเรืองทางเศรษฐกิจและวิทยาการ ซึ่งเป็นศูนย์กลางของเกาะอังกฤษ ภาษาอังกฤษในยุคนี้เรียกว่า Modern English

^๗ ธีธัญญรัตน์ ปาณะกุล, และ เสริมจิตร สิงหนะสิน, **ความรู้เบื้องต้นในเรื่องวรรณคดีอังกฤษและวรรณคดีอเมริกัน**, พิมพ์ครั้งที่ ๑๓, (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, ๒๕๕๔), หน้า ๓๙-๔๑.

^๘ ผาณิต โชติบุตร, **ประวัติภาษาอังกฤษ**, (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, ๒๕๒๓), หน้า ๓๔.

^๙ นภา พงศ์พิพัฒน์, **วิวัฒนาการภาษาอังกฤษ**, (ม.ป.ท. : ศูนย์ภาษาอังกฤษของโครงการพัฒนามหาวิทยาลัย, ๒๕๑๓), หน้า ๕-๙.

^{๑๐} วิไลวรรณชนิษฐานันท์, **ภาษาศาสตร์เชิงประวัติ : วิวัฒนาการภาษาไทยและภาษาอังกฤษ**, หน้า ๒๐๑-๒๐๒.

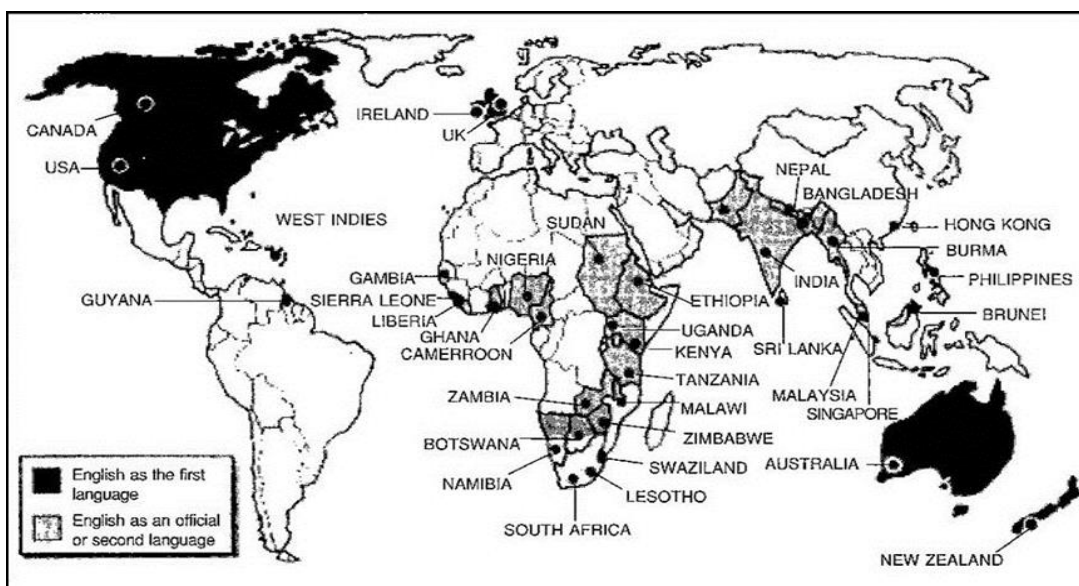
๒.๒.๓ ความสำคัญของภาษาอังกฤษ

ภาษาอังกฤษนั้นเป็นภาษาที่มีคนพูดมากที่สุดในโลก และใช้มากที่สุดในทางการเมืองและสังคมเศรษฐกิจ จัดเป็นภาษาที่มีอิทธิพลสูงที่สุดในโลก ในองค์การสหประชาชาติ ภาษาที่อนุญาตให้ใช้มี ๕ ภาษา ได้แก่ ภาษาฝรั่งเศส, ภาษารัสเซีย, ภาษาจีน, ภาษาสเปน และภาษาอังกฤษ แต่ภาษาอังกฤษใช้บ่อยและมากที่สุด รวมทั้งเป็นภาษาที่ใช้ในวิทยาการคอมพิวเตอร์ของโลกอีกด้วย ปัจจุบันมีหลายประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร (English as the first language)^{๑๑} ได้แก่ สหรัฐอเมริกา (United States), ออสเตรเลีย (Australia), แคนาดา (Canada), นิวซีแลนด์ (New Zealand), สหราชอาณาจักร (United Kingdom), ไอร์แลนด์ (Ireland), กายอานา (Guyana), จาเมกา (Jamaica), เฮติ (Haiti) และเปอร์โตริโก (Puerto Rico)

ประเทศเหล่านี้และประเทศอุตสาหกรรมรวมถึงญี่ปุ่นด้วยล้วนใช้ภาษาอังกฤษ จึงเรียกได้ว่าภาษาอังกฤษเป็นภาษาของประเทศชั้นนำ และยังมีอีกหลายประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง (English as an official or second language) ได้แก่ อินเดีย (India), ฮองกง (Hong Kong), ปากีสถาน (Pakistan), พม่า (Burma), เนปาล (Nepal), ศรีลังกา (Sri Lanka), บรูไน (Brunei), บังกลาเทศ (Bangladesh), มาเลเซีย (Malaysia), ฟิลิปปินส์ (The Philippines), สิงคโปร์ (Singapore) และหลายประเทศที่เคยเป็นอาณานิคมของอังกฤษ

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่พูดกันโดยมากเกือบทั่วโลก จึงเป็นเหตุให้ภาษาอังกฤษผิดแผกต่างจากเดิม ทำให้มีภาษาอังกฤษชนิดต่าง ๆ หลายชนิดชนิดของภาษาอังกฤษรู้จักกันดี ได้แก่ ภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน (American English) และ ภาษาอังกฤษแบบอังกฤษ (British English) นอกจากนี้ยังเรียกว่า Standard English และ Substandard English หรือ Formal English และ Informal English ยังมีภาษาอังกฤษแบบอื่น ๆ อีกมากมายเช่น ภาษาอังกฤษแบบออสเตรเลีย แบบนิวซีแลนด์ แบบแอฟริกา แบบอินเดีย แบบสิงคโปร์-ฮ่องกง และนอกเหนือไปจากภาษาอังกฤษที่เป็นภาษาถิ่นในสหราชอาณาจักรเอง เช่น ภาษาอังกฤษแบบสกอต หรือภาษาอังกฤษแบบไอร์แลนด์ เป็นต้น

^{๑๑} เลิศ เกสรคำ, **ไวยากรณ์และเทคนิคภาษาอังกฤษ ฉบับสมบูรณ์**, (กรุงเทพมหานคร : บริษัทซีเ็ดยูเคชั่นจำกัด, ๒๕๔๑), หน้า ๒-๓.

ภาพ ๒.๑ แผนที่โลกแสดงประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษ^{๑๒}

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลมีการใช้กันอย่างแพร่หลายมากที่สุดการติดต่อค้าขายกับต่างประเทศจำเป็นต้องอาศัยภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางในการสื่อสาร ทำสัญญาต่างๆ และในการแก้ปัญหาข้อขัดแย้งทางการเมือง การทหาร การทูตระหว่างประเทศต้องมีความรอบคอบระมัดระวังในการเลือกใช้คำพูดเพื่อหลีกเลี่ยงความเข้าใจผิดต่างๆ อันเกิดจากการใช้คำไม่เหมาะสม

๒.๓ แนวคิดเกี่ยวกับรูปแบบการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการคิดขั้นสูง

รูปแบบการเรียนการสอน เพื่อพัฒนาทักษะการคิดขั้นสูง การจัดการเรียนการสอนที่เน้นกระบวนการทางพุทธิปัญญา ทฤษฎีการเรียนรู้พุทธิปัญญา (Cognitive Learning Theory) เป็นทฤษฎีที่มีรากฐานมาจากทฤษฎี พัฒนาของพีเจตต์ (Piaget's Theory of cognitive Development) ที่เชื่อว่ามนุษย์เกิดมาพร้อมที่จะมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม ซึ่งโดยธรรมชาติแล้วมนุษย์พร้อมที่จะมีการกระทำก่อน อีกทั้งยังเชื่อว่า มนุษย์มีแนวโน้มพื้นฐานที่ติดตัวมาแต่กำเนิด คือการจัดและรวบรวม (Organizing) กระบวนการต่างๆ ภายในเข้าเป็นระบบอย่างต่อเนื่องเป็นระเบียบ ซึ่งจะมีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงตลอดเวลาและการปรับตัว (Adaptation) ให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมเพื่ออยู่ในสภาพสมดุล (Equilibrium) ซึ่งมีองค์ประกอบ ๒ ส่วน ได้แก่^{๑๓}

ส่วนที่ ๑ การดูดซึมประสบการณ์ (Assimilations) เมื่อมนุษย์มีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม ก็จะดูดซึมประสบการณ์ใหม่ให้รวบรวมเข้าอยู่โครงข่ายของสติปัญญา (Cognitive Structure)

ส่วนที่ ๒ การปรับโครงสร้างทางปัญญา (Accommodation) เพื่อให้เข้ากับความเข้าใจ

^{๑๒} อ้างแล้ว, วิไลวรรณชนิฐานันท์, ภาษาศาสตร์เชิงประวัติ, หน้า ๓.

^{๑๓} สุรางค์ ไคว้ตระกูล, จิตวิทยาการศึกษา, พิมพ์ครั้งที่ ๖, (กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๕๐), หน้า ๕๖.

และความรู้เดิมซึ่งเป็นกระบวนการที่ต้องใช้ความสามารถสูงกว่า กระบวนการดูซึม เมื่อสิ่งแวดล้อมเปลี่ยนแปลงไป จากสิ่งที่เคยประสบการอื่นหรือจะมีวิธีการรวบรวมจัดแจงสิ่งแวดล้อมรอบตัวเพื่อให้เกิดความเข้าใจและ ความคิดให้ตรงกับสภาพที่เป็นจริงของสิ่งแวดล้อม ซึ่งถือเป็นกระบวนการในการปรับสิ่งแวดล้อมให้เป็นความรู้ใหม่โดยการเปลี่ยนความเข้าใจเดิมนั่นเอง

นักจิตวิทยากลุ่มพุทธิปัญญานิยม (Cognitive Psychology) มีแนวความเชื่อว่าสมองเป็นสิ่งที่มีความสำคัญต่อกระบวนการเรียนรู้ แนวการศึกษาจะเน้นการเรียนรู้ที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลง กระบวนการทางความคิดที่คนเราใช้ เพื่อพยายามทำความเข้าใจเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ บนโลกและเชื่อว่า ผู้เรียนเป็นผู้มีส่วนสำคัญที่ต้องร่วมคิด และกระทำต่อสิ่งแวดล้อมภายนอก เนื่องจากเมื่อคนเรามีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมอยู่เสมอจะทำให้มีการปรับตัวอยู่เรื่อยๆ ซึ่งจะทำให้เกิดการพัฒนาทางด้านเชาวน์ปัญญา ดังนั้น การเรียนรู้จึงเป็นกระบวนการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างทางสมอง (Cognitive Structure) ของบุคคลที่ทำให้เกิดการแสดงออกทางพฤติกรรม ซึ่งโครงสร้างทางสมองรวมถึงความรู้ ความเชื่อ เป้าหมายความคาดหวังและองค์ประกอบด้านอื่นๆ ที่มีอยู่ในสมองของผู้เรียน ในการทำความเข้าใจความสัมพันธ์ ระหว่างความรู้เดิมที่มีอยู่กับสิ่งที่เรียนรู้ใหม่โดยให้ความสำคัญกับกระบวนการทางสมอง เช่น การให้ เหตุผล การคิดวิเคราะห์ การคิดแก้ปัญหาและการตัดสินใจซึ่งกระบวนการต่างๆ เหล่านี้ทำให้ผู้เรียนสามารถใช้สติปัญญาในการจัดระเบียบข้อมูล การนำไปประยุกต์ใช้รวมถึงการกำกับการเรียนรู้ด้วยตนเอง กลยุทธ์ที่ใช้ในการออกแบบการสอนด้านพุทธิปัญญานี้เน้นกลยุทธ์เฉพาะผู้เรียนนำมาใช้ในการจัดการกับ ภารกิจการเรียนรู้และความสามารถในการจำแนกประเภทตามการควบคุมการทำงาน ได้จำแนกกลยุทธ์ที่ใช้ในการออกแบบการสอนทางพุทธิปัญญาไว้ดังนี้

- ๑) กลยุทธ์การท่องจำ (Rehearsal Strategies)
- ๒) กลยุทธ์การขยายความคิด (Elaboration Strategies)
- ๓) กลยุทธ์การจัดหมวดหมู่ (Organizing Strategies)
- ๔) กลยุทธ์ด้านการควบคุมเกี่ยวกับการรู้คิดของตนเอง (Met cognitive Strategies)

ทั้งนี้ รูปแบบการสอนด้านพุทธิปัญญา (Cognitive Teaching Models) โดยอาศัยรากฐานทาง ทฤษฎีการเรียนรู้พุทธิปัญญามาช่วยในการออกแบบ เพื่อฝึกฝนกระบวนการทางด้านพุทธิปัญญา (Cognitive Apprenticeship) โดยแบ่งออกเป็น ๘ ขั้นตอน ดังนี้

๑) เนื้อหาสาระ (Content) เนื้อหาการสอนอาจจะรวมถึงการค้นคว้าด้วยตัวเอง ซึ่งแบ่งออกเป็น ๔ ประเภท คือ ๑) ขอบเขตของความรู้ (Domain Knowledge) ได้แก่ แนวคิด ข้อเท็จจริง ซึ่งจะพบได้ทั่วไปจากตำราเอกสารหรือวัสดุอุปกรณ์การสอนอื่นๆ ๒) ยุทธศาสตร์การค้นวิธีการแก้ปัญหา (Heuristic Strategies) เป็นกลยุทธ์หรือเทคนิคต่างๆ ทั้งที่เป็นการแลกเปลี่ยนเรียนรู้หรือการรับความช่วยเหลือจากบุคคลอื่น ซึ่งทำให้แนวคิดในการแก้ปัญหาแคบลง ๓) ยุทธศาสตร์การควบคุม (Control Strategies) เป็นความต้องการของผู้เรียนที่จะตรวจสอบข้อกำหนดกฎเกณฑ์ต่างๆ ที่เป็นกิจกรรมในการแก้ปัญหา และ ๔) ยุทธศาสตร์การเรียนรู้ (Learning strategies) หมายถึงกลยุทธ์ที่ทำให้เกิดการเรียนรู้หรือทำให้ผู้เรียนได้ มีกรอบแนวคิด ข้อเท็จจริงที่จะทำให้เกิดสำนึกหรือควบคุมยุทธศาสตร์ในการเรียนรู้

๒) สถานการณ์การเรียนรู้ (Situating Learning) เป็นการสอนที่ทำให้เกิดทักษะเกี่ยวกับความรู้ ในเนื้อหาซึ่งผลที่เกิดจากการเรียนรู้จะนำไปสู่การใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุดในชีวิตจริง เช่น ผู้เรียน สามารถนำความรู้ที่ได้ไปประยุกต์ใช้ภายใต้เงื่อนไขที่เหมาะสม จะส่งเสริมให้เกิดการประดิษฐ์ คิดค้นและความคิดสร้างสรรค์ทำให้ผู้เรียนได้ค้นพบความรู้ใหม่ๆ รวมถึงมีการจัดเก็บความรู้ไว้โดยวิธีใดวิธีหนึ่งไปเรื่อยๆ และจะถูกเรียกกลับมาใช้เมื่อเผชิญกับสถานการณ์ปัญหา

๓) การสร้างต้นแบบและการอธิบาย (Modeling and Explaining) เป็นการแสดงให้เห็นถึง กระบวนการให้เหตุผลกับสิ่งต่างๆ ว่าเกิดขึ้นได้อย่างไร สามารถแบ่งได้เป็น ๒ แบบ คือ (๑) การสร้าง ต้นแบบและการอธิบายการเฝ้าสังเกตสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้น และ (๒) การสร้างต้นแบบการอธิบาย เป็นการแสดง และการรวบรวมข้อสรุปของกระบวนการทางพุทธิปัญญา

๔) การชี้แนะ (Coaching) เป็นการสังเกตการณ์ทำงานของผู้เรียนและคอยชี้แนะ ตลอดจนช่วยเหลือเมื่อต้องการให้สามารถทำภารกิจได้ได้รับมอบหมายให้สมบูรณ์ ได้แก่ ๑) การติดตามกิจกรรม การปฏิบัติของผู้เรียน แต่เว้นช่องว่างพอสมควรเพื่อให้ผู้เรียนสามารถที่จะพินิจ พิจารณาในการค้นหา และแก้ไขปัญหา ๒) ช่วยสะท้อนผลที่เกิดขึ้นจากการปฏิบัติของผู้เรียนและ เปรียบเทียบ การปฏิบัติกับ นักเรียนคนอื่นๆ ๓) ดำเนินการแก้ปัญหาเพื่อให้เข้าถึงการบอกกล่าว ความรู้ของผู้เรียน ความเข้าใจผิดและยุทธศาสตร์ที่สามารถระบุในบริบทของการแก้ปัญหาและ ๔) ใช้ การแก้ปัญหาเพื่อสร้างโอกาสให้ผู้เรียน สามารถเรียนรู้ได้

๕) การอภิปราย (Articulation) หมายถึง การให้ผู้เรียนได้กล่าวหรืออภิปรายถึงกลยุทธ์ ในการ ปฏิบัติและการให้เหตุผลประกอบซึ่งจะเป็นการนำความรู้ที่ซ่อนเร้นอยู่ในตัวผู้เรียนให้ ปรากฏเด่นชัดขึ้น และสามารถจะเปรียบเทียบความรู้ในบริบทการเรียนรู้ ที่แตกต่างกัน รวมถึง ความสามารถในการนำ ความรู้ไปใช้ในการแก้ปัญหาในสถานการณ์อื่นๆ

๖) การสะท้อนผล (Reflection) ทำให้นักเรียนได้มองย้อนกลับไปถึงที่มาของความสำเร็จ และ วิเคราะห์การปฏิบัติที่ผ่านมาซึ่งแบ่งออกเป็น ๔ ระดับ คือ ๑) การสะท้อนผลทันที ๒) การมอง ย้อนกลับ

จากผลการบันทึกการปฏิบัติงานที่ผ่านมาโดยนำมาทบทวนและเปรียบเทียบกับ การ ปฏิบัติงานของ ผู้เชี่ยวชาญ ๓) การมองย้อนกลับไปยังรูปแบบที่เป็นนามธรรมที่เกิดขึ้นโดย เปรียบเทียบกับผู้เชี่ยวชาญ และ ๔) การทำให้เป็นรูปธรรมโดยการสร้างเป็นกราฟ

๗) การสำรวจ (Exploration) เป็นการส่งเสริมสนับสนุนให้ผู้เรียนเกิดความพยายามที่จะ ค้นหากลยุทธ์ที่แตกต่างกันออกไปในการที่จะสังเกตและตั้งสมมติฐาน ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนได้ค้นพบ กลยุทธ์ หรือ วิธีการที่จะทำ ให้บรรลุเป้าหมาย

๘) การจัดลำดับการสอน (Sequence) เป็นการนำเสนอการสอนจากเรื่องที่ยากไปหา เรื่องที่ยาก เพื่อเพิ่มความหลากหลายก่อนที่จะนำเข้าสู่การเรียนการสอนทักษะที่เฉพาะ ทั้งนี้การเพิ่ม ความซับซ้อน ของทักษะสามารถทำได้ ๒ วิธี คือ ๑) การสอนให้ผู้เรียนรู้จักควบคุมขั้นตอนการทำงาน ที่ซับซ้อนและ ๒) การจัดเตรียมวิธีการควบคุมการทำงานที่ซับซ้อนตลอด จนฐานความช่วยเหลือต่างๆ ดังนั้น การออกแบบการจัดการเรียนการสอนตาม แนวทางนี้ควรเน้นการบูรณาการความรู้

ในศาสตร์สาขาวิชาต่างๆ เพื่อพัฒนาความสามารถทางด้านพุทธิปัญญา โดยจัดเนื้อหาสาระให้มีความหมาย ต่อการเรียนรู้ รวมถึงการใช้วิธีการสอนและแหล่งทรัพยากร การเรียนรู้ที่หลากหลายเพื่อผู้เรียนได้พัฒนา ตามศักยภาพของแต่ละบุคคลเปิดโอกาสให้ผู้เรียน ได้มีส่วนร่วมในการเรียนรู้ด้วยการสำรวจปัญหา ฝึก กระบวนการคิด การปฏิบัติกิจกรรมเป็นกลุ่ม การจัดระบบระเบียบความรู้และสะท้อนผลการเรียนรู้ที่ได้ จากการปฏิบัติเพื่อให้เกิดความคงทน และสามารถนำความรู้ไปใช้ในสถานการณ์อื่นได้ โดยผู้สอน เป็นผู้ชี้แนะและอำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ การจัดเตรียมการเรียนการสอนที่เน้นกระบวนการสร้างความรู้ ทฤษฎีการสร้างความรู้เป็นไปตามปรัชญาสร้างสรรค์ความรู้นิยม (Constructivism) ซึ่งเป็น ทฤษฎีการเรียนรู้ที่มีพื้นฐานทางจิตวิทยาด้านปัญญา (Cognitive Psychology) โดยมีความเชื่อพื้นฐานทาง ทฤษฎีมาจาก ๒ แหล่ง คือ ทฤษฎีพัฒนาการของพืเจต์ (Piaget's Theory of cognitive Development)

๒.๔ แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอน

๒.๔.๑ ความหมายของรูปแบบการเรียนการสอน

รูปแบบการพัฒนาการเรียนการสอนมีเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญต่อผู้เรียนเป็นอย่างมาก เพราะถ้าขาดรูปแบบที่ดีอันอาจจะมีผลต่อผู้เรียนอย่างมากจึงได้มีนักการศึกษาที่สำคัญได้ให้ความหมายของ รูปแบบการเรียนการสอนไว้ ดังนี้

Saylor et.al.^{๑๔} ให้ความหมายของรูปแบบการเรียนการสอนว่าเป็นแบบ (Pattern) หรือแผน (Plan) ของการสอนที่มีการจัดกระทำพฤติกรรมขึ้นจำนวนหนึ่งซึ่งมีความแตกต่างกันเพื่อจุดหมายหรือจุดเน้นเฉพาะเจาะจงอย่างใดอย่างหนึ่ง

Anderson^{๑๕} ให้ความหมายว่า เป็นกระบวนการออกแบบการเรียนรู้เรื่องใดเรื่องหนึ่งเพื่อให้บรรลุผล ประกอบด้วยหลักการซึ่งต้องระบุแนวคิดทฤษฎีพื้นฐาน วัตถุประสงค์และข้อมูลอื่นๆ ที่สนับสนุนให้การใช้รูปแบบการเรียนการสอนประสบความสำเร็จสิ่งสำคัญของรูปแบบการเรียนการสอน คือกระบวนการพัฒนาและผลที่เกิดขึ้นจากการใช้

Joyce and Weil^{๑๖} ให้ความหมายว่า เป็นคำแนะนำในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนและสิ่งแวดล้อมในการเรียนรู้ เพื่อนำไปสู่ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

ทิตินา แคมมณี^{๑๗} ให้ความหมายว่า สภาพลักษณะการเรียนการสอน ที่ครอบคลุมองค์ประกอบสำคัญซึ่งได้รับการจัดไว้อย่างเป็นระเบียบตามหลักปรัชญา ทฤษฎี หลักการ แนวคิดหรือ

^{๑๔} Saylor, J.G. and J Galen Curriculum, **Planning for Better Teaching and Learning**, (New York , 1981), P. 271.

^{๑๕} Anderson, T. P., **Using models of Instruction**, (RomisZowski : In C. R. Dills and A.J.) (eds.),1997, P. 6.

^{๑๖} Joyce and Weil, **Models of Teaching**, (6th ed.) Boston: Allyn and Bacon, 2002, P. 2.

^{๑๗} ทิตินา แคมมณี, **ศาสตร์การสอน : องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ** (กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๕๙), หน้า ๒๑๙.

ความเชื่อต่างๆ ประกอบด้วยกระบวนการ หรือขั้นตอนสำคัญในการเรียนการสอนรวมทั้ง วิธีสอนและเทคนิคการสอนต่างๆ ที่สามารถช่วยให้สภาพการเรียนการสอนนั้นเป็นไปตามทฤษฎี หลักการหรือแนวคิดที่ยึดถือ ซึ่งได้รับการพิสูจน์ ทดสอบหรือยอมรับว่ามีประสิทธิภาพ ซึ่งสามารถใช้เป็นแบบแผนการเรียนการสอนให้บรรลุวัตถุประสงค์เฉพาะของรูปแบบนั้น และเมื่อเปรียบเทียบกับรูปแบบกับระบบ

สรุปได้ว่ารูปแบบพัฒนาการเรียนการสอนมีความหมายเดียวกับระบบการเรียนการสอน หากพิจารณาตามนัยของคุณสมบัติอันเป็นองค์ประกอบสำคัญกล่าวคือเป็นลักษณะของการเรียนการสอนที่จัดขึ้นอย่างเป็นระบบระเบียบตามปรัชญา ทฤษฎี หลักการหรือความเชื่อต่างๆ โดยมี ครอบคลุมองค์ประกอบที่สำคัญของระบบนั้นและได้รับการพิสูจน์ทดสอบประสิทธิภาพมาแล้วแต่นักการศึกษาโดยทั่วไปนิยมใช้คำว่าระบบในความหมายที่เป็นระบบใหญ่ครอบคลุมองค์ประกอบสำคัญของการศึกษาหรือการเรียนการสอนในภาพรวมและนิยมใช้คำว่ารูปแบบกับระบบที่ย่อยกว่า โดยเฉพาะกับวิธีการสอนทั้งนี้รูปแบบการเรียนการสอนจะต้องสามารถทำนายผลที่จะเกิดตามมาได้ และมีศักยภาพในการสร้างความคิดความคิดรวบยอดและความสัมพันธ์ใหม่ ๆ ได้จากคำนิยามของรูปแบบการเรียนการสอนของนักการศึกษาดังกล่าว

๒.๔.๒ องค์ประกอบของรูปแบบการเรียนการสอน

รูปแบบการเรียนการสอน หมายถึง แบบแผนในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่มีผู้ดำเนินการ พัฒนาขึ้นมาตามหลักปรัชญา ทฤษฎี หลักการหรือแนวคิดที่มีลักษณะเฉพาะเพื่อนำไปใช้ในการจัด กิจกรรมการเรียนการสอนในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เพื่อการแก้ปัญหาหรือให้เกิดความสำเร็จตามจุดมุ่งหมาย ของการเรียนการสอนนั้นได้กำหนดไว้หลักการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนการพัฒนารูปแบบการสอนตามแนวคิดของ Joyce and Weil^{๑๘} ประกอบด้วย

๑) รูปแบบการสอนต้องมีทฤษฎีรองรับ เช่น ทฤษฎีด้านจิตวิทยาการเรียนรู้หรือปรัชญา เป็นต้น

๒) เมื่อพัฒนารูปแบบการสอนแล้วก่อนนำไปใช้อย่างแพร่หลายต้องมีการวิจัยเพื่อทดสอบทฤษฎีและตรวจสอบคุณภาพในเชิงการใช้สถานการณ์จริงและนำข้อค้นพบมาปรับปรุงแก้ไข

๓) การพัฒนารูปแบบการสอนอาจออกแบบให้ใช้ได้อย่างกว้างขวางหรือเพื่อวัตถุประสงค์ เฉพาะอย่างใดอย่างหนึ่งก็ได้

๔) การพัฒนารูปแบบการสอนจะมีจุดมุ่งหมายหลักที่ถือเป็นตัวตั้งในการพิจารณาเลือกรูปแบบไปใช้ คือ ถ้าผู้ใช้นำรูปแบบการสอนไปใช้ตรงกับจุดมุ่งหมายหลักจะทำให้เกิดผลสูงสุดแต่ก็สามารถนำรูปแบบนั้นไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์อื่นๆ ถ้าเห็นว่าเหมาะสม

^{๑๘} Joyce and Weil, **Model of teaching**, (Boston, Allyn and Bacon, A Division of Simon & Schuster, Inc.) 1992, P. 11.

Saylor et al^{๑๙} ได้เสนอสิ่งที่ควรพิจารณาในการพัฒนารูปแบบการสอนไว้ ๕ ประการ ดังนี้

- ๑) เป้าหมายและวัตถุประสงค์ที่ต้องการให้นักเรียนบรรลุ
- ๒) โอกาสสูงสุดที่จะสามารถบรรลุเป้าหมายหลายๆ ประการ
- ๓) ความสามารถในการสร้างแรงจูงใจของนักเรียน
- ๔) การพิจารณาหลักการพื้นฐานทางทฤษฎีและหลักการเรียนรู้ประกอบ
- ๕) ความสะดวกในการใช้และความยืดหยุ่นในการปรับใช้ในสภาพการณ์ต่างๆ ใน

การพัฒนารูปแบบการสอน

ทิสนา แคมมณี^{๒๐} ได้ใช้แนวคิดของการจัดระบบซึ่งพอสรุปเป็นขั้นตอนได้ ดังนี้

- ๑) กำหนดจุดมุ่งหมายการพัฒนารูปแบบการสอนให้ชัดเจน
- ๒) ศึกษาหลักการ ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง เพื่อกำหนดองค์ประกอบและเห็นแนวทางในการจัด ความสัมพันธ์ขององค์ประกอบต่างๆ ของรูปแบบการสอน

๓) ศึกษาสภาพการณ์และปัญหาที่เกี่ยวข้องเพื่อช่วยในการค้นหาคำตอบที่ สำคัญที่จะช่วยให้รูปแบบมีประสิทธิภาพเมื่อนำไปใช้จริงปัญหาและอุปสรรคต่างๆเป็นสิ่งที่ต้องนำมา พิจารณาในการจัดองค์ประกอบต่างๆ และจัดความสัมพันธ์ขององค์ประกอบทั้งหลาย การนำข้อมูล จากความเป็นจริงมาใช้ในการสร้างรูปแบบจะช่วยขจัดหรือป้องกันปัญหาซึ่งจะทำให้รูปแบบนั้นขาด ประสิทธิภาพ

๔) กำหนดองค์ประกอบของรูปแบบ ได้แก่ การพิจารณาว่ามีอะไรบ้างที่สามารถช่วย ให้เป้าหมายหรือจุดมุ่งหมายบรรลุผลสำเร็จในขั้นตอนนี้ต้องอาศัยประสบการณ์ ความคิดสร้างสรรค์ และความละเอียดรอบคอบจึงจะสามารถกำหนดองค์ประกอบที่จะเอื้อให้รูปแบบนั้นประสบ ความสำเร็จได้

๕) นำองค์ประกอบต่างๆ มาจัดเป็นหมวดหมู่ เพื่อความสะดวกในการคิดและการ ดำเนินการในขั้นต่อไป

๖) จัดความสัมพันธ์ขององค์ประกอบ โดยพิจารณาว่าองค์ประกอบใดเป็นเหตุและ เป็นผลขึ้นต่อกัน ในลักษณะใดสิ่งใดควรมาก่อนมาหลัง สิ่งใดสามารถดำเนินการคู่ขนานไปได้ ขั้นนี้ เป็นขั้นที่อาจใช้เวลาในการพิจารณา

๗) สร้างความสัมพันธ์ขององค์ประกอบต่างๆ โดยแสดงให้เห็นถึงผังจำลองของ องค์ประกอบ ต่างๆ

๘) ทดลองใช้รูปแบบเพื่อศึกษาผลที่เกิดขึ้น

๙) ประเมินผลโดยการศึกษาผลที่เกิดขึ้นจากการทดลองใช้รูปแบบว่าได้ผลตาม เป้าหมายหรือใกล้เคียงกับเป้าหมายมากน้อยเพียงใด

๑๐) ปรับปรุงรูปแบบ โดยนำผลการทดลองมาปรับปรุงรูปแบบ ให้ดียิ่งขึ้นจะเห็นได้ ว่า การพัฒนารูปแบบโดยใช้แนวคิดของการจัดระบบนี้ เป็นแนวคิดที่ชัดเจนเข้าใจง่ายทำให้สะดวก ต่อการที่จะนำไปสู่การปฏิบัติจริง

^{๑๙} อ้างแล้ว, Saylor et al, **Planning for Better Teaching and Learning**, หน้า 272.

^{๒๐} อ้างแล้ว, ทิสนา แคมมณี, **ศาสตร์การสอน**, ๒๕๔๕, หน้า ๒๒๑.

องค์ประกอบของรูปแบบการเรียนการสอนองค์ประกอบของรูปแบบการเรียนการสอนเป็นส่วนประกอบที่สำคัญของรูปแบบการเรียน การสอน ซึ่งนักการศึกษาที่สำคัญได้อธิบายองค์ประกอบของรูปแบบการเรียนการสอนตามทัศนะต่างๆ สรุปได้ ดังนี้^{๒๑}

๑) รูปแบบการเรียนการสอนประกอบด้วยหลักการ โดยมีทฤษฎีอธิบายเหตุผลที่น่าเชื่อถือกิจกรรมการเรียนการสอนและวัตถุประสงค์เฉพาะของรูปแบบการเรียนการสอนนั้น

๒) รูปแบบการเรียนการสอนประกอบด้วยหลักการโดยมีแนวคิดหรือทฤษฎีพื้นฐานวัตถุประสงค์และกิจกรรมการเรียนการสอนที่สนับสนุนให้การใช้รูปแบบการเรียนการสอนเกิด

๓) รูปแบบการเรียนการสอนตามหลักการกำหนดโดยผู้พัฒนารูปแบบการเรียนการสอน วัตถุประสงค์และขั้นตอนการสอนและการจัดสิ่งแวดล้อมในการเรียนรู้หรือกิจกรรมและการเรียนการสอน

๔) รูปแบบการเรียนการสอนมีองค์ประกอบที่สำคัญ คือการใช้หลักปรัชญา ทฤษฎีหลักการ แนวคิดหรือความเชื่อที่เป็นพื้นฐานของรูปแบบการเรียน การสอนนั้นมีการบรรยายและอธิบายสภาพหรือลักษณะของการจัดการเรียนการสอนที่สอดคล้อง กับหลักการที่ยึดถือ มีการจัดระบบ คือ มีการจัดองค์ประกอบและความสัมพันธ์ขององค์ประกอบของ ระบบให้สามารถนำผู้เรียนไปสู่เป้าหมายของระบบหรือกระบวนการนั้นๆ มีการอธิบายหรือให้ข้อมูลเกี่ยวกับวิธีสอนและเทคนิคการสอนต่างๆ ที่จะช่วยให้ กระบวนการเรียนการสอนนั้นๆ เกิดประสิทธิภาพสูงสุด

จากทัศนะของนักการศึกษาที่สำคัญดังกล่าวข้างต้นได้ทำการวิเคราะห์และสรุปได้ว่ารูปแบบ การเรียนการสอนนั้นจะต้องประกอบด้วยองค์ประกอบที่สำคัญ คือ

๑) หลักปรัชญา ทฤษฎี หลักการหรือแนวคิดที่สำคัญอันเป็นพื้นฐานการพัฒนา รูปแบบ การเรียนการสอนนั้นๆ

๒) วัตถุประสงค์หรือจุดมุ่งหมายของการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนนั้นๆ

๓) ขั้นตอนหรือกระบวนการในการดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

๔) ผู้ดำเนินการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนซึ่งรวมไปถึงผู้นำรูปแบบการเรียนการสอนนั้นไปใช้

๒.๔.๓ การพัฒนาการเรียนการสอน

Joyce and Weil^{๒๒} ได้อธิบายแนวทางในการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนว่า จะต้องมีความรู้รอบรับ เช่น ทฤษฎีที่เกี่ยวกับการเรียนรู้และจะต้องมีการศึกษาวิจัยเพื่อทดสอบทฤษฎี รวมทั้งการตรวจสอบคุณภาพของรูปแบบการเรียนการสอนที่ทำการพัฒนาขึ้นมาตามรูปแบบของทฤษฎี

^{๒๑} อ้างแล้ว, Anderson, Using models of Instruction, หน้า ๕๒๑.

^{๒๒} อ้างแล้ว, Joyce and Weil , Model of teaching, หน้า ๑๒.

ทิตนา แชมมณี^{๒๓} ได้กล่าวถึงขั้นตอนของการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอน ดังนี้

- ๑) กำหนดจุดมุ่งหมายในการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนให้ชัดเจน
- ๒) ศึกษาหลักการ ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องเพื่อกำหนดองค์ประกอบและเห็นแนวทางในการจัดความสัมพันธ์ขององค์ประกอบของรูปแบบการเรียนการสอน
- ๓) ศึกษาสภาพการณ์และปัญหาที่เกี่ยวข้องเพื่อให้ค้นพบองค์ประกอบที่สำคัญที่จะช่วยให้รูปแบบการเรียนการสอนมีประสิทธิภาพเมื่อนำไปใช้จริงและป้องกันปัญหาซึ่งอาจจะทำให้รูปแบบการเรียนการสอนนั้นขาดประสิทธิภาพ
- ๔) กำหนดองค์ประกอบของรูปแบบการเรียนการสอน โดยพิจารณาว่ามีปัจจัยใดที่สามารถ ช่วยใหรูปแบบการเรียนการสอนบรรลุเป้าหมายหรือจุดมุ่งหมาย
- ๕) จัดกลุ่มองค์ประกอบ โดยนำองค์ประกอบที่กำหนดไว้มาจัดหมวดหมู่เพื่อความสะดวก ในการดำเนินการขั้นตอนต่อไป
- ๖) จัดความสัมพันธ์ขององค์ประกอบ ผู้สร้างรูปแบบการเรียนการสอนต้องพิจารณาว่า องค์ประกอบใดเป็นเหตุเป็นผลแก่กันและจัดลำดับองค์ประกอบให้ถูกต้องเหมาะสม
- ๗) จัดผังจำลององค์ประกอบ โดยการสร้างความสัมพันธ์ขององค์ประกอบต่างๆ โดย แสดงให้เห็นความเชื่อมโยงขององค์ประกอบเหล่านั้น
- ๘) ทดลองใช้รูปแบบการเรียนการสอนเพื่อศึกษาผลที่เกิดขึ้น
- ๙) ศึกษาผลที่เกิดขึ้นจากการทดลองใช้รูปแบบการเรียนการสอนว่าได้ผลตามเป้าหมาย หรือใกล้เคียงกับเป้าหมายมากน้อยเพียงใด
- ๑๐) ปรับปรุงรูปแบบการเรียนการสอน โดยนำผลการทดลองใช้ในการปรับปรุงรูปแบบการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

จากแนวคิดของนักการศึกษาดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนนั้นจะต้องมีขั้นตอนในการดำเนินการที่เป็นระบบแบบแผนโดยการศึกษาหลักการทฤษฎี แนวคิดต่างๆ เพื่อใช้เป็นพื้นฐาน ในการกำหนดองค์ประกอบของรูปแบบการเรียนการสอน นอกจากนี้ เมื่อได้มีการพัฒนาขึ้นมาแล้วก็ต้องผ่านการตรวจสอบคุณภาพและมีการนำผลนั้น ไปทำการปรับปรุง แก้ไข เพื่อให้ได้รูปแบบการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพ ในการนำไปใช้จัดกิจกรรมการเรียนการสอน สำหรับผู้เรียนตามจุดมุ่งหมายในโอกาสต่อไป การนำเสนอรูปแบบการเรียนการสอน แนวการนำเสนอรูปแบบการสอนแต่ละรูปแบบที่ Joyce and Weil ได้นำเสนอ ประกอบไปด้วยส่วนต่างๆ ดังนี้

ส่วนที่หนึ่ง การแนะนำรูปแบบการสอน (Orientation to the Model) เป็นการอธิบายความสัมพันธ์ของสิ่งที่เป็นที่มาของรูปแบบการสอน ซึ่งประกอบด้วยเป้าหมายของรูปแบบการสอน ทฤษฎี และสมมติฐานที่ใช้รองรับรูปแบบการสอนนั้นหลักการ และมโนทัศน์สำคัญที่เป็นพื้นฐานของรูปแบบ

^{๒๓} ทิตนา แชมมณี, ศาสตราจารย์, ศึกษาศาสตร์การสอน : องค์ความรู้เพื่อการจัดการกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ, (พิมพ์ครั้งที่ ๕), (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๕๐), หน้า ๑๘๙.

ส่วนที่สองตัวรูปแบบการสอน (The Model of Teaching) ซึ่งกล่าวถึงรายละเอียดดังนี้

๑) โครงสร้างของรูปแบบ (Syntax) เป็นการอธิบายถึงการนำรูปแบบไปสู่การปฏิบัติโดยจะมี ลำดับขั้นตอนของกิจกรรมซึ่งแต่ละรูปแบบจะมีขั้นตอนเฉพาะของตนเอง

๒) ระบบทางสังคม (Social System) เป็นการอธิบายบทบาทและความสัมพันธ์ระหว่างผู้สอน และผู้เรียน บทบาทการเป็นผู้นำของผู้สอนในแต่ละรูปแบบจะแตกต่างกันไป เช่น บางรูปแบบผู้สอนจะเป็นผู้อำนวยความสะดวก เป็นที่ปรึกษา เป็นผู้นำกิจกรรม เป็นศูนย์กลางของกิจกรรม เป็นแหล่ง ข้อมูลหรือเป็นผู้จัดการสถานการณ์ เป็นต้น

๓) หลักการของการตอบสนอง (Principles of Reaction) เป็นการอธิบายถึงการตอบสนองของ ผู้สอนต่อผู้เรียน การตอบสนองสิ่งที่ผู้เรียนได้กระทำ เช่น ในบางรูปแบบจะมีการให้รางวัลเมื่อผู้เรียน แสดงพฤติกรรมที่ต้องการหรืออาจไม่ใช้การประเมินเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความคิดสร้างสรรค์ เป็นต้น หลักการของการตอบสนองจะมีกฎให้ผู้สอนนำไปใช้และเลือกรูปแบบการตอบสนองที่เหมาะสมกับสิ่งที่ผู้เรียนกระทำ โดยมีระบบที่มาสสนับสนุน (Support System) ส่วนนี้จะอธิบายเกี่ยวกับสิ่งที่จำเป็นในการสนับสนุนรูปแบบแต่ละรูปแบบหรือเงื่อนไขต่าง ๆ เอื้อต่อการใช้รูปแบบการสอนนั้นๆ ตัวอย่าง เช่น รูปแบบทางสังคมอาจต้องมีการฝึกอบรมผู้นำก่อน เป็นต้น โดยการนำรูปแบบการสอนไปใช้ (Application) ส่วนนี้จะเสนอคำแนะนำและข้อสังเกตต่างๆ ที่จะช่วยให้การสอนตามรูปแบบมีประสิทธิภาพ เช่น ประเภทของเนื้อหาวิชาที่เหมาะสมกับการสอนแต่ละรูปแบบ ระดับชั้นและอายุผู้เรียน สถานที่หรือสภาพแวดล้อมที่จะต้องจัดให้เอื้อต่อการใช้รูปแบบ การสอนแต่ละรูปแบบ

ผลที่จะเกิดขึ้นจากการสอน ซึ่งรวมทั้งผลที่จะเกิดขึ้นทั้งในทางตรงและทางอ้อม ตัวอย่าง เช่น การสอนโดยการให้ผู้เรียนอยู่ในบรรยากาศของการแข่งขัน ผลที่ได้ทางตรงอาจช่วยเพิ่มผลสัมฤทธิ์ในการเรียนและผลทางอ้อมอาจทำให้ผู้เรียนแยกจากกันดังนั้นในการเลือกรูปแบบการสอน การสร้างหลักสูตรหรือสิ่งต่างๆ ผู้สอนจะต้องสร้างความสมดุลระหว่างประสิทธิภาพการสอนหรือผลทางตรงและผลทางอ้อมที่อาจทำนายได้

สรุปได้ว่า แนวทางการนำเสนอรูปแบบการสอนดังกล่าวถือได้ว่าเป็นแนวทางที่มีความชัดเจนและเหมาะสม ทั้งนี้เพราะผู้เขียนได้อธิบายองค์ประกอบแต่ละส่วนอย่างละเอียด ชัดเจนโดยเริ่มตั้งแต่การกล่าวทฤษฎีพื้นฐานที่นำมาเป็นแนวคิดในการพัฒนารูปแบบ ตัวรูปแบบ การนำ รูปแบบไปใช้และผลที่เกิดขึ้นจากการเรียนการสอน จึงมีผู้นิยมนำไปใช้เป็นแบบอย่างในการนำเสนอรูปแบบการสอนเป็นจำนวนมาก การพัฒนากระบวนการเรียนการสอนตามแนวคิดการเรียนรู้เชิงสถานการณ์ การศึกษาเกี่ยวกับกระบวนการเรียนการสอนตามแนวคิดการเรียนรู้เชิงสถานการณ์ ประกอบด้วย กระบวนการเรียนการสอน การพัฒนากระบวนการเรียนการสอนและแนวคิดการเรียนรู้เชิงสถานการณ์ มีรายละเอียดตามลำดับ

๒.๕ แรงจูงใจกับการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

ในสภาพความเป็นจริงการเรียนภาษาต่างประเทศใดๆ ก็ตามผู้เรียนต้องใช้ความพยายามอดทน และเอาใจใส่ ฝึกฝนมากเป็นพิเศษ จึงจะเกิดประสิทธิภาพอย่างเต็มที่ดังนั้น การเรียนรู้ภาษาอังกฤษผู้เรียนจำเป็นต้องทบทวนและ ฝึกฝนทุกๆ ทักษะเพื่อให้เกิดความชำนาญผู้สอนจึงจำเป็นต้องสร้างเสริมแรงจูงใจให้เกิดขึ้นกับตัวผู้เรียนเสียก่อนเพื่อให้ผู้เรียนมีเป้าหมายในการเรียนอย่างชัดเจนเพราะตามหลักการแล้ว ถ้าผู้เรียนมีแรงจูงใจย่อมปรารถนาที่จะขยัน หมั่นเพียร อดทน พร้อมที่จะฝึกฝน และขวนขวาย รวมทั้ง ตั้งใจที่จะเรียนรู้เพื่อให้ตนเองมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษดีขึ้น เพราะผลการศึกษาแก่นักศึกษาชาติต่างๆ ที่ เรียนภาษาอังกฤษ ต่างพบว่าแรงจูงใจเป็นปัจจัยสำคัญ และมี ความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับสัมฤทธิ์ผลทางการ เรียน

สภาพสังคมในปัจจุบันเป็นสังคมพลวัต (Social Dynamics) มีกระแสของการเปลี่ยนแปลงในด้านต่างๆ ตลอดเวลาทั้งสังคม เศรษฐกิจ และการเมือง ประกอบกับ ความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีได้ส่งผลให้ชีวิตความเป็นอยู่ซับซ้อนมากขึ้นกว่าในอดีต พฤติกรรมของคนรุ่นใหม่ มีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นได้มากขึ้น และมีลักษณะแตกต่างไปจากเดิมหลายประการ อาทิความสนใจข้อมูลจากสื่อออนไลน์ การใช้อินเทอร์เน็ต และการใช้เครื่องมือสื่อสารที่ทันสมัยทำให้มีโลกทัศน์ที่กว้างไกลขึ้นวิธีการสอนแบบดั้งเดิมของ ครูอาจารย์อาจไม่สามารถตอบสนองความต้องการของผู้เรียนได้เพียงพอโดยเฉพาะการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ผู้สอนจำเป็นต้องมีกลยุทธ์การสอนภาษาที่สร้างแรงจูงใจให้ แก่ผู้เรียน เพื่อโน้มน้าวให้กระบวนการเรียนรู้มีประสิทธิภาพ มากขึ้น เป็นที่ยอมรับในแวดวงวิชาการมานานแล้วว่าแรง จูงใจเป็นองค์ประกอบด้านจิตวิทยาที่มีความสำคัญสำหรับ การเรียนรู้บุคคลที่มีแรงจูงใจจะเกิดความกระตือรือร้นและพยายามดิ้นรน เพื่อให้งานบรรลุตามเป้าหมายแรงจูงใจเกิดได้ จากหลายสาเหตุไม่มีกฎเกณฑ์แน่นอน แบ่งได้เป็น ๒ ลักษณะ^{๒๔}

๑. แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) เป็นสิ่ง กระตุ้นหรือผลักดันมาจากภายในตัวบุคคล ซึ่งอาจจะเป็น เจตคติหรือทัศนคติความคิด ความสนใจ การเห็นคุณค่าหรือความต้องการอยากรู้อยากเห็นในสิ่งต่างๆเป็นสภาวะที่ บุคคลต้องการแสดงการกระทำ หรือแสดงพฤติกรรมต่างๆ ด้วยตนเอง เพื่อให้ตนเองมีความรู้สึกว่า ตนมีความสามารถ มีศักยภาพโดยไม่ได้เกิดจากสิ่งเร้าภายนอก เช่น ต้องการ เรียนรู้เพราะต้องการรู้และเข้าใจในสิ่งนั้นหรือต้องการทำงานที่ยาก เพราะรู้สึกว่าเป็นสิ่งท้าทาย หรือความต้องการ ไปท่องเที่ยวต่างแดน เพราะต้องการสนุกสนาน และทำให้มี โลกทัศน์ที่กว้างไกลขึ้น

๒. แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) เป็น สภาวะที่บุคคลได้รับการกระตุ้นจากสิ่งเร้าภายนอกจนเกิด พฤติกรรมที่นำไปสู่เป้าหมาย เช่น เงิน ปริญญาบัตร รางวัล เกียรติยศ ชื่อเสียง ความก้าวหน้าค่าชมเชยการได้รับการ ยอมรับนับถือ และสภาพแวดล้อมอื่นๆ เมื่อบุคคลเห็นเป้าหมายที่ต้องการ บุคคลนั้นก็จะถูกกระตุ้นหรือเร้าให้แสดง พฤติกรรมเพื่อบังคับสู่เป้าหมายนั้น มีผล

^{๒๔} Walker, C. O., Greene, B.A., & Mansell, R.A. Identification with academics, intrinsic/extrinsic motivation, and self-efficacy as predictors of cognitive engagement, (Learning and Individual Differences, 2006), P. 16.

การศึกษาจำนวนมากที่สนับสนุนว่าการสร้างแรงจูงใจทั้งภายในและภายนอก สามารถใช้เป็นตัวกำหนดความสำเร็จการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษได้

Gardner^{๒๕} เสนอว่าแรงจูงใจเป็นตัวแปรที่ซับซ้อน แต่ก็สามารถนำมาใช้ในพัฒนาการเรียนรูของผู้เรียน เพื่อให้การเรียนภาษาต่างประเทศสัมฤทธิ์ผลดียิ่งขึ้นเพราะแรงจูงใจเป็นการผสมผสานระหว่างความพยายามกับความต้องการที่จะบรรลุเป้าหมายโดยเสนอว่าแรงจูงใจมี ๒ ประเภท คือ แรงจูงใจเชิงบูรณาการ (Integrative Motivation) หมายถึงความต้องการเรียนภาษาต่างประเทศ สำหรับสื่อสารกับชาวต่างชาติและแรงจูงใจเชิงเครื่องมือ (Instrumental Motivation) หมายถึง ความต้องการเรียน ภาษาต่างประเทศ เพื่อความเจริญก้าวหน้า เช่น การได้ทำงานที่ดีมีรายได้ที่สูงขึ้นซึ่งมีการวิจัยพบว่า แรงจูงใจเชิงเครื่องมือเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลโดยตรงกับการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษ

๒.๖ ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

แนวคิดหรือทฤษฎีในการรู้ภาษา (Language Acquisition Theories) ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ประกอบด้วยทฤษฎีสำคัญ ๔ ทฤษฎี คือ ทฤษฎีพฤติกรรมนิยม (Behaviorism) ทฤษฎีเหตุผลนิยม (Rationalism) ทฤษฎีหน้าที่นิยม (functionalism) และทฤษฎีปริชานนิยม (cognitivism) และอาจจำแนกได้เป็น ๒ แนวใหญ่ ๆ คือ ทฤษฎีที่เน้นรูป และสร้างรูปภาษา (forms, production process) กับทฤษฎีที่เน้นเรื่องความหมาย การสื่อสารหรือหน้าที่ในการแสดงความรู้ ความคิด (communication, interaction and cognition) ซึ่งเน้นกระบวนการคิด และความรู้ความเข้าใจ ตลอดจนการสื่อสาร ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาใน

แนวทางที่ ๑ ประกอบด้วย ทฤษฎีพฤติกรรมนิยมและทฤษฎีเหตุผลนิยมซึ่งเป็นทฤษฎีที่เน้นรูปและการสร้างรูปภาษา ในขณะที่ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาใน

แนวทางที่ ๒ ประกอบด้วย ทฤษฎีหน้าที่นิยม และทฤษฎีปริชานนิยมซึ่งเป็นทฤษฎีที่เน้นเรื่อง ความหมาย การสื่อสารหรือหน้าที่ในการแสดงความรู้ การมีปฏิสัมพันธ์และปริชาน ซึ่งเน้นกระบวนการคิดและความรู้ความเข้าใจตลอดจนการสื่อสาร อรุณี อรุณเรือง^{๒๖}

ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาที่มีอิทธิพลต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษมากที่สุดทฤษฎีหนึ่งคือทฤษฎีพฤติกรรมนิยม (Behaviorism) ที่เชื่อว่าการเรียนรู้เกิดขึ้นเนื่องจากการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้า (สิ่งที่ทำให้เกิดพฤติกรรม) และการตอบสนอง (ตัวพฤติกรรม) นักจิตวิทยาที่สำคัญคนหนึ่ง ของทฤษฎีนี้คือ Skinner ซึ่งให้ความสำคัญต่อการแสดงพฤติกรรมในลักษณะที่ผู้เรียนเป็นผู้ลงมือ กระทำและเมื่อได้รับการเสริมแรง ผู้เรียนก็จะมีแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมนั้นซ้ำอีก แนวคิด ของ Skinner ได้นำมาใช้เป็นหลัก

^{๒๕} Gardner, R. C., **Social psychology and second language learning**, The role of attitudes and motivation. (London: Edward Arnold, 1985), P.104.

^{๒๖} อรุณี อรุณเรือง, ผลของการใช้แนวทางการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศแบบใช้คำศัพท์เป็นหลักต่อความสามารถในการใช้ภาษาทั่วไปและความสามารถในการใช้ คำศัพท์ของผู้เรียน, **วิทยานิพนธ์ปริญญาดุขศึกษบัณฑิต**, (บัณฑิตวิทยาลัย : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๔๙), หน้า ๑๑.

ของวิธีการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือ ภาษาต่างประเทศที่เรียกว่า Audio-Lingual Approach ซึ่งเป็นวิธีการสอนภาษาอังกฤษที่ได้รับความนิยมอย่างมากในทศวรรษที่ ๖๐ วิธีการสอนนี้ได้ให้ความสำคัญอย่างมากต่อภาษาพูด มากกว่าภาษาเขียนและไวยากรณ์ของภาษาโดยเน้นที่การสร้างนิสัยในการเรียนรู้ท่องจำและการฝึกฝนการใช้โครงสร้างภาษาแต่ทฤษฎีพฤติกรรมนิยมได้ถูกคัดค้านจากนักจิตวิทยาและนักภาษาศาสตร์ เป็นจำนวนมากในจำนวนนี้มี Noam Chomsky ซึ่งเป็นศาสตราจารย์ทางภาษาศาสตร์กล่าวว่า ภาษามีใช้การสร้างสมนัยแต่ภาษาเป็นเครื่องมือที่แสดงออกทางความคิดกับความสามารถในการสร้างสรรค์เป็นลักษณะสำคัญของภาษาและทฤษฎีพฤติกรรมนิยมนั้นได้ละทิ้งกระบวนการ “ภายใน” ได้แก่ เจตนาความรู้สึกรู้สึกนึกคิดของผู้เรียนต่อมาแนวคิดของ Chomsky เป็นรากฐานสำคัญของวิธีการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach) ซึ่งมีจุดมุ่งหมายที่จะส่งเสริมให้ผู้เรียนได้นำเอาสิ่งที่ได้เรียนรู้เกี่ยวกับภาษาไปใช้ในบริบทของการ สื่อสารอย่างแท้จริง Curry^{๒๗}

ในขณะที่นักจิตวิทยาที่ไม่เห็นด้วยกับทฤษฎีพฤติกรรมนิยมยังมิได้ศึกษาเกี่ยวกับทฤษฎีการเรียนรู้แบบประสบการณ์ (The Theory of Experiential Learning) อย่างจริงจังก็มีนักจิตวิทยาที่สนใจแนวคิดใหม่เกี่ยวกับการเรียนรู้ เช่น นักจิตวิทยากลุ่มปริชานนิยม (Cognitivism) ซึ่งให้ความสำคัญกับการพัฒนาระบบความคิดนักจิตวิทยากลุ่มปริชานนิยม เช่น Bloom ได้ศึกษาเกี่ยวกับการจัดลักษณะของความรู้ตามลำดับขั้นของความคิดขณะที่นักจิตวิทยากลุ่มมานุษยนิยม เช่น Maslow ให้ความสำคัญกับอารมณ์ความรู้สึกของผู้เรียนและวิธีการที่ผู้เรียน พยายามควบคุมกระบวนการดำเนินชีวิตของตนเอง Rogers^{๒๘} ในทศวรรษที่ ๘๐ มีวิธีการสอน ภาษาอังกฤษแบบใหม่ที่ได้รับอิทธิพลจากแนวความคิดของนักจิตวิทยากลุ่มมานุษยนิยมซึ่งให้ความสำคัญอย่างมากต่อผู้เรียนและปฏิสัมพันธ์ทางสังคม (Social Interaction) ได้แก่ The Natural Approach ของนักภาษาศาสตร์จิตวิทยาชาวอเมริกันสองท่านคือ Krashen และ Terrell เกศสุตา รัชฎาวิชิตกุล^{๒๙} ทั้งนักจิตวิทยากลุ่มพุทธินิยม และมานุษยนิยม ต่างก็ยอมรับความสำคัญของประสบการณ์แต่ไม่มีนักจิตวิทยากลุ่มใดที่สามารถตั้งทฤษฎีที่เหมาะสมเพื่ออธิบายว่าประสบการณ์ มีส่วนสำคัญในการส่งเสริมการเรียนรู้ได้อย่างไร อย่างไรก็ตามการวิจัยของนักจิตวิทยากลุ่มพุทธินิยมและมานุษยนิยมได้ชี้ให้เห็นอย่างเด่นชัดขึ้นถึงความสำคัญของประสบการณ์ เช่น John Dewey นักการศึกษาชาวอเมริกันให้ความสำคัญกับการเรียนรู้จากประสบการณ์ว่า “ผู้เรียนจะเรียนรู้ ได้ดีที่สุดโดยการลงมือปฏิบัติและการเรียนรู้แบบอุปนัย (inductive) โดยอาศัยกลวิธีการค้นหาข้อเท็จจริงที่ทำให้ผู้เรียนสามารถควบคุมความก้าวหน้าในการเรียนรู้ของตนเองได้” Dewey^{๓๐} เรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

^{๒๗} Rogers, A. , **Teaching Adults**. Buckingham, (Open University Press, 1996), P. 100.

^{๒๘} Curry, L., **Pattern of Learning Style across Selected Medical Specialties**, (Educational Psychology, 1983), P. 247.

^{๒๙} เกศสุตา รัชฎาวิชิตกุล, การพัฒนาการเรียนการสอนที่สนองต่อรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต, **วิทยานิพนธ์ปริญญาคุุณบัณฑิต**, (บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๔๗), หน้า ๑๐.

^{๓๐} Dewey, J., **Experience and Education**. Albuquerque, (Kappa Delta Phi, 1959), p. 81.

๒.๖.๑ ความหมายของรูปแบบการเรียนรู้

นักวิชาการ และนักวิจัยจำนวนมากได้ให้ความหมายเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้ไว้หลากหลาย สรุปได้ดังนี้

Dunn^{๓๑} ได้ให้ความหมายเกี่ยวกับ ”รูปแบบการเรียนรู้” ไว้ว่าเป็นวิธีที่ผู้เรียนรับรู้และเก็บรักษาข้อมูลให้คงไว้ซึ่งเกิดจากอิทธิพลขององค์ประกอบทางด้านสภาวะภายในตัวของ ผู้เรียนและองค์ประกอบทางด้านสภาพแวดล้อมในการเรียนองค์ประกอบทางด้านสภาวะภายในตัวของ ผู้เรียน ได้แก่ ความถนัดความชอบ แรงจูงใจและวิธีการรับรู้ข้อมูล เช่น การอ่าน การฟัง เป็นต้น ส่วนองค์ประกอบทางด้านสภาพแวดล้อมในการเรียน ได้แก่ สภาพห้องเรียนหรือลักษณะของ การทำงาน เช่น ทำงานเป็นกลุ่มหรือทำงานตามลำพัง เป็นต้น

Gregorc^{๓๒} อธิบายว่ารูปแบบการเรียนรู้ประกอบด้วยพฤติกรรมที่มีลักษณะเด่นชัด และแตกต่างกันซึ่งทำให้เราทราบว่าผู้เรียนแต่ละคนเรียน รู้จากสภาพแวดล้อมและมีปฏิกิริยาต่อสภาพแวดล้อมอย่างไร

Keef^{๓๓} เห็นว่ารูปแบบการเรียนรู้เป็นพฤติกรรมที่ผู้เรียนแสดงออกทางความคิด ร่างกาย และอารมณ์ความรู้สึกพฤติกรรมดังกล่าวแสดงถึงการรับรู้และปฏิกิริยาตอบสนองต่อ กระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียนว่าเป็นอย่างไร Gregorc และ Keef มองว่า พฤติกรรมของผู้เรียนมีส่วนสำคัญในการสร้างรูปแบบการเรียนรู้เช่นเดียวกับระบบการคิดของผู้เรียนที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของผู้เรียนด้วย

Ellis^{๓๔} ให้ความหมายของรูปแบบการเรียนรู้ว่าเป็นวิธีการที่ผู้เรียนใช้อย่างสม่ำเสมอในการเรียนรู้สร้างความคิดรวบยอด จัดระเบียบและจดจำข้อมูล

ดังนั้น รูปแบบการเรียนรู้จึงเป็นผลมาจากความชอบประสบการณ์เดิม และรวมทั้งสภาพแวดล้อมที่ผู้เรียนอาศัยอยู่ด้วย Honey และ Mumford^{๓๕} อธิบายว่า รูปแบบการเรียนรู้หมายถึง วิธีการที่ ผู้เรียนชอบใช้เพื่อให้บรรลุเป้าหมายของการเรียนรู้โดยมีประสบการณ์ เจตคติ และอิทธิพลของบุคลิกภาพเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมการเรียนรู้ Kinsella^{๓๖} เห็นว่ารูปแบบการเรียนรู้หมายถึงวิธีการตามธรรมชาติที่เป็นนิสัยและเป็นที่ยอมรับชอบของแต่ละบุคคลในการรับรู้ประมวลผล

^{๓๑} Dunn, R., *Learning- A Matter of Style*, (Educational Leadership, 1979), p. 430.

^{๓๒} Gregorc, A.F., *Learning/teaching styles*, their Nature and Effects NASSP's Students, 1979, p. 24.

^{๓๓} Keef, J.W., *Learning style: An Overview in NASSP's Students Learning Styles*, Diagnosing, 1979, p. 4.

^{๓๔} Ellis R., *Understanding Second Language Acquisition*, UK: Oxford University Press, 1985 p. 52.

^{๓๕} Honey, P, & Mumford, A., *Using Your Learning Styles*. Maidenhead, UK: Peter Honey, 1995 p. 170.

^{๓๖} Kinsella, K., *Perceptual learning preferences survey*, In J. Reid (ed.) *Learning Styles in the ESL/EFL Classroom*, Boston: Heinle & Heinle, 1995, p. 221.

และเก็บรักษาข้อมูลรวมทั้งทักษะใหม่ๆ โดยไม่คำนึงถึงวิธีสอนหรือเนื้อหาวิชาจะเห็นได้ว่านักวิชาการและนักวิจัยได้พยายามให้ความหมายของรูปแบบการเรียนรู้ไว้แตกต่างกันแต่จะพบว่าองค์ประกอบหนึ่งที่จำกัดความเหล่านี้มีร่วมกันก็คือความเชื่อที่ว่ารูปแบบการเรียนรู้ หมายถึง รูปแบบของพฤติกรรมของผู้เรียนที่มีต่อการเรียนเองและต่อสภาพแวดล้อมในการเรียนโดยผู้เรียนจะมีวิธีการรับรู้และประมวลผลข้อมูลที่เป็นของตนเองในสภาพการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน เช่นเดียวกับที่มีวิธีการในการตอบสนองและมีปฏิกิริยาต่อการเรียนต่างกันด้วย ดังนั้น

จากคำนิยามที่ได้กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า รูปแบบการเรียนรู้ คือวิธีการที่ผู้เรียนใช้จนเป็นนิสัยในการเรียนรู้ สร้างความคิดรวบยอด จัดจำข้อมูลและนำความรู้มาใช้ให้เป็นประโยชน์เพื่อให้บรรลุ เป้าหมายของการเรียนรู้โดยมีความชอบ ความถนัด เจตคติ ประสพการณ์ และบุคลิกภาพของผู้เรียนแต่ละคนเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมการเรียนรู้

๒.๖.๒ วิธีการศึกษารูปแบบการเรียนรู้ด้วย PLSPQ (Perceptual Learning Style Preference Questionnaire)

ผู้เรียน ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง (ESL) หรือภาษาต่างประเทศ (EFL) เป็นแบบสอบถามที่สำรวจ รูปแบบการเรียนรู้จากช่องทางการรับรู้ข้อมูล โดยจำแนกเป็น ๖ แบบ คือ การใช้สายตา (VLS – Visual Learning Style) การฟัง (ALS – Auditory Learning Style) การปฏิบัติตนในสถานการณ์ ต่างๆ (KLS – Kinesthetic Learning Style) การกระทำ (TLS – Tactile Learning Style) การเรียน ตามลำพัง (ILS – Individual Learning Style) และการเรียนเป็นกลุ่ม (GLS – Group Learning Style)

Reid^{๓๗} ได้เสนอรูปแบบในการเรียนรู้โดยมีพื้นฐานอยู่บนคำจำกัดความ ของรูปแบบการเรียนรู้โดย Reid (1987) และ Oxford (1995) ดังนี้

๑) การเรียนด้วยการใช้สายตา (Visual Learning Style) ซึ่งรวมถึงการใช้สายตา อ่านเรื่องและการศึกษาแผนผัง แผนภูมิ และสื่อประกอบภาพอื่น ๆ เช่น รูปภาพ ป้ายประกาศ วิดีทัศน์ และภาพยนตร์ ผู้เรียนประเภทนี้มีความสามารถในการมองข้อความจากหนังสือบนกระดาน หรือจากแบบฝึกหัด และสามารถจดจำข้อความเหล่านั้นได้เป็นอย่างดีมากกว่าจดจำการบอกกล่าว หรือคำสอนของผู้สอน ผู้เรียนประเภทนี้ไม่ต้องการฟังคำอธิบายจากคำบอกเล่าของผู้อื่นเพราะต้องการอ่านและเข้าใจข้อความเหล่านั้นด้วยตนเองเพื่อช่วยในการจดจำและผู้เรียนประเภทนี้ส่วนใหญ่มีความต้องการที่จะเรียนตามลำพังกับหนังสือมากกว่าการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น

๒) การเรียนด้วยการฟัง (Auditory Learning Style) หมายถึง ผู้เรียนที่เรียนรู้จากสิ่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการฟัง เช่น การฟังการบรรยาย บทสนทนา แถบบันทึกเสียง และคำสั่ง ผู้เรียนประเภทที่ชอบวิธีการเรียนด้วยการฟังคำสอน หรือคำบอกเล่าจากบุคคลอื่น ผู้เรียนกลุ่มนี้จะ เรียนรู้และจดจำสิ่งต่าง ๆ จากคำอธิบายของบุคคลอื่น ผู้เรียนประเภทนี้อาจชอบวิธีการอ่านออกเสียงดัง

^{๓๗} Reid, J. M., The learning style preferences of ESL students, (TESOL Quarterly, 21, 1987), p. 87.

เพื่อให้ตนเองได้ยินและสามารถจดจำเนื้อหาวิชาของการเรียนรู้สิ่งใหม่ได้จากการอ่านออกเสียงหรือจากการฟังเทปการฟังผู้สอนสอน หรือการอภิปรายร่วมในชั้นเรียนหรือการมีการโต้ตอบอภิปรายกับเพื่อนร่วมชั้นหรือกับอาจารย์ในชั้นเรียน วิธีการเรียนที่ได้ผลสำหรับผู้เรียนประเภทนี้คือการอัดเทปคำอธิบายต่าง ๆ และเปิดฟังอีกครั้งเพื่อการจดจำข้อมูลใหม่

๓) การเรียนด้วยการปฏิบัติตนในสถานการณ์ต่าง ๆ (Kinesthetic Learning Style) หมายถึง การเรียนรู้จากการปฏิบัติตนในสถานการณ์จำลองที่จำเป็นต้องมีการเคลื่อนไหวในสถานการณ์การเรียนนั้น เช่น การแสดงบทบาทสมมติ เช่น การแสดงละคร การสัมภาษณ์ รวมถึงการเรียนรู้จากประสบการณ์จริง และการเรียนรู้โดยการมีส่วนร่วมในกิจกรรมอย่างสมบูรณ์ ผู้เรียนประเภทนี้จะสามารถจดจำความรู้ที่ได้ด้วยวิธีการมีส่วนร่วมในชั้นเรียน การมีกิจกรรมนอกสถานที่ การแสดงบทบาทสมมติ หรือวิธีการเรียนแบบผสม เช่น การเรียนรู้ด้วยวิธีการฟังเทปร่วมกับการทำกิจกรรมอื่น ๆ ประกอบด้วย

๔) การเรียนด้วยการกระทำ (Tactile Learning Style) หมายถึง การเรียนรู้ด้วย การลงมือกระทำงานต่าง ๆ เช่น การสร้างรูปจำลองการทำงานทดลองในห้องทดลอง และการเรียน จากวัตถุต่าง ๆ ที่จับต้องได้ เช่น สมุดภาพ หรือ บัตรคำผู้เรียนประเภทนี้ชอบการเรียนรู้แบบลงมือ ปฏิบัติด้วยตนเองมากกว่าการอ่าน การฟังจากบุคคลอื่นหรือการสังเกตการณ์แต่ผู้เรียนประเภทนี้ชอบการเรียนรู้สิ่งใหม่ด้วยการกระทำของตนเอง เช่น การทำการทดลองในห้องปฏิบัติการ ประดิษฐ์สิ่งต่างๆ ด้วยตนเองหรือการสร้างแบบจำลองเพื่อการเรียนรู้

๕) การเรียนตามลำพัง(Individual Learning Style) หมายถึง การที่ผู้เรียนเรียน ด้วยตนเองทั้งในชั้นเรียนและนอกชั้นเรียน เพื่อให้บรรลุเป้าหมายในการเรียน ผู้เรียนประเภทนี้มี ความชื่นชอบวิธีการเรียนด้วยตนเองตามลำพังในสถานการณ์การเรียน และจะสามารถคิดแก้ปัญหา เรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ และเข้าใจข้อเท็จจริงต่าง ๆ มากขึ้นเมื่อมีการเรียนรู้ด้วยตนเอง

๖) การเรียนด้วยการเรียนเป็นกลุ่ม (Group Learning Style) หมายถึง สถานการณ์ในการเรียนที่ผู้เรียนทำงานร่วมกับเพื่อนร่วมชั้นเรียน ไม่ว่าจะเป็นคู่หรือกลุ่มผู้เรียนประเภทนี้ชอบการเรียนรู้กับกลุ่มเพื่อนมากกว่าที่จะคิดแก้ปัญหาในระหว่างการเรียนสิ่งใหม่ด้วยตนเอง ผู้เรียนประเภทนี้เรียนรู้ได้ด้วยการมีปฏิสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อนตั้งแต่ ๒-๓ คนขึ้นไป แรงจูงใจ ในการเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ เกิดจากการกระตุ้นและความช่วยเหลือของกลุ่ม

นอกจากนี้ผู้วิจัยได้แยกการวิเคราะห์รูปแบบการเรียนรู้ออกเป็น ๓ รูปแบบ คือ หลัก (Major) รอง (Minor) และไม่มี (Negative) โดยผู้เรียนแต่ละคนจะมีรูปแบบการเรียนรู้หลักรองหรือไม่มีรูปแบบการเรียนรู้เลยก็ได้ ผู้เรียนที่มีรูปแบบการเรียนรู้เป็นหลักจะมีลักษณะของผู้เรียนที่ดี ผู้เรียนที่มีรูปแบบการเรียนรู้เป็นรองจะมีลักษณะของผู้เรียนในระดับค่อนข้างดี สามารถมีวิธีการรับรู้ข้อมูลในการเรียนได้ดีในระดับหนึ่ง สำหรับผู้ที่ไม่มีรูปแบบการเรียนรู้จะเป็นผู้เรียนที่มีความหมายยากลำบากในการเรียนหรือการรับรู้ข้อมูลในระหว่างการเรียน^{๓๘}

^{๓๘} ญฐนุช มั่นสาคร, ๒๕๕๓), หน้า

๒.๖.๓ ความสำคัญของรูปแบบการเรียนรู้

สังคมที่มีความรู้เป็นฐานกำลังเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วและการเปลี่ยนแปลงที่วุ่นวายนี้เป็นไปอย่างรวดเร็วจึงทำให้ผู้นำทางการศึกษา และอุตสาหกรรมพยายามอย่างมากที่จะพัฒนาวิธีการในการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ รูปแบบการเรียนรู้ หมายถึง วิธีการที่ผู้เรียนใช้จนเป็นนิสัยในการเรียนรู้ สร้างความคิดรวบยอด อนุมูล และนำความรู้มาใช้ให้เป็นประโยชน์เพื่อให้บรรลุเป้าหมายของการเรียนรู้โดยมีความชอบ ความถนัดเจตคติ ประสบการณ์และบุคลิกภาพของผู้เรียนแต่ละคนเป็นตัวกำหนดพฤติกรรม ดังนั้น รูปแบบการเรียนรู้ของแต่ละบุคคลถนัดจึงเป็นช่องทางตามธรรมชาติที่เราใช้ในการเรียนรู้สิ่งใดสิ่งหนึ่งให้ได้เร็วที่สุด ง่ายที่สุดและมีประสิทธิภาพมากที่สุด

ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้และการใช้รูปแบบการเรียนรู้ในการเรียนรู้จะช่วยเพิ่มพูนศักยภาพที่จะรับรู้และจดจำข้อมูลใหม่ ๆ เพื่อความสำเร็จของการประกอบอาชีพ และการอยู่ร่วมกันกับผู้อื่นดังนั้น รูปแบบการเรียนรู้จึงมีความสำคัญต่อกระบวนการเรียนรู้ของอาจารย์ นักการศึกษา บิดามารดา หรือผู้ปกครอง ผู้เรียน รวมทั้งนักวิชาชีพ

จะเห็นได้ว่าความเข้าใจและการศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้แบบต่างๆจะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานทุกชนิด เช่น เมื่อผู้เรียนรับรู้ว่าคุณมีรูปแบบการเรียนรู้แบบไหน ผู้เรียนก็จะทราบได้ว่าตนเองมีจุดแข็งและจุดอ่อนในด้านใดซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนมีโอกาสรื้อปรับแก้ไขข้อบกพร่องในการเรียนหรือการทำงาน ผู้เรียนที่เข้าได้ว่าตนเองมีรูปแบบการเรียนรู้แบบไหน ก็จะสามารถปรับปรุงกระบวนการเรียนรู้ของตนเองให้ดียิ่งขึ้น และเมื่อทราบว่าตนเองมีคุณสมบัติที่ดีในด้านใด ก็สามารถนำเอาคุณสมบัตินี้ไปใช้ในสถานการณ์ต่างๆ ได้อย่างเหมาะสม และเป็นผู้เรียนที่ประสบความสำเร็จ หรือการทำงานในอนาคต เช่น เลือกรางานที่เหมาะสมกับความ ถนัดของตนเอง เป็นต้น

นอกจากนี้ ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้ของผู้เรียนจะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพการสอนและให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์กับครู อาจารย์ และนักการศึกษาในการจัดการ

๒.๗ แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้

๒.๗.๑ ความหมายของการเรียนรู้

การเรียนรู้เป็นพฤติกรรมที่เกิดเปลี่ยนแปลง อันเกิดจากสภาพแวดล้อมทางสังคมและธรรมชาติเป็นสิ่งที่กระตุ้นให้เกิดขึ้น จึงมีผู้ให้ความหมายของคำว่า “การเรียนรู้” ว่า

ฮิลการ์ด และ เบาเวอร์ (Hilgard & Bower)^{๓๑} การเรียนรู้ เป็นกระบวนการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม อันเป็นผลมาจากประสบการณ์และการฝึก ทั้งนี้ไม่รวมถึงการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมที่เกิดจากการตอบสนองตามสัญชาตญาณ ฤทธิ์ของยา หรือสารเคมี หรือปฏิกิริยาสะท้อนตามธรรมชาติของมนุษย์

^{๓๑} Hilgard, E.R., *Introduction to Psychology*, (New York : Harcourt Prace World.), 1967, p. 112.

คอนบาค (Cronbach)^{๔๐} การเรียนรู้ เป็นการแสดงให้เห็นถึงพฤติกรรมที่มีการเปลี่ยนแปลง อันเป็นผลเนื่องมาจากประสบการณ์ที่แต่ละบุคคลประสบมา

พจนานุกรมของเว็บสเตอร์^{๔๑} (Webster 's Third New International Dictionary) การเรียนรู้ คือ กระบวนการเพิ่มพูนและปรุงแต่งระบบความรู้ ทักษะ นิสัย หรือการแสดงออกต่างๆ อันมีผลมาจากสิ่งกระตุ้นอินทรีย์โดยผ่านประสบการณ์ การปฏิบัติ หรือการฝึกฝน

คิมเบิล (Kimble)^{๔๒} การเรียนรู้ เป็นการเปลี่ยนแปลงค่อนข้างถาวรในพฤติกรรม อันเป็นผลมาจากการฝึกที่ได้รับการเสริมแรง

Marchi, G.R.^{๔๓} ให้ความหมายของการเรียนรู้ไว้ว่า การเรียนรู้ เป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมอย่างถาวรอันเป็นผลมาจากประสบการณ์ และการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างตนเองและสิ่งแวดล้อมรอบๆตัว ยังมีนักการศึกษาไทยหลายท่านได้ ให้ความหมายของการเรียนรู้ไว้ เช่นเดียวกัน

สุรางค์ ไคว์ตระกูล^{๔๔} ให้ความหมายของการเรียนรู้ไว้ว่า การเรียนรู้ หมายถึง การเปลี่ยนพฤติกรรมซึ่งเป็นผลมาจากประสบการณ์ที่คนเรามีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม หรือจากการฝึกหัดรวมทั้งการเปลี่ยนปริมาณความรู้ของผู้เรียน

อัชรา เอ็บสุคีรี^{๔๕} กล่าวว่า นักจิตวิทยาได้ให้ความหมายของการเรียนรู้ไว้ว่า หมายถึง การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมอันเป็นผลมาจากประสบการณ์หรือการฝึกฝน แต่การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของมนุษย์มิได้เป็นการเรียนรู้เสมอไป โดยเฉพาะการเปลี่ยนแปลงชั่วคราวในช่วงระยะหนึ่งซึ่งเกิดจากการมีสิ่งเร้ามากระตุ้น

จึงเห็นได้ว่า การเรียนรู้ หมายถึง กระบวนการเพิ่มพูนและปรุงแต่งระบบความรู้ ทักษะ นิสัย หรือการแสดงออกต่างๆ อันมีผลมาจากสิ่งกระตุ้นอินทรีย์โดยผ่านประสบการณ์ อันเป็นผลมาจากประสบการณ์และการฝึก ทั้งนี้ไม่รวมถึงการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมที่เกิดจากการตอบสนองตามสัญชาตญาณ ฤทธิ์ของยา หรือสารเคมี หรือปฏิกิริยาสะท้อนตามธรรมชาติของมนุษย์

การเรียนรู้เกิดจากการกระตุ้นที่เกิดจากสภาพแวดล้อมก่อให้เกิดการเสริมแรงผลักดันให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางพฤติกรรม

^{๔๐} Cronbach, Lee. J., *Essentials of Psychology Testing*. 5th ed., (New York : Harper Collins Publishers Inc.), 1990, p. 94.

^{๔๑} Webster, Noah., *Webster's Third New International Dictionary of the English Language*, (Springfield, Massachusetta, Merrian-Webster, 1981), pp. 84.

^{๔๒} Kimble & Gregory, A., *Principles of General Psychology*, (2nd ed.), (New York: Ronald Press Co.), 1963, pp. 118.

^{๔๓} Marchi, G.R., *The Role of Internet in Learning Organizations*, (United States : Stale University) , 2000, pp. 200.

^{๔๔} สุรางค์ ไคว์ตระกูล, *จิตวิทยาการศึกษา*, พิมพ์ครั้งที่ ๙, (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย), ๒๕๕๓, หน้า ๑๘๖.

^{๔๕} อัชรา เอ็บสุคีรี, *จิตวิทยาสำหรับครู*, (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๕๖), หน้า ๔๘.

๒.๗.๒ องค์ประกอบของการเรียนรู้

เราสามารถศึกษาการเรียนรู้ได้หลายมิติ ซึ่งมีวัตถุประสงค์เป็นตัวกำหนดว่า ต้องการเรียนรู้ในสิ่งใด เป็นการกำหนดโดยพฤติกรรมของการเรียนรู้ จึงผู้ให้องค์ประกอบการเรียนรู้ไว้ ดังนี้

มาลินี จุฑารพ^{๔๖} ได้รวบรวมองค์ประกอบของการเรียนรู้ ไว้ดังนี้ การเรียนรู้เป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในทางที่ดีขึ้น มีคุณประโยชน์ต่อตนเอง สังคมและประเทศชาติ เมื่อบุคคลได้เรียนรู้ย่อมมีการพัฒนาตนเอง พัฒนาสังคม และพัฒนาประเทศชาติอันจะนำมาซึ่งชีวิตที่มีคุณภาพ สังคมที่พัฒนา และประเทศชาติที่ได้รับการพัฒนา สำหรับองค์ประกอบของการเรียนรู้ นั้น ได้มีนักวิชาการกล่าวถึงองค์ประกอบของการเรียนรู้ไว้มากมาย เช่น องค์ประกอบของการเรียนรู้ตามแนวคิดของ ครอนบาค (Cronbach, ๑๙๕๔) ครอนบาค ได้ให้แนวคิดว่าองค์ประกอบของการเรียนรู้ มี ๗ ประการได้แก่

๑) จุดประสงค์ (Goal) การเรียนวิชาใดๆ ก็ตามควรกำหนดจุดประสงค์ไว้ เช่น ตามที่หลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ในแต่ละวิชา และให้ผู้เรียนเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ ครู-อาจารย์จึงได้ประเมินผลตามจุดประสงค์ดังกล่าว ถ้านักเรียนไม่ผ่านจุดประสงค์ใดก็ให้เรียนซ้ำจนกว่าจะผ่านจุดประสงค์นั้น

๒) ความพร้อม (Readiness) ก่อนการเรียนวิชาใดๆก็ตาม ผู้เรียนจะต้องเตรียมตัวให้พร้อมทั้งร่างกาย จิตใจ อุปกรณ์การเรียนและสิ่งแวดล้อม การเตรียมตัวให้พร้อมย่อมจะช่วยให้การเรียนรู้ดำเนินไปด้วยดี ดังคำกล่าวที่ว่า“การเตรียมตัวให้ดีเท่ากับการมีชัยไปกว่าครึ่ง”

๓) สถานการณ์ (Situation) ได้แก่ บรรยากาศและสิ่งแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ เช่น ในห้องเรียนจะได้แก่ ครู บทเรียน สื่อการสอน สภาพอากาศ และมลพิษต่างๆ (ถ้ามี) สำหรับการเรียนรู้ในห้องสมุด หรือสถานที่นอกห้องเรียน บรรยากาศ ได้แก่ บทเรียน สภาพสื่อการสอน สภาพอากาศ มลพิษต่างๆ ทั้งทางเสียง แสง กลิ่น และภัยอันตรายต่างๆ ถ้าสถานการณ์เป็นบวกสำหรับ ผู้เรียนจะช่วยในการเรียนรู้ได้ดี ในทางตรงข้ามถ้าสถานการณ์เป็นลบจะเป็นอุปสรรคในการเรียนรู้

๔) การแปลความหมาย (Interpretation) เมื่อผู้เรียนได้พบกับสถานการณ์อาจจะในห้องเรียนหรือนอกห้องเรียนก็ตาม ผู้เรียนจะต้องสัมผัส เช่น ตา ดู หู ฟัง ใช้นิ้ว และหรือมือสัมผัส ในบรรดาสิ่งเร้า คำสั่ง หรือเนื้อหาสาระต่างๆ แล้วจะต้องแปลความหมายให้ถูกต้อง เป็นความเข้าใจที่ตรงกัน ได้นำไปใช้ ไปปฏิบัติได้อย่างถูกต้อง ในทางตรงข้ามถ้าผู้เรียนแปลความหมายเบี่ยงเบนไป ผลก็คือเกิดการรับรู้ที่ผิดพลาดได้ ดังนั้นถ้าผู้เรียนได้ตรวจสอบการแปลความหมายของตนให้ถูกต้องแล้ว จะช่วยให้การเรียนรู้มีประสิทธิภาพ

๕) การตอบสนอง (Response) เมื่อผู้เรียนได้แปลความหมายของสถานการณ์ที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้แล้ว ผู้เรียนจะตัดสินใจแสดงพฤติกรรมตอบสนองต่อสถานการณ์ที่เกี่ยวข้อง เช่น ถ้าผู้เรียน

^{๔๖} มาลินี จุฑารพ, จิตวิทยาการเรียนการสอน, (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ทิพย์วิสุทธิ์, ๒๕๓๗), หน้า ๖๙.

ได้เรียนรู้เรื่องการบวก แล้วต่อไปครูได้รับมอบหมายให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหัด ผู้เรียนก็จะลงมือทำและทำได้ถูกต้องตามจุดประสงค์ การเรียนรู้ก็เกิดขึ้นได้

๖) ผลต่อเนื่อง (Conse Quence) เป็นผลต่อเนื่องจากการตอบสนอง ถ้าการตอบสนองตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้ก็จะเกิดขึ้น เมื่อครู อาจารย์ประเมินผลก็ปรากฏว่านักเรียนผ่านจุดประสงค์ต่างๆ ตามที่กำหนดเป็นขั้นต่ำไว้ ครู อาจารย์ยอมรับว่านักเรียนมีผลต่อเนื่องดีและได้เกิดการเรียนรู้แล้ว ในทางตรงข้ามถ้าผู้เรียนตอบสนองไม่ดี หรือการประเมินผลสรุปได้ว่าผู้เรียนไม่ผ่านจุดประสงค์ ย่อมแสดงว่าผลต่อเนื่องไม่ดี ผู้เรียนยังไม่เกิดการเรียนรู้

๗) ปฏิกริยาต่อการขัดขวาง (Reaction to thwarting) เมื่อผู้เรียนได้ดำเนินการตามขั้นตอนของการเรียนรู้จากการกำหนดจุดประสงค์การเตรียมความพร้อม การพบกับสถานการณ์ การแปลความหมาย การตอบสนอง และผลต่อเนื่องที่ได้รับมา ถ้าผลต่อเนื่องเป็นที่พึงพอใจและสอดคล้องกับจุดประสงค์ข้างต้น การเรียนรู้ก็เกิดขึ้น ในทางตรงข้ามถ้าผลต่อเนื่องไม่เป็นที่น่าพึงพอใจและหรือไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์ของบทเรียน การเรียนย่อมไม่เกิดขึ้น แสดงว่าผู้เรียนพบกับปัญหาและอุปสรรค ผู้เรียนจะต้อกลับไปเริ่มต้นนับ ใหม่ จนกว่าจะบรรลุผลสำเร็จ หรือถ้ายอมแพ้อาจจะเปลี่ยนบทเรียนหรือขอยกวิชานั้นๆ ไป เพื่อไปเรียนวิชาใหม่ก็ได้

อารี พันธมณี^{๔๗} ได้รวบรวมองค์ประกอบสำคัญในการเรียนรู้ไว้ดังนี้ ดอลลาร์ด และมิลเลอร์ (Dollard and Miller) กล่าวว่า การเรียนรู้ประกอบด้วยสิ่งต่างๆ ดังนี้

๑) แรงขับ (drive) เกิดขึ้นเมื่ออินทรีย์ ขาดสมดุล เช่น ขาดอาหาร ขาดน้ำ ขาดการพักผ่อน ฯลฯ ภาวะเหล่านี้จะกระตุ้นให้อินทรีย์แสดงพฤติกรรมเพื่อปรับให้อินทรีย์อยู่ในสภาพสมดุลอย่างเดิม แรงขับมีอยู่ ๒ ประเภทคือ

๑.๑) แรงขับพื้นฐาน (Primary Drive) เกิดเนื่องจากความต้องการที่จำเป็นสำหรับการดำเนินชีวิต เป็นความต้องการทางร่างกายต่างๆที่เกิดขึ้น พร้อมๆ กับการมีชีวิตของคน

๑.๒) แรงขับที่เกิดจากการเรียนรู้ (Secondary Drive) เกิดขึ้นภายหลังเป็นความต้องการทางสังคม เช่น ความรัก ฐานะทางสังคม ความมั่นคงปลอดภัย

๒) สิ่งเร้า (Stimulus) เป็นสิ่งที่กระตุ้นให้อินทรีย์แสดงกิจกรรมโต้ตอบออกมา เป็นตัวกำหนดพฤติกรรมตอบสนองของร่างกาย

๓) การตอบสนอง (Response) เป็นพฤติกรรมหรือกิจกรรมที่อินทรีย์แสดงออกเมื่อมีสิ่งเร้าไปเร้าการเสริมแรง (Reinforcement) เป็นการทำให้สิ่งเร้าและการตอบสนองมีความสัมพันธ์กันมากยิ่งขึ้น เช่น เมื่อนักเรียนทำเลขถูกก็เสริมแรงโดยให้รางวัล การเสริมแรงนี้จะทำให้นักเรียนอยากเรียน (ทำเลข) ในคราวต่อไป

^{๔๗} อารี พันธมณี, จิตวิทยาการเรียนการสอน, (กรุงเทพมหานคร : บริษัท เลิฟแอนด์ลิฟเพรส จำกัด, ๒๕๓๔), หน้า ๘๘.

ซูซีฟ อ่อนโคกสูง^{๔๘} กล่าวว่า การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้จะต้องมีองค์ประกอบพื้นฐานอย่างน้อยที่สุด ๔ ประการด้วยกัน ดังนี้

๑) แรงจูงใจ (Motive) ในขณะที่มีชีวิตอยู่ ร่างกายย่อมมีความต้องการต่างๆ เมื่อใดที่ร่างกายเกิดความต้องการหรือเกิดความไม่สมดุลขึ้น จะมีแรงขับ (Drive) หรือแรงจูงใจ (Motive) เกิดขึ้นภายในอินทรีย์ผลักดันให้สิ่งที่หายไปนั้นมาให้ร่างกายอยู่ในภาวะพอดี แรงจูงใจเป็นองค์ประกอบสำคัญของการเรียนรู้ เพราะเป็นตัวจัดการสำคัญหรือเป็นต้นตอที่แท้จริงของพฤติกรรม

๒) สิ่งจูงใจ (Incentive) สิ่งจูงใจเป็นสิ่งที่ช่วยลดความเครียด และนำไปสู่ความพอใจ นักจิตวิทยาเชื่อว่า สิ่งจูงใจจะเป็นศูนย์กลางหรือหัวใจของการเรียนรู้เขาถือว่าแรงจูงใจซึ่งถือว่าเป็นภาวะภายในของอินทรีย์และกิจกรรมต่างๆ ล้วนเกิดขึ้นจากสิ่งจูงใจทั้งสิ้น

๓) อุปสรรค (A Barrier or Block) นับเป็นพื้นฐานสำคัญอีกประการหนึ่งของการเรียนรู้ เพราะอุปสรรคหรือสิ่งกีดขวางย่อมทำให้เกิดปัญหา การที่ผู้เรียนเกิดปัญหาก็จะทำให้ผู้เรียนพยายามทำซ้ำๆ หรือเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม เพื่อจะฟันฝ่าอุปสรรคนั้นไปสู่เป้าหมายให้ได้

๔) กิจกรรม (Active) กิจกรรมหรือการตอบสนองของอินทรีย์ เป็นส่วนที่จะทำให้ทราบว่าใครเกิดการเรียนรู้หรือไม่เพียงใด หรือเร็วอย่างไร และเป็นสิ่งที่อาจอ้างอิง ไปถึงความรู้สึกนึกคิดทางจิตใจที่ซ่อนเร้นอยู่ เราจะสังเกตเห็นว่าคนเรามักจะชอบประกอบกิจกรรมที่นำความสำเร็จ หรือความพอใจมาให้ซ้ำๆ อยู่เสมอ แม้ว่าจะไม่เจอปัญหาใหม่ๆ ส่วนกิจกรรมหรือพฤติกรรมที่ไม่เคยนำความสำเร็จมาให้ นั่นมักจะหลีกเลี่ยง

เชียรศรี วิวิธสิริ^{๔๙} กล่าวว่า สิ่งที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ง่าย ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบ ๓ ประการ คือ

๑) ตัวผู้เรียนต้องมีความพร้อม มีความต้องการที่จะเรียน มีประสบการณ์มาบ้างแล้ว และมีทัศนคติที่ดีต่อสิ่งที่เรียน

๒) ตัวครูจะต้องมีบุคลิกภาพดี มีความรู้ในเนื้อหาวิชาที่สอนเป็นอย่างดี มีวิธีการเทคนิคที่จะถ่ายทอดความรู้ไปสู่ผู้เรียนได้หลายวิธี และแต่ละวิธีที่ใช้จะต้องเหมาะสมกับแต่ละเนื้อหาวิชา และต้องรู้จักการใช้สื่อการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับเนื้อหาวิชาที่จะสอน เพื่อผู้เรียนจะได้เข้าใจง่าย

๓) สิ่งแวดล้อม ต้องมีบรรยากาศในชั้นเรียนดี มีมนุษยสัมพันธ์อันดีระหว่างผู้เรียนกับผู้สอน มีสถานที่เรียน ตลอดจนอุปกรณ์ เช่น ม้านั่ง โต๊ะเรียนที่อำนวยความสะดวก และเหมาะสม สถานที่เรียนต้องมีบรรยากาศถ่ายเทดี อยู่ห่างไกลจากสิ่งรบกวน และแหล่งเสื่อมโทรมต่าง ๆ ทางไปมาสะดวก

^{๔๘} ซูซีฟ อ่อนโคกสูง, จิตวิทยาการศึกษา, (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, ๒๕๕๒), หน้า ๖๐.

^{๔๙} เชียรศรี วิวิธสิริ, จิตวิทยาการเรียนรู้ของผู้ใหญ่, (พิมพ์ครั้งที่ ๓), (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, ๒๕๔๑), หน้า ๒๓.

ปราณี รามสูต^{๕๐} กล่าวว่า องค์ประกอบที่ส่งเสริมการเรียนรู้ที่แบ่งออกเป็น ๔ องค์ประกอบ คือ

๑) องค์ประกอบที่เกี่ยวกับผู้เรียน ได้แก่ วุฒิภาวะ และความพร้อม ในการเรียนรู้ใด ๆ ถ้าบุคคลถึงวุฒิภาวะและมีความพร้อมจะเรียนรู้ได้ดีกว่ายังไม่ถึงวุฒิภาวะ และไม่มีความพร้อมความสามารถในการเรียนรู้จากเด็กวัยร่นจะเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ จากวัยร่นถึงวัยผู้ใหญ่จะคงที่จากวัยผู้ใหญ่หรือวัยชราจะลดลง ประสบการณ์เดิม ความบกพร่องทางร่างกาย ยิ่งมีความบกพร่องมากเท่าใด ความสามารถในการรับรู้และเรียนรู้ก็ยิ่งน้อยลงเท่านั้น แรงจูงใจในการเรียน เช่น รากฐานทางทัศนคติต่อครู ต่อวิชาเรียน ความสนใจและความต้องการที่อยากจะทำอย่างเห็นในส่วนที่เรียน

๒) องค์ประกอบที่เกี่ยวกับบทเรียน เช่น ความยากง่ายของบทเรียนถ้าเป็นบทเรียนที่ง่าย ผลการเรียนรู้ย่อมดีกว่าการมีความหมายของบทเรียน ถ้าผู้เรียนได้เรียนในสิ่งมีความหมายเป็นที่สนใจของเขา ย่อมทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ดีกว่า ความยาวของบทเรียน บทเรียนสั้น ๆ จะทำให้เกิดการเรียนรู้ที่ดีกว่าบทเรียนที่ยาว ตัวรบกวนจากบทเรียนอื่น หรือจากกิจกรรมอื่น จะขัดขวางการเรียนรู้ในสิ่งนั้น ๆ ไม่ว่าตัวรบกวนนั้นจะเป็นกิจกรรมก่อนหรือหลังการเรียนรู้

๓) องค์ประกอบที่เกี่ยวกับวิธีเรียนวิธีสอน เช่น กิจกรรมในการเรียนการสอน ครูควรเลือกกิจกรรมเพื่อให้เกิดผลการเรียนรู้ที่ดีที่สุดแก่นักเรียน ตามเนื้อหาวิชาและโอกาส การให้รางวัลและลงโทษ เพื่อให้เกิดแรงจูงใจในการเรียน การให้คำแนะนำในการเรียน โดยครูแนะนำให้ถูกต้องและเหมาะสมจะช่วยให้ผู้เรียนเรียนได้ดีขึ้น

๔) องค์ประกอบการสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ เช่น สภาพแวดล้อมทางจิตวิทยา ได้แก่ บรรยากาศในห้องเรียน ความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนต่อนักเรียน ระหว่างนักเรียนกับครู สภาพของโต๊ะ เก้าอี้ ทัศนทางลม แสงสว่าง ความสะอาด ความเป็นระเบียบ

องค์ประกอบของการเรียนรู้ จึงประกอบด้วย หลักสูตรเป็นบรรทัดฐานในการเรียนรู้ของผู้เรียน ความพร้อมต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน สถานการณ์ที่เอื้อต่อการเรียนรู้อันเป็นเครื่องอำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ ความต่อเนื่องของการได้รับข้อมูลที่ต้องการเรียนรู้

ปัจจัย ๔ เป็นส่วนประกอบที่สำคัญในการเรียนรู้เป็นอย่างมาก เพราะร่างกายที่ได้รับการสนับสนุนส่งเสริมด้วย อาหาร สถานที่ สุขภาพแข็งแรง และเครื่องนุ่มห่มการแต่งกายที่ดีมีรูปแบบเป็นสัญลักษณ์ ของสถาบัน

การสร้างพื้นฐานการเรียนรู้ ก่อให้เกิดการเรียนรู้ได้เร็วสามารถเรียนรู้ได้จำนวนมากในเวลาสั้น เพราะมีพื้นฐานการเรียนรู้ที่ดี

การสร้างกิจกรรมเสริมการเรียนรู้ เป็นการเรียนรู้เชิงปฏิบัติการทำให้ได้รับการเรียนรู้จากกลุ่มเพื่อนและสภาพจริง ก่อให้เกิดการเรียนรู้และจดจำได้ดี

^{๕๐} ปราณี รามสูต, จิตวิทยาการศึกษา, (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์เจริญจิต, ๒๕๒๘), หน้า ๗๙.

๒.๗.๓ ทรัพยากรการเรียนรู้ (learning resources)

ทรัพยากรการเรียนรู้ หมายถึงทุกสิ่งที่มีอยู่ในโลก ไม่ว่าจะเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเองโดยธรรมชาติหรือสิ่งที่คนประดิษฐ์ขึ้นมาเพื่อใช้ในการเรียนรู้ โด널ด์ พี. อีลี (Donald P. Ely)^{๕๑} ได้จำแนกสื่อการเรียนการสอนตามทรัพยากรการเรียนรู้ ๕ รูปแบบ โดยแบ่งได้เป็นสื่อที่ออกแบบขึ้นเพื่อ จุดมุ่งหมายทางการศึกษา (by design) และสื่อที่มีอยู่ทั่วไปแล้วนำมาประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอน (by utilization) ได้แก่

คน (people) “คน” ในทางการศึกษาโดยตรงนั้น หมายถึง บุคคลที่มีอยู่ในระบบของโรงเรียน ได้แก่ ครู ผู้บริหาร ผู้แนะนำการศึกษา ผู้ช่วยสอน หรือผู้ที่อำนวยความสะดวกด้านต่างๆ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ส่วน “คน” ตามความหมาย ของการประยุกต์ใช้ ได้แก่คนที่ทำงานหรือมีความชำนาญงานในแต่ละสาขาซึ่งมีอยู่ในวงสังคมทั่วไป คนเหล่านี้ เป็น “ผู้เชี่ยวชาญ” ซึ่งถึงแม้มีใช้ นักศึกษาแต่สามารถจะช่วยเหลือความสะดวกหรือเชิญมาเป็นวิทยากรเพื่อเสริมการเรียนรู้ได้ในการให้ความรู้แต่ละด้าน อาทิเช่น ศิลปิน นักการเมือง นักธุรกิจ ช่างซ่อมเครื่อง

วัสดุ (materials) ในการศึกษาโดยตรงเป็นประเภทที่บรรจุเนื้อหาบทเรียนโดยรูปแบบของวัสดุมีใช้สิ่งสำคัญที่ต้องคำนึงถึงเช่น หนังสือ สไลด์ แผ่นที่ แผ่นซีดี หรือสิ่งต่างที่เป็นทรัพยากรในการเรียนการสอนนั้นจะมีลักษณะเช่นเดียวกับวัสดุที่ใช้ในการศึกษาดังกล่าวเพียงแต่ว่าเนื้อหาที่บรรจุในวัสดุส่วนมากจะอยู่ในรูปของการให้ความบันเทิง เช่น คอมพิวเตอร์ หรือภาพยนตร์สารคดีชีวิตสัตว์ สิ่งเหล่านี้ถูกมองไปในรูปแบบของความบันเทิงแต่สามารถให้ความรู้ในเวลาเดียวกัน

อาคารสถานที่ (Settings) หมายถึง ตัวตึก ที่ว่าง สิ่งแวดล้อม ซึ่งมีผลเกี่ยวกับทรัพยากรรูปแบบอื่นๆที่กล่าวมาแล้ว และมีผลกับผู้เรียนด้วย สถานที่สำคัญในการศึกษา ได้แก่ ตึกเรียนและสถานที่ที่ออกแบบมาเพื่อการเรียนการสอนโดยรวม เช่น ห้องสมุด หอประชุม ส่วนสถานที่ต่างๆ ในชุมชนก็สามารถประยุกต์ให้เป็นทรัพยากรสื่อการเรียนการสอน ได้เช่น โรงงาน ตลาด สถานที่ ทางประวัติศาสตร์ เช่น พิพิธภัณฑ์ เป็นต้น

เครื่องมือและอุปกรณ์ (tools and equipment) เป็นทรัพยากรทางการเรียนรู้เพื่อช่วยในการผลิตหรือใช้ร่วมกับทรัพยากรอื่นๆ ส่วนมากมักเป็น โสตทัศนูปกรณ์ หรือเครื่องมือต่างๆที่นำมา ใช้ประกอบหรืออำนวยความสะดวกในการเรียนการสอน เช่นเครื่องฉายข้ามศีรษะ คอมพิวเตอร์ เครื่องถ่ายภาพเอกสาร หรือแม้แต่ตะปู ไขควง เหล่านี้เป็นต้น

^{๕๑} Ely, D.P. (ed.), *The Field of Educational Technology : A statement of definition*, (Audiovisual Instruction. October, 1972), p. 36.

๒.๗.๔ จุดมุ่งหมายการเรียนรู้

บลูม (Bloom)^{๕๒} ได้จำแนกจุดมุ่งหมายทางการศึกษาออกเป็น ๓ ด้านคือด้านความรู้ (cognitive domain) ด้านเจตคติหรือความรู้สึก (affective domain) และด้านทักษะ (psycho motor domain)

๑) การรู้ (cognitive)

๒) ความรู้ (knowledge)

๒.๑) ความรู้เฉพาะสิ่ง (knowledge of specifics)

- ความรู้ศัพท์เฉพาะ (knowledge of terminology)
- ความรู้ข้อเท็จจริงเฉพาะสิ่ง (knowledge of specific facts)

๒.๒) ความรู้เรื่องวิธีทางและวิธีการจัดการทำกับสิ่งเฉพาะ (knowledge of ways and means of dealing with specifics)

- ความรู้เรื่องแบบแผนนิยม (knowledge of conversions)
- ความรู้เรื่องแนวโน้มและลำดับเหตุการณ์ (knowledge of trend and sequence)
- ความรู้เรื่องการจัดจำพวกและประเภท (knowledge of classifications of categories)

๒.๓) ความรู้เรื่องสากลและเรื่องนามธรรมในสาขาต่างๆ (knowledge of the universals and abstraction field)

- ความรู้เรื่องหลักการและข้อสรุปทั่วไป (knowledge of principles and generalizations)
- ความรู้เรื่องทฤษฎีและโครงสร้าง (knowledge of theories and structures)

๓) ความเข้าใจ (comprehension)

- ๓.๑) การแปล (translation)
- ๓.๒) การตีความ (interpretation)
- ๓.๓) การสรุปอ้างอิง (extrapolation)

๔) การประยุกต์ (application)

- การประยุกต์ (application)

๕) การวิเคราะห์ (analysis)

- การวิเคราะห์หน่วยย่อย (analysis of elements)

^{๕๒} Bloom, Taxonomy of Educational Objectives: The Classification of Educational Goals, Handbook II Affective Domain, (London: Longman), 1964, p. 105.

- การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ (analysis of relationship)
- การวิเคราะห์หลักการจัดระเบียบ (analysis of organization principles)

๖) การสังเคราะห์ (synthesis)

- ผลิตผลจากการสื่อความหมายเฉพาะ (production of unique communication)
- ผลิตผลแผนงานหรือชุดเสนอเพื่อปฏิบัติการ (production of a plan, or proposed set of operations)
- การได้มาซึ่งชุดของความสัมพันธ์เชิงนามธรรม (derivation of a set of abstract relations)

๗) การประเมิน (evaluation)

- การตัดสินตามเกณฑ์ภายใน (judgements in terms of internal criteria)
- การตัดสินตามเกณฑ์ภายนอก (judgements in terms of external criteria)

กล่าวโดยสรุป บลูมได้จำแนกการเรียนรู้ (cognitive) ออกเป็น ๕ ชั้นได้แก่การเรียนรู้ชั้นความรู้ การรู้ ชั้นเข้าใจการเรียนรู้ชั้นวิเคราะห์การเรียนรู้ชั้นสังเคราะห์การเรียนรู้ชั้นประเมิน

ทอแรนซ์ (Torrance)^{๕๓} มีความเชื่อว่าการศึกษามุ่งให้ผู้เรียนรู้จักการยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นกล้าคิดกล้าแสดงออกจะช่วยให้ผู้เรียนแต่ละคนได้พัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของตนเองอย่างเต็มที่ความคิดสร้างสรรค์มีความจำเป็นต่อการดำรงชีวิตมากเพราะผู้สอนไม่สามารถสอนทุกสิ่งทุกอย่างของชีวิตให้เด็กได้เด็กต้องค้นคว้าความรู้และแสวงหาความรู้ไปใช้ในการแก้ปัญหาต่างๆในการดำรงชีวิต นอกจากนั้นเขายังเสนอเป็นองค์ประกอบของความคิดสร้างสรรค์ ๓ องค์ประกอบดังต่อไปนี้

๑) ความคล่องแคล่วในการคิด (fluency) ความคล่องแคล่วในการคิดหมายถึงความสามารถของบุคคลในการคิดหาคำตอบได้อย่างคล่องแคล่วรวดเร็วและสามารถสร้างคำตอบได้ในปริมาณมากในเวลาที่กำหนด

๒) ความยืดหยุ่นในการคิด (flexibility) ความยืดหยุ่นในการคิดหมายถึงความสามารถของบุคคลในการคิดหาคำตอบได้หลายประเภทหลายทิศทางหลายรูปแบบ

๓) ความคิดริเริ่ม (originality) ความคิดริเริ่มหมายถึงลักษณะของความคิดแปลกใหม่แตกต่างจากความคิดธรรมดาและไม่ซ้ำกับความคิดที่มีอยู่ทั่วไป

๒.๘ งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

สุดิธา จันทรมณี และคณะ^{๕๔} ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนานักศึกษาครูเพื่อเข้าสู่ความเป็นครูมืออาชีพตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาความรู้ในวิชาชีพ กระตุ้นให้คิดในระดับสูง สร้างรูปแบบการรู้สารสนเทศเพื่อสร้างความรู้ของ

^{๕๓} Torrance, E. P., *Guiding creative talent*, NJ: Prentice-Hall, 1962, p. 91.

^{๕๔} สุดิธา จันทรมณี และคณะ, การพัฒนานักศึกษาครูเพื่อเข้าสู่ความเป็นครูมืออาชีพตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ, รายงานวิจัย, มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย, (๒๕๕๕), หน้า ๒๑๐.

นักศึกษาคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาได้แก่ นักศึกษาคณะครุศาสตร์ จำนวน ๒๙๑ คนเก็บรวบรวมข้อมูลโดยแบบสอบถาม พบว่า ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบจิตตปัญญาของนักศึกษา เกี่ยวกับการมุ่งมั่น ตั้งใจในการทำงาน และเปิดใจกว้างรับฟังผู้อื่นด้วยความใส่ใจ อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๕๕

นราศักดิ์ ขุนทอง^{๕๕} ได้วิจัยเรื่อง การศึกษาพฤติกรรมการส่งงานวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นปวช.๒ แผนกช่างยนต์ ปีการศึกษา ๒๕๕๓ เพื่อศึกษาสาเหตุของการไม่ส่งงานของนักเรียนชั้น ปวช.๒ และรวบรวมข้อมูลสำหรับการแก้ปัญหาการไม่ส่งงานของนักเรียน รวบรวมข้อมูลโดยแบบสอบถาม พบว่า จากการศึกษาวิจัยในชั้นเรียนครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมของนักเรียนระดับชั้นปวช.๒ในเรื่องการไม่ส่งงานและการบ้าน เพื่อนำผลการวิจัยมาเก็บเป็นข้อมูลเพื่อหาสาเหตุ และนำไปแก้ไขปัญหาในการเรียนการสอนและเพื่อให้ นักเรียนเห็นความสำคัญของการส่งงานและการบ้าน โดยใช้แบบสอบถามเพื่อศึกษาพฤติกรรมจำนวน ๑๕ ข้อ โดยกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนชั้นปวช.๒ ภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๕๓ วิทยาลัยการอาชีพบางแก้ว จำนวน ๔๐ คน

อดิศักดิ์ ศรีวรกุล^{๕๖} ศึกษาวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการให้ภาษาอังกฤษ โดยใช้ B-SLIM Model ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาทักษะการให้ภาษาอังกฤษ โดยใช้ B-SLIM Model ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ กลุ่มตัวอย่างได้แก่ นักเรียนชั้นประถมที่ ๔ โรงเรียนอัสสัมชัญ จำนวน ๕๐๘ เลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง พบว่า จากการสอนแบบ B-SLIM Model ก่อนและหลังการเรียนการสอน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ ๐.๐๑

ธีราภรณ์ พลายเล็ก^{๕๗} ศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมปีที่ ๖ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา พัฒนาการออกเสียงพยัญชนะท้ายภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาในการออกเสียง ของนักเรียนชั้นประถมปีที่ ๖ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นประถมปีที่ ๖ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา จำนวน ๖๐ คน พบว่า นักเรียนร้อยละ ๕๙.๖๘ มีปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำ ประกอบด้วย ออกเสียงไม่ถูกต้องเสียงเสียดแทรก ร้อยละ ๙๖.๖๗ รองลงมา กลุ่มเสียงข้างลิ้น ร้อยละ ๙๓.๓๓ และเสียงลิ้นพัน คิดเป็นร้อยละ ๙๖.๖๗

^{๕๕} นราศักดิ์ ขุนทอง, การศึกษาพฤติกรรมการส่งงานวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นปวช.๒ แผนกช่างยนต์, **รายงานวิจัย**, (วิทยาลัยการอาชีพบางแก้ว, จังหวัดพัทลุง, ๒๕๕๓), หน้า ๗๒.

^{๕๖} อดิศักดิ์ ศรีวรกุล, การพัฒนาทักษะการให้ภาษาอังกฤษ โดยใช้ B-SLIM Model ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔, **รายงานวิจัย**, (โรงเรียนอัสสัมชัญ, (กรุงเทพมหานคร, ๒๕๕๖), หน้า ๔๖.

^{๕๗} ธีราภรณ์ พลายเล็ก, การพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมปีที่ ๖ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา, **รายงานวิจัย**, (๒๕๕๕), หน้า ๖๒.

ยงยุทธ์ จันทิมา^{๕๘} ศึกษาวิจัยเรื่อง ผลการพัฒนาและเลือกนวัตกรรม เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑/๕ โรงเรียนเทศบาลวารินวิชาชาติ ภาคเรียนที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๕๕ เพื่อศึกษาแนวทางในการแก้ปัญหาการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑/๕ เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยแบบทดสอบการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ๔๐ คำ วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าเฉลี่ยและค่าร้อยละของจำนวนคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่นักเรียนกลุ่มเป้าหมายสามารถอ่านได้ พบว่า จากการวิเคราะห์ข้อมูลสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

๑) นักเรียนกลุ่มเป้าหมายสามารถอ่านคำศัพท์ที่กำหนดให้จำนวน ๔๐ คำ โดยภาพรวมคิดเป็นร้อยละ ๒๗.๕๐

๒) จากการทดสอบการอ่านคำศัพท์ครั้งนี้ เมื่อพิจารณาเป็นรายบุคคลพบว่า เด็กชาย อัสฎากค์ อุ่นเอม อ่านคำศัพท์ได้จำนวน ๑๑ คำ (ร้อยละ ๒๗.๕๐) เด็กชายอาทิตย์ เต็มดวง อ่านคำศัพท์ได้จำนวน ๑๒ คำ (ร้อยละ ๓๐.๐๐) เด็กชายพัฒนา พันธุ์เฉย อ่านคำศัพท์ได้จำนวน ๒๓ คำ (ร้อยละ ๕๗.๕๐) เด็กชายณัฐพร สาสีงาม อ่านคำศัพท์ได้จำนวน ๕ คำ (ร้อยละ ๑๒.๕๐) และเด็กชายวิชราวุฒิ วงษ์ป้อม อ่านคำศัพท์ได้จำนวน ๔ คำ (ร้อยละ ๑๐.๐๐)

ลลิตา ภูทอง^{๕๙} ได้ศึกษารูปแบบการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนประถมศึกษา เขตภาคเหนือตอนบน มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษารูปแบบการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา ในเขต ภาคเหนือตอนบนและจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของครูในระดับประถมศึกษา ในเขตภาคเหนือตอนบน กับกลุ่มตัวอย่างได้แก่ครูภาษาอังกฤษที่สอนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑-๖ ในโรงเรียนสังกัด สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน องค์การบริหารส่วนจังหวัดและเทศบาลในจังหวัด เชียงใหม่ ลำปาง ลำพูน แม่ฮ่องสอน เชียงราย พะเยา แพร่ และน่าน ในปี การศึกษา ๒๕๕๓ จำนวน ๒๒๒ คน เก็บรวบรวมข้อมูลโดยแบบสอบถาม วัดผลสัมฤทธิ์วิธีสอน ๙ วิธี ผลวิจัยพบว่าโดยศึกษาการสอนจากวิธี ดังต่อไปนี้ ๑) วิธีการใช้บัตรคำ ประกอบสื่อรูปภาพของจริง แสดงอาการหรือยกตัวอย่าง เพื่อให้ให้นักเรียนได้เรียนการสะกดคำและทราบความหมายพบผลสัมฤทธิ์ อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๓.๖๑ ๒) วิธีการเขียนคำศัพท์บนกระดานพร้อมความหมาย แล้วสอนให้นักเรียนออกเสียง อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๓.๖๗ ๓) วิธีการให้นักเรียนฟังหรือดูประโยคหรือวลีที่มีคำศัพท์ใหม่ปรากฏอยู่แล้วให้นักเรียนพยายามทายหรือเดาความหมาย อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๓.๔๒ ๔) วิธีการให้นักเรียนเปิดหาความหมายและการออกเสียงคำศัพท์ใหม่จากพจนานุกรม ภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๓.๗๘ ๕) ไม่มีการนำเสนอคำศัพท์ แต่นักเรียนจะเรียนรู้คำนั้นๆ จากการได้อ่านได้ฟัง ได้รับรู้จากเนื้อหาแบบฝึกหัดหรือกิจกรรม อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๒.๖๖ ๖) วิธีการให้

^{๕๘} ยงยุทธ์ จันทิมา, ผลการพัฒนาและเลือกนวัตกรรม เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑/๕ โรงเรียนเทศบาลวารินวิชาชาติ ภาคเรียนที่ ๑ , รายงานวิจัย, สาขาวิชาภาษาอังกฤษ, (คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี, ๒๕๕๕), หน้า ๒๓.

^{๕๙} ลลิตา ภูทอง, ศึกษาแบบการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนประถมศึกษา เขตภาคเหนือตอนบน, รายงานวิจัย, (คณะศิลปศาสตร์, มหาวิทยาลัยแม่โจ้, ๒๕๕๒), หน้า ๑๘.

นักเรียนหาความหมายคำใหม่ด้วยวิธีใดก็ได้ แล้วฝึกใช้คำเหล่านั้นในแบบฝึกหัดหรือชุดฝึกรูปแบบต่าง ๆ อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๒.๒๗ ๗) วิธีการให้นักเรียนท่องจำหรือคัดคำศัพท์ อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๓.๕๐ ๘) วิธีการสอนการวิเคราะห์คำศัพท์ เช่น การใช้ prefix/suffix (play > player) อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๒.๙๒ ๙) วิธีการให้นักเรียนใช้สื่ออิเล็กทรอนิกส์ เรียนรู้คำใหม่แล้วทำแบบฝึกหัดอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๓.๙๑

อรุณี อรุณเรือง และคณะ^{๖๐} ศึกษาเรื่อง รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ ๑ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ๒ ในภาคการศึกษาที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๕๕ จำนวน ๒๔๘ คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถาม PLSPQ การวิเคราะห์ข้อมูลใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษารูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร พบว่า ความแตกต่างของการใช้รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษ การใช้สายตา ภาพรวมอยู่ในระดับ เฉยๆ หรือไม่แน่ใจ ($\mu = ๓.๓๓$) และเมื่อพิจารณารายชื่อพบว่า นักศึกษามีความเห็นด้วยกับรายชื่อที่ ๑๒ (เข้าใจได้ดีขึ้นเมื่อได้อ่านขั้นตอนการปฏิบัติงาน) ค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\mu = ๓.๕๐$) รองลงมาเห็นด้วยกับรายชื่อ ๖ เรียนรู้ได้ดีขึ้นเมื่อได้อ่านสิ่งที่ครูเขียนบนหนังสือ

๒.๙ สรุปผลการศึกษาค้นคว้าเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษา ของมหาวิทยาลัยสงฆ์จำเป็นต้องใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเป็นสิ่งสนับสนุน เป็นปัจจัยในการสนับสนุนทักษะ ความรู้เพื่อไปใช้ได้กับการทำงานและในชีวิตประจำวัน

การเรียนการสอนตามแนวคิดเกี่ยวกับรูปแบบการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการคิดขั้นสูง ประกอบด้วยการเรียนรู้แบบดูซึมประสบการณ์ เพื่อให้เกิดความสัมพันธภาพของปัญญา และเรีนการปรับโครงสร้างทางปัญญา

ส่วนที่ ๑ การดูซึมประสบการณ์ (Assimilations) เมื่อมนุษย์มีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม ก็จะดูซึมประสบการณ์ใหม่ให้รวบรวมเข้าอยู่โครงข่ายของสติปัญญา (Cognitive Structure)

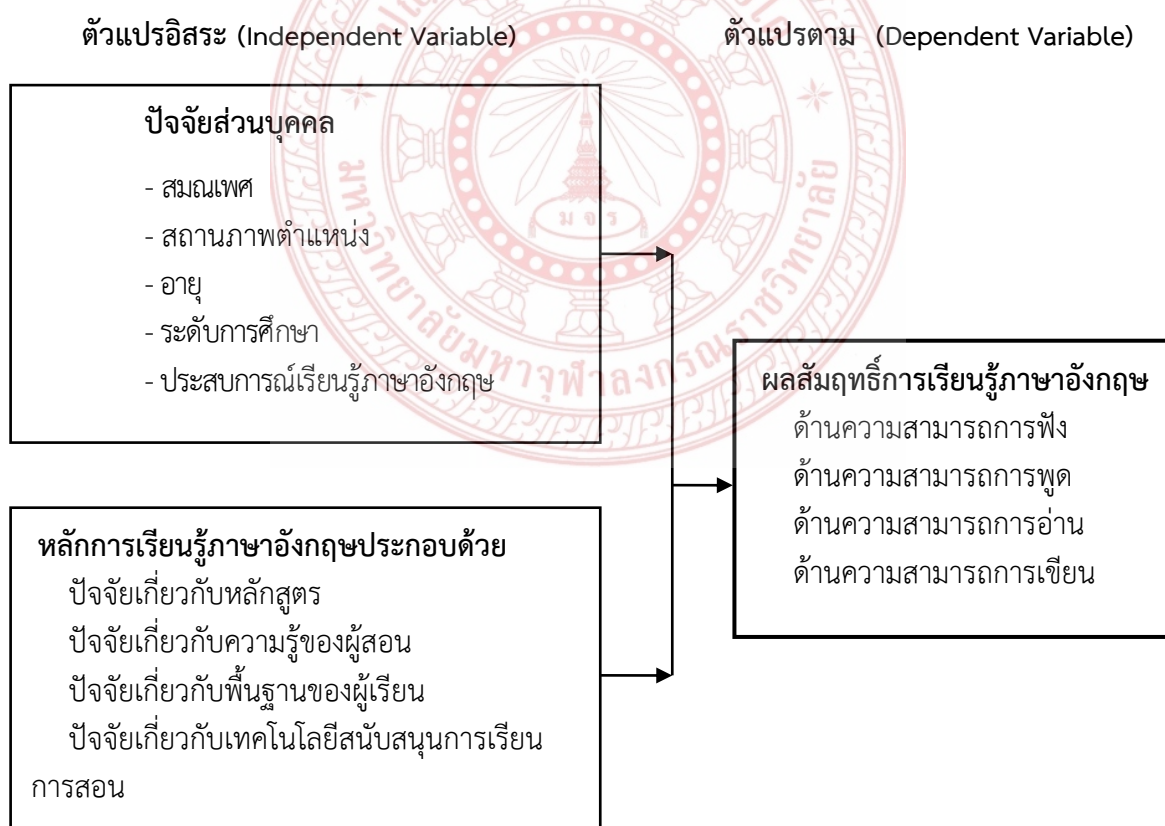
ส่วนที่ ๒ การปรับโครงสร้างทางปัญญา (Accommodation) เพื่อให้เข้ากับความรู้และความรู้เดิมซึ่งเป็นกระบวนการที่ต้องใช้ความสามารถสูงกว่า กระบวนการดูซึม เมื่อสิ่งแวดล้อมเปลี่ยนแปลงไป จากสิ่งที่เคยประสบการณ์อินทรีย์ จะมีวิธีการรวบรวมจัดแจงสิ่งแวดล้อมรอบตัว เพื่อให้เกิดความเข้าใจและ ความคิดให้ตรงกับสภาพที่เป็นจริงของสิ่งแวดล้อม ซึ่งถือเป็นกระบวนการในการปรับสิ่งแวดล้อมให้เป็นความรู้ใหม่ โดยการเปลี่ยนความเข้าใจเดิมนั่นเอง

^{๖๐} อรุณี อรุณเรือง และคณะ, รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร, รายงานวิจัย, ๒๕๕๖, หน้า ๒๔.

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เรื่อง การศึกษารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษในศตวรรษที่ ๒๑ พบว่า รูปแบบการสอนส่วนใหญ่จะเป็นการฝึกให้ผู้เรียนมีความรับผิดชอบในกิจกรรมการเรียนรู้สอนมอบหมายในวิธีการต่างๆ ได้แก่ วิธีการใช้บัตรคำ ประกอบสื่อรูปภาพของจริง แสดงอาการหรือยกตัวอย่าง เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนการสะกดคำและทราบความหมาย วิธีการเขียนคำศัพท์บนกระดานพร้อมความหมาย แล้วสอนให้นักเรียนออกเสียง วิธีการให้นักเรียนฟังหรือดูประโยคหรือวลีที่มีคำศัพท์ใหม่ปรากฏอยู่แล้วให้นักเรียนพยายามทายหรือเดาความหมาย วิธีการให้นักเรียนเปิดหาความหมายและการออกเสียงคำศัพท์ใหม่จากพจนานุกรม ภาษาอังกฤษ วิธีการให้นักเรียนหาความหมายคำใหม่ด้วยวิธีใดก็ได้ แล้วฝึกใช้คำเหล่านั้นในแบบฝึกหัดหรือชุดฝึกรูปแบบต่าง ๆ วิธีการให้นักเรียนท่องจำหรือคัดคำศัพท์ วิธีการสอนการวิเคราะห์คำศัพท์ วิธีการให้นักเรียนใช้สื่ออิเล็กทรอนิกส์ เรียนรู้คำใหม่แล้วทำแบบฝึกหัด

๒.๑๐ กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “การศึกษาปัจจัยที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษ ขึ้นต้นตามหลักสูตรพุทธศตวรรษที่ ๒๕๕๕ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย” เป็นการศึกษาวิจัยเชิงปริมาณ โดยผู้วิจัยได้กำหนด ตัวแปรอิสระ และตัวแปรตามในกรอบแนวคิดไว้ ดังนี้

ตารางที่ ๒.๒ กรอบแนวคิดในการศึกษาวิจัย (Conceptual Framework)

บทที่ ๓

วิธีดำเนินการวิจัย

๓.๑ รูปแบบการวิจัย

รูปแบบการวิจัย เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง เชิงปริมาณและเชิงคุณภาพโดยใช้โปรแกรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามหลักสูตรพุทธศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ให้สอดคล้องกับประสิทธิผลการเรียนรู้ของผู้เรียนและผู้สอน เรียบรวบรวบข้อมูลจากผลการคะแนน ผลความรู้ ความเข้าใจในการใช้ภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ ๓-๔ วิเคราะห์ข้อมูลตามผลคะแนน และจำนวนความแตกต่างของผลการเรียนรู้ของนิสิต

๓.๒ ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

๓.๒.๑ ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ได้แก่ นิสิต นักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ในชั้นปีที่ ๓-๔ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย จำนวน ๒๐๐ รูป/คน

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย ผู้วิจัยได้เลือกจากประชากรทั้งหมด เป็นกลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นกลุ่มทดลอง ในการใช้รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ จำนวน ๑๐๐ รูป/คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย จำนวน ๑๐๐ ตัวอย่าง ผู้วิจัยใช้วิธีการเลือกจากประชากรจำนวน ๒๐๐ ตัวอย่าง โดยกำหนดเลือกตามระดับการศึกษา สมณเพศ สถานภาพตำแหน่ง และประสบการณ์ในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ตามตารางที่ ๓.๑

ตารางที่ ๓.๑ จำนวนประชากรที่ใช้ในการศึกษา

ที่	มหาวิทยาลัย	จำนวนประชากร	กลุ่มตัวอย่างร้อยละ ๕๐
๑	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ชั้นปีที่ ๓	๑๐๐	๕๐
๒	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ชั้นปีที่ ๔	๑๐๐	๕๐
	รวม	๒๐๐	๑๐๐

๓.๓ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

๓.๓.๑ เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงปริมาณ

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยโดยได้ยึดถือตามกรอบแนวคิดในการวิจัยออกเป็นคำถามแล้วได้นำไปปรึกษากับผู้เชี่ยวชาญและขอความเห็นชอบเกี่ยวกับความถูกต้อง ครบถ้วน สมบูรณ์และความเที่ยงตรงในเนื้อหา

ส่วนที่ ๑ เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับการปัจจัยส่วนบุคคล ของกลุ่มตัวอย่าง ประกอบด้วย สมณเพศ สถานตำแหน่ง อายุ ระดับการศึกษา และประสบการณ์เรียนภาษาอังกฤษ

ส่วนที่ ๒ เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยการเรียนการสอนภาษาอังกฤษประกอบด้วย ปัจจัยเกี่ยวกับหลักสูตร ปัจจัยเกี่ยวกับความรู้ของผู้สอน ปัจจัยเกี่ยวกับพื้นฐานของผู้เรียน ปัจจัยเกี่ยวกับเทคโนโลยีสนับสนุนการเรียนการสอน

ส่วนที่ ๓ แบบสอบถามเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ การเรียนรู้ภาษาอังกฤษในหลักสูตรพุทธ ศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ

ด้านความสามารถในการฟัง

ด้านความสามารถในการพูด

ด้านความสามารถในการอ่าน

ด้านความสามารถในการเขียน

เครื่องมือจำนวน ๓ ส่วน โดยคำนวณหาค่าเฉลี่ยและกำหนดเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้คือ เกณฑ์ในการวิเคราะห์คะแนน ผู้ศึกษาวิจัยได้ให้คะแนนตามค่าเฉลี่ยเพื่อกำหนดในการ วิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

มากที่สุด	มีค่าเท่ากับ	๔.๕๐-๕.๐๐
มาก	มีค่าเท่ากับ	๓.๕๐-๔.๔๙
ปานกลาง	มีค่าเท่ากับ	๒.๕๐-๓.๔๙
น้อย	มีค่าเท่ากับ	๑.๕๐-๒.๔๙
น้อยที่สุด	มีค่าเท่ากับ	๑.๐๐-๑.๔๙

๑) คุณภาพเครื่องมือ

เมื่อผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามเสร็จเรียบร้อยแล้วก่อนที่จะนำเครื่องมือที่ใช้ในการ ศึกษาครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้นำไปทดสอบ (Pre-test) ตามขั้นตอนดังนี้

ทดสอบความเชื่อมั่น (Reliability) โดยนำแบบสอบถามไปทดสอบก่อนนำไปใช้จริง (Pre-Fest) กับกลุ่มที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน ๓๐ ตัวอย่าง นำไปทดสอบหาความ เชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์ อัลฟา (Alpha) ซึ่งได้ค่าความเชื่อมั่น ดังนี้

หลักการเรียนรู้ภาษาอังกฤษประกอบด้วย ปัจจัยเกี่ยวกับหลักสูตร มีความเชื่อมั่น เท่ากับ ๐.๗๘ ปัจจัยเกี่ยวกับความรู้ของผู้สอน มีความเชื่อมั่นเท่ากับ ๐.๘๐ ปัจจัยเกี่ยวกับพื้นฐาน ของผู้เรียน มีความเชื่อมั่นเท่ากับ ๐.๗๗ ปัจจัยเกี่ยวกับเทคโนโลยีสนับสนุนการเรียนการสอน มีความ เชื่อมั่นเท่ากับ ๐.๗๓

ผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษในหลักสูตร ด้านความสามารถในการฟัง มีความ เชื่อมั่นเท่ากับ ๐.๗๖ ด้านความสามารถในการพูด มีความเชื่อมั่นเท่ากับ ๐.๗๘ ด้านความสามารถ ในการอ่าน มีความเชื่อมั่นเท่ากับ ๐.๗๖ ด้านความสามารถในการเขียน มีความเชื่อมั่นเท่ากับ ๐.๗๕

๓.๓.๒ เครื่องมือเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงคุณภาพ

เครื่องมือเชิงคุณภาพในการวิจัยคือ การสัมภาษณ์เชิงลึก (Inept) แบบมีโครงสร้าง เพื่อทดสอบถึงความทักษะการใช้ภาษาอังกฤษของคณาจารย์ และนิสิต มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

ผู้ให้สัมภาษณ์ข้อมูล ได้แก่ นิสิต จำนวน ๘ รูป/คน

อาจารย์ผู้สอน จำนวน ๓ รูป/คน

ประเด็นการสัมภาษณ์เชิงลึก

๑) ข้อความสัมภาษณ์เกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง

ข้อความสัมภาษณ์เกี่ยวกับเพศของกลุ่มตัวอย่าง.....

ข้อความสัมภาษณ์เกี่ยวกับอายุของกลุ่มตัวอย่าง

ข้อความสัมภาษณ์เกี่ยวกับสถานตำแหน่งของกลุ่มตัวอย่าง

ข้อความสัมภาษณ์เกี่ยวกับระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง

ข้อความสัมภาษณ์เกี่ยวกับประสบการณ์เรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง

๒) หลักการเรียนรู้ภาษาอังกฤษประกอบด้วย

ข้อความสัมภาษณ์ปัจจัยเกี่ยวกับหลักสูตร

ข้อความสัมภาษณ์ปัจจัยเกี่ยวกับความรู้ของผู้สอน

ข้อความสัมภาษณ์ปัจจัยเกี่ยวกับพื้นฐานของผู้เรียน

ข้อความสัมภาษณ์ปัจจัยเกี่ยวกับเทคโนโลยีสนับสนุนการเรียนการสอน

๓) ผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษในหลักสูตร

ข้อความสัมภาษณ์ด้านความสามารถในการฟัง

ข้อความสัมภาษณ์ด้านความสามารถในการพูด

ข้อความสัมภาษณ์ด้านความสามารถในการอ่าน

ข้อความสัมภาษณ์ด้านความสามารถในการเขียน

๓.๔ การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยมีขั้นตอน ดังนี้

๓.๔.๑ ออกหนังสือแนะนำโครงการวิจัยไปยังผู้บริหารมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

๓.๔.๒ แนะนำตัวแจ้งวัตถุประสงค์และวิธีดำเนินการวิจัย เพื่อขอความร่วมมือจากคณาจารย์ นิสิตมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

๓.๔.๓ ขี้แจงวัตถุประสงค์ในการศึกษา และรายละเอียดในการเก็บข้อมูลแก่คณาจารย์

นิสิตมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ในการตอบแบบสัมภาษณ์และแบบสอบถาม

๓.๔.๔ รวบรวมข้อมูลโดยการเข้าพบคณาจารย์ นิสิต มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ระหว่างเดือน ตุลาคม ๒๕๕๗ – กันยายน ๒๕๕๘

๓.๕ การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลใช้วิธีการวิเคราะห์เชิงปริมาณ (Quantitative Analysis) เป็นหลักโดยการดำเนินการขั้นแรก คือ นำแบบสอบถามที่เก็บรวบรวมได้ จำนวน ๑๐๐ ชุด นำมาตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสำรวจ (Editing) แล้วดำเนินการลงรหัสตามคู่มือการลงรหัส (Code Book) หลังจากนั้นได้มีการตรวจสอบแบบสำรวจเพื่อความถูกต้องอีก ๑ ครั้ง แล้วจึงดำเนินการถ่ายรหัสทั้งหลายลงในแบบฟอร์มถ่ายข้อมูล (Transfer Sheet) บรรจุข้อมูลลงในคอมพิวเตอร์ เพื่อดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพโดยการวิเคราะห์ส่วนประกอบของข้อมูลเป็นการวิเคราะห์คุณสมบัติของส่วนประกอบของข้อมูลแต่ละชุด แล้วนำคุณสมบัติของส่วนประกอบของข้อมูลมาเปรียบเทียบเพื่อหาลักษณะร่วมที่เหมือนกันและแตกต่างกัน หลังจากนั้นจึงทำการสรุปบรรยายให้เห็นถึงความหมายของข้อมูลเหล่านั้น โดยการวิเคราะห์ส่วนประกอบจะกระทำได้ก็ต่อเมื่อมีข้อมูลตั้งแต่สองชุดขึ้นไป แต่ไม่ควรมากเกินไป แต่ไม่ควรมากเกินไป

๓.๖ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลนั้นผู้วิจัยหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระและตัวแปรตามโดยใช้การประมวลผลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ เสนอข้อมูล ดังนี้

๑) สถิติพรรณนา (Descriptive Statistics) เพื่อหาเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ได้แก่ตัวแปรต่อไปนี้

จากการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับหลักการเรียนรู้ภาษาอังกฤษประกอบด้วย

หลักการเรียนรู้ภาษาอังกฤษประกอบด้วย

ปัจจัยเกี่ยวกับหลักสูตร

ปัจจัยเกี่ยวกับความรู้ของผู้สอน

ปัจจัยเกี่ยวกับพื้นฐานของผู้เรียน

ปัจจัยเกี่ยวกับเทคโนโลยีสนับสนุนการเรียนการสอน

^๑ สุภางค์ จันทวานิช, การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ, (กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย, ๒๕๕๓), หน้า ๑๐๐.

ผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษในหลักสูตร

ด้านความสามารถในการฟัง

ด้านความสามารถในการพูด

ด้านความสามารถในการอ่าน

ด้านความสามารถในการเขียน

๒) สถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistics) เพื่อหาค่า t-test ใช้ทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ย ระหว่างตัวแปรอิสระที่เป็น ๒ กลุ่มได้แก่ เพศ ส่วน F-test ใช้กับตัวแปรอิสระที่เป็น ๓ กลุ่มขึ้นไป เพื่อใช้เปรียบเทียบกับผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษในหลักสูตร

สำหรับนัยสำคัญสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ กำหนดไว้ที่ระดับ ๐.๐๕

บทที่ ๔

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในส่วนนี้เป็นการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณซึ่งส่วนบุคคล ประกอบด้วยข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของบุคคลได้แก่ สมณเพศ สถานภาพตำแหน่ง ระดับการศึกษา และประสบการณ์เรียนรู้ภาษาอังกฤษ

๔.๑ ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยส่วนของกลุ่มตัวอย่าง

๔.๒ ข้อมูลเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามหลักสูตร พุทธศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ

๔.๓ ข้อมูลเกี่ยวกับความสามารถในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

๔.๔ ข้อมูลเกี่ยวกับทดสอบสมมติฐาน

๔.๕ ข้อมูลเกี่ยวกับการสัมภาษณ์เชิงลึก (Interview)

๔.๑ ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

๔.๑.๑ ข้อมูลเบื้องต้นของกลุ่มตัวอย่างตามปัจจัยเกี่ยวกับเพศ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล เกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลที่ตอบแบบสอบถาม ปัจจัยที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนการสอน จำนวน ๑๐๐ ตัวอย่าง คิดตามปัจจัยส่วนบุคคลต่อไปนี้

ตารางที่ ๔.๑ จำนวนและค่าร้อยละของกลุ่มตัวอย่างตามปัจจัยเกี่ยวกับสมณเพศ

สมณเพศ	ร้อยละจำนวนกลุ่มตัวอย่าง	
	จำนวน	ร้อยละ
พระภิกษุ	๔๖	๔๖.๐๐
สามเณร	๓๒	๓๒.๐๐
คฤหัสถ์	๒๒	๒๒.๐๐
รวม	๑๐๐	๑๐๐

จากตารางที่ ๔.๑ คณาจารย์ นิสิตมีความคิดเห็นต่อปัจจัยที่มีต่อสัมฤทธิ์ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ส่วนใหญ่มีสถานภาพเป็นพระภิกษุ คิดเป็นร้อยละ ๔๖.๐๐ รองลงมามีสถานภาพเป็นสามเณร คิดเป็นร้อยละ ๓๒.๐๐ เป็นคฤหัสถ์ คิดเป็นร้อยละ ๒๒.๐๐

ตารางที่ ๔.๒ จำนวนและค่าร้อยละของกลุ่มตัวอย่างตามปัจจัยเกี่ยวกับอายุ

สมณเพศ	ร้อยละจำนวนกลุ่มตัวอย่าง	
	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่า ๒๐ ปี	๕	๕.๐๐
ระหว่าง ๒๐-๓๐ ปี	๓๓	๓๓.๐๐
ระหว่าง ๓๑-๔๐ ปี	๓๖	๓๖.๐๐
สูงกว่า ๔๐ ปี	๒๓	๒๓.๐๐
รวม	๑๐๐	๑๐๐

จากตารางที่ ๔.๒ คณาจารย์ นิสิตมีความคิดเห็นต่อปัจจัยที่มีต่อสัมฤทธิ์ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง ๓๑-๔๐ ปี คิดเป็นร้อยละ ๓๖.๐๐ รองลงมา มีอายุระหว่าง ๒๐-๓๐ ปี คิดเป็นร้อยละ ๓๓.๐๐ มีอายุสูงกว่า ๔๐ ปี คิดเป็นร้อยละ ๒๓.๐๐ และอายุต่ำกว่า ๒๐ ปี คิดเป็นร้อยละ ๕.๐๐

ตารางที่ ๔.๓ จำนวนและค่าร้อยละของกลุ่มตัวอย่างตามปัจจัยเกี่ยวกับระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	ร้อยละจำนวนกลุ่มตัวอย่าง	
	จำนวน	ร้อยละ
ปริญญาตรี	๔	๔.๐๐
ปริญญาโท	๑๑	๑๑.๐๐
ปริญญาเอก	๗	๗.๐๐
กำลังศึกษาอยู่	๗๘	๗๘.๐๐
รวม	๑๐๐	๑๐๐

จากตารางที่ ๔.๓ คณาจารย์ นิสิตมีความคิดเห็นต่อปัจจัยที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ส่วนใหญ่กำลังศึกษาอยู่(นิสิต) คิดเป็นร้อยละ ๗๘.๐๐ มีการศึกษาระดับปริญญาโท คิดเป็นร้อยละ ๑๑.๐๐ มีการศึกษาปริญญาเอก คิดเป็นร้อยละ ๗.๐๐ และการศึกษาระดับปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ ๔.๐๐

ตารางที่ ๔.๔ จำนวนและค่าร้อยละกลุ่มตัวอย่างตามปัจจัยเกี่ยวกับประสบการณ์ในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

ประสบการณ์ในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ	ร้อยละจำนวนกลุ่มตัวอย่าง	
	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่า ๑ ปี	๒๕	๒๕.๐๐
ระหว่าง ๑-๕ ปี	๔๘	๔๘.๐๐
ระหว่าง ๖-๑๐ ปี	๒๑	๒๑.๐๐
สูงกว่า ๑๐ ปี	๖	๖.๐๐
รวม	๑๐๐	๑๐๐

จากตารางที่ ๔.๔ คณาจารย์ นิสิตมีความคิดเห็นต่อปัจจัยที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ส่วนใหญ่มีประสบการณ์ในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ระหว่าง ๑-๕ ปี คิดเป็นร้อยละ ๔๘.๐๐ มีประสบการณ์ ต่ำกว่า ๑ ปี คิดเป็นร้อยละ ๒๕.๐๐ มีประสบการณ์ ระหว่าง ๖-๑๐ ปี คิดเป็นร้อยละ ๒๑.๐๐ มีประสบการณ์ สูงกว่า ๑๐ ปี คิดเป็นร้อยละ ๖.๐๐

๔.๒ ข้อมูลเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามหลักสูตร พุทธศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ

ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยการเรียนการสอนภาษาอังกฤษกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน ๑๐๐ ตัวอย่าง โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

ตารางที่ ๔.๕ ปัจจัยเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตร โดยภาพรวม

	ภาพรวม	คะแนน		ระดับความคิดเห็น
		ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	
๑	ด้านหลักสูตร	๔.๒๗	๐.๘๓	มาก
๒	ด้านความรู้ของผู้สอน	๔.๑๖	๐.๘๐	มาก
๓	ด้านพื้นฐานของผู้เรียน	๔.๒๔	๐.๗๗	มาก
๔	ด้านเทคโนโลยีสนับสนุนการเรียนการสอน	๔.๔๒	๐.๗๖	มาก
	รวม	๔.๒๗	๐.๗๙	มาก

จากตารางที่ ๔.๕ กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ โดยภาพรวม อยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๒๗ เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านหลักสูตร อยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๒๗ ด้านความรู้ของผู้สอนอยู่ในระดับ

“มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๑๖ ด้านพื้นฐานของผู้เรียนอยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๒๔ ด้านเทคโนโลยีสนับสนุนการเรียนการสอนอยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๔๒

ตารางที่ ๔.๖ ปัจจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนตามหลักสูตร ด้านหลักสูตร

	ข้อความคำถามด้านหลักสูตร	คะแนน		ระดับความคิดเห็น
๑	สามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้	๔.๐๖	๐.๗๕	มาก
๒	สามารถประยุกต์ความรู้ไปใช้ในสาขาวิชาอื่นได้	๔.๑๒	๐.๗๙	มาก
๓	สามารถนำความรู้ไปใช้ในการเผยแผ่พระพุทธศาสนาได้	๔.๐๓	๐.๙๓	มาก
๔	มีวิชาชีพรองรับหลังจากสำเร็จการศึกษาจากหลักสูตรนี้	๔.๕๙	๐.๗๕	มากที่สุด
๕	บัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาเป็นที่ต้องการของตลาด	๔.๑๒	๐.๘๒	มาก
๖	ประชาชนทั่วไปมีความสนใจเข้าศึกษาต่อในหลักสูตร	๔.๐๒	๐.๘๔	มาก
๗	หลักสูตรสอดคล้องกับศาสตร์สมัยใหม่	๔.๓๗	๑.๐๕	มาก
๘	หลักสูตรมีเนื้อหาครอบคลุมวิชาชีพอื่น	๔.๕๗	๐.๗๗	มากที่สุด
๙	หลักสูตรมีความทันสมัยต่อโลกปัจจุบัน	๔.๕๗	๐.๗๗	มากที่สุด
๑๐	หลักสูตรมีการปรับปรุงและพัฒนาอยู่เสมอ	๔.๒๗	๐.๘๓	มาก
	รวม	๔.๒๗	๐.๘๓	มาก

จากตารางที่ ๔.๖ กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษด้านหลักสูตร โดยภาพรวม อยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๒๗ เมื่อพิจารณา รายข้อ พบว่า จากข้อความคำถามที่ว่า หลักสูตรมีเนื้อหาครอบคลุมวิชาชีพอื่น อยู่ในระดับ “มากที่สุด” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๕๙ จากข้อความคำถามที่ว่า หลักสูตรมีความทันสมัยต่อโลกปัจจุบัน อยู่ในระดับ “มากที่สุด” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๕๗ จากข้อความคำถามที่ว่า มีวิชาชีพรองรับหลังจากสำเร็จการศึกษาจากหลักสูตรนี้ อยู่ในระดับ “มากที่สุด” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๕๙ จากข้อความคำถามที่ว่า สามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ อยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๐๖ จากข้อความคำถามที่ว่า สามารถประยุกต์ความรู้ไปใช้ในสาขาวิชาอื่นได้ อยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๑๒ จากข้อความคำถามที่ว่า สามารถนำความรู้ไปใช้ในการเผยแผ่พระพุทธศาสนาได้ อยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๐๓ จากข้อความคำถามที่ว่า บัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาเป็นที่ต้องการของตลาด อยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๑๒ จากข้อความคำถามที่ว่า ประชาชนทั่วไปมีความสนใจเข้าศึกษาต่อในหลักสูตร อยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๐๒ จากข้อความคำถามที่ว่า หลักสูตรสอดคล้องกับศาสตร์สมัยใหม่ อยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๓๗ จากข้อความคำถามที่ว่า หลักสูตรมีการปรับปรุงและพัฒนาอยู่เสมอ อยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๒๗

ตารางที่ ๔.๗ ปัจจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอน ด้านความรู้ของผู้สอน

	ด้านความรู้ของผู้สอน	คะแนน		ระดับความคิดเห็น
๑	ผู้สอนมีความรู้ด้านภาษาอังกฤษพื้นฐาน	๔.๐๘	๐.๘๑	มาก
๒	ผู้สอนมีทักษะในการพูดภาษาอังกฤษ	๔.๑๗	๐.๗๙	มาก
๓	ผู้สอนมีทักษะในการฟังภาษาอังกฤษ	๔.๐๗	๐.๗๘	มาก
๔	ผู้สอนมีวิธีการสอนในชั้นเรียนที่หลากหลาย	๓.๘๗	๐.๗๗	มาก
๕	ผู้สอนมีทักษะในการสอนที่ทันสมัย	๔.๕๖	๐.๘๐	มากที่สุด
๖	ผู้สอนมีความรู้ในการใช้คำภาษาอังกฤษ	๔.๑๓	๐.๗๙	มาก
๗	ผู้สอนมีทักษะในการเขียนภาษาอังกฤษในเชิงวิชาการ	๔.๐๘	๐.๘๐	มาก
๘	ผู้สอนให้คำแนะนำแก่นิสิตนอกชั้นเรียน	๔.๕๓	๐.๘๓	มากที่สุด
๙	ผู้สอนมีการเตรียมการสอน	๔.๐๕	๐.๘๒	มาก
๑๐	ผู้สอนให้คำปรึกษานิสิตเกี่ยวกับการเรียนรู้	๔.๐๖	๐.๘๑	มาก
	รวม	๔.๑๖	๐.๘๐	มาก

จากตารางที่ ๔.๗ กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษด้านความรู้ของผู้สอน โดยภาพรวม อยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๑๖ เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า จากข้อคำถามที่ว่า ผู้สอนมีทักษะในการสอนที่ทันสมัยอยู่ในระดับ “มากที่สุด” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๕๖ จากข้อคำถามที่ว่า ผู้สอนให้คำแนะนำแก่นิสิตนอกชั้นเรียน อยู่ในระดับ “มากที่สุด” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๕๓ จากข้อคำถามที่ว่า ผู้สอนมีความรู้ด้านภาษาอังกฤษพื้นฐานอยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๐๘ จากข้อคำถามที่ว่า ผู้สอนมีทักษะในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๑๗ จากข้อคำถามที่ว่า ผู้สอนมีทักษะในการฟังภาษาอังกฤษอยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๐๗ จากข้อคำถามที่ว่า ผู้สอนมีวิธีการสอนในชั้นเรียนที่หลากหลายอยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๓.๘๗ จากข้อคำถามที่ว่า ผู้สอนมีความรู้ในการใช้คำภาษาอังกฤษอยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๑๓ จากข้อคำถามที่ว่า ผู้สอนมีทักษะในการเขียนภาษาอังกฤษในเชิงวิชาการอยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๐๘ จากข้อคำถามที่ว่า ผู้สอนมีการเตรียมการสอนอยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๐๕ จากข้อคำถามที่ว่า ผู้สอนให้คำปรึกษานิสิตเกี่ยวกับการเรียนรู้อยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๐๖

ตารางที่ ๔.๘ ปัจจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนตามหลักสูตร ด้านพื้นฐานของผู้เรียน

	ด้านพื้นฐานของผู้เรียน	คะแนน		ระดับความคิดเห็น
๑	ผู้เรียนพื้นฐานเรื่องไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ	๓.๙๗	๐.๗๗	มาก
๒	ผู้เรียนมีความตั้งใจเรียนรู้ภาษาอังกฤษ	๔.๕๘	๐.๗๘	มากที่สุด
๓	ผู้เรียนเข้าชั้นเรียนสม่ำเสมอ	๔.๐๒	๐.๗๕	มาก
๔	ผู้เรียนมีความพยายามเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียน	๔.๕๙	๐.๗๕	มากที่สุด
๕	ผู้เรียนสนใจเข้าร่วมกิจกรรมเกี่ยวกับภาษาอังกฤษ	๔.๑๐	๐.๗๘	มาก
๖	ผู้เรียนใช้เวลาในการอ่านตำราภาษาอังกฤษ	๔.๖๗	๐.๗๑	มากที่สุด
๗	ผู้เรียนฝึกฝนตนเองเกี่ยวกับการฟังภาษาอังกฤษ	๔.๑๖	๐.๗๖	มาก
๘	ผู้เรียนเข้าพบอาจารย์เพื่อขอคำปรึกษา	๔.๐๗	๐.๗๗	มาก
๙	ผู้เรียนสนใจสนทนาภาษาอังกฤษกับเจ้าของภาษา	๔.๑๗	๐.๗๗	มาก
๑๐	ผู้เรียนฝึกฝนในการเขียนภาษาอังกฤษ	๔.๐๗	๐.๘๒	มาก
	รวม	๔.๒๔	๐.๗๗	มาก

จากตารางที่ ๔.๘ กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษด้านพื้นฐานของผู้เรียนโดยภาพรวม อยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๒๔ เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า จากข้อคำถามที่ว่า ผู้เรียนมีความตั้งใจเรียนรู้ภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับ “มากที่สุด” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๕๘ จากข้อคำถามที่ว่า ผู้เรียนใช้เวลาในการอ่านตำราภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับ “มากที่สุด” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๖๗ จากข้อคำถามที่ว่า ผู้เรียนมีความพยายามเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียน อยู่ในระดับ “มากที่สุด” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๕๙ จากข้อคำถามที่ว่า ผู้เรียนเข้าชั้นเรียนสม่ำเสมอ อยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๐๒ จากข้อคำถามที่ว่า ผู้เรียนพื้นฐานเรื่องไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๓.๙๗ จากข้อคำถามที่ว่า ผู้เรียนสนใจเข้าร่วมกิจกรรมเกี่ยวกับภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๑๐ จากข้อคำถามที่ว่า ผู้เรียนฝึกฝนตนเองเกี่ยวกับการฟังภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๑๖ จากข้อคำถามที่ว่า ผู้เรียนเข้าพบอาจารย์เพื่อขอคำปรึกษา อยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๐๗ จากข้อคำถามที่ว่า ผู้เรียนสนใจสนทนาภาษาอังกฤษกับเจ้าของภาษา อยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๑๗ จากข้อคำถามที่ว่า ผู้เรียนฝึกฝนในการเขียนภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๐๗

ตารางที่ ๔.๙ ปัจจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอน ด้านเทคโนโลยีสนับสนุนการเรียนการสอน

	ด้านเทคโนโลยีสนับสนุนการเรียนการสอน	คะแนน		ระดับความคิดเห็น
๑	มีเอกสารประกอบการสอนในชั้นเรียน	๔.๖๙	๐.๗๒	มากที่สุด
๒	มีอินเทอร์เน็ตเพื่อใช้ประกอบการสอน	๔.๔๙	๐.๘๖	มาก
๓	มี Power point ใช้ประกอบการสอน	๔.๕๓	๐.๗๒	มากที่สุด
๔	มีเครื่องบันทึกเสียงเพื่อเปิดฟังเสียงประกอบการเรียนการสอน	๔.๕๖	๐.๖๒	มากที่สุด
๕	มีสื่อรูปภาพใช้ประกอบการเรียนการสอน	๓.๙๙	๐.๘๘	มาก
๖	มีสื่อ วี ดี โอ ใช้ประกอบการเรียนการสอน	๔.๑๘	๐.๗๖	มาก
๗	มีเทคโนโลยีที่ทันสมัยประกอบการเรียนการสอน	๔.๔๒	๐.๙๒	มาก
๘	มีระบบส่งข้อมูลผ่าน you tube เพื่ออำนวยความสะดวกแก่ผู้เรียน	๔.๕๓	๐.๗๒	มากที่สุด
๙	มีบทเรียนที่ผ่านการตรวจสอบจากคณะกรรมการ	๔.๒๓	๐.๖๓	มาก
๑๐	การเครื่องมือสื่อสารเพื่อให้ผู้เรียนมีโอกาสเรียนรู้เสริมหลักสูตร	๔.๕๙	๐.๗๕	มากที่สุด
	รวม	๔.๔๒	๐.๗๖	มาก

จากตารางที่ ๔.๙ กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ด้านเทคโนโลยีสนับสนุนการเรียนการสอนโดยภาพรวม อยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๔๒ เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า จากข้อคำถามที่ว่า มีเอกสารประกอบการสอนในชั้นเรียนอยู่ในระดับ “มากที่สุด” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๖๙ จากข้อคำถามที่ว่า มี Power point ใช้ประกอบการสอนอยู่ในระดับ “มากที่สุด” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๕๓ จากข้อคำถามที่ว่า มีเครื่องบันทึกเสียงเพื่อเปิดฟังเสียงประกอบการเรียนการสอนอยู่ในระดับ “มากที่สุด” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๕๖ จากข้อคำถามที่ว่า มีระบบส่งข้อมูลผ่าน you tube เพื่ออำนวยความสะดวกแก่ผู้เรียนอยู่ในระดับ “มากที่สุด” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๕๓ จากข้อคำถามที่ว่า การเครื่องมือสื่อสาร เพื่อให้ผู้เรียนมีโอกาสเรียนรู้เสริมหลักสูตร อยู่ในระดับ “มากที่สุด” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๕๙ มีอินเทอร์เน็ต เพื่อใช้ประกอบการสอน อยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๔๙ จากข้อคำถามที่ว่า มีสื่อรูปภาพใช้ประกอบการเรียนการสอน อยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๓.๙๙ จากข้อคำถามที่ว่า มีสื่อ วี ดี โอ ใช้ประกอบการเรียนการสอนอยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๑๘ จากข้อคำถามที่ว่า มีเทคโนโลยีที่ทันสมัยประกอบการเรียนการสอน อยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๔๒ จากข้อคำถามที่ว่า มีบทเรียนที่ผ่านการตรวจสอบจากคณะกรรมการ อยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๒๓

๔.๓ ข้อมูลเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้การสอนภาษาอังกฤษตามหลักสูตร สาขาวิชาภาษาอังกฤษ

ตารางที่ ๔.๑๐ ผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้การสอนตามหลักสูตร โดยภาพรวม

	โดยภาพรวม	คะแนน		ระดับความคิดเห็น
๑	ด้านความสามารถในการฟัง	๓.๘๙	๐.๖๕	มาก
๒	ด้านความสามารถในการพูด	๔.๒๖	๐.๗๓	มาก
๓	ด้านความสามารถในการอ่าน	๔.๒๙	๐.๖๗	มาก
๔	ด้านความสามารถในการเขียน	๓.๘๔	๐.๕๘	มาก
	รวม	๓.๘๙	๐.๖๕	มาก

จากตารางที่ ๔.๑๐ กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้การสอนหลักสูตรภาษาอังกฤษ โดยภาพรวม อยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๓.๘๙ เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านความสามารถในการฟัง อยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๓.๘๙ ด้านความสามารถในการพูด อยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๒๖ ด้านความสามารถในการอ่าน อยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๒๙ ด้านความสามารถในการเขียน อยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๓.๘๔

ตารางที่ ๔.๑๑ ผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้การสอนตามหลักสูตร ด้านความสามารถในการฟัง

	ด้านความสามารถในการฟัง	คะแนน		ระดับความคิดเห็น
๑	สามารถฟังการออกเสียงคำในภาษาอังกฤษได้	๔.๕๔	๐.๖๖	มากที่สุด
๒	สามารถฟังแล้วรู้ความหมายในประโยคได้	๓.๐๓	๐.๖๕	ปานกลาง
๓	สามารถฟังเสียงสระในภาษาอังกฤษได้	๓.๗๙	๐.๓๖	มาก
๔	สามารถฟังเสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษได้	๔.๖๐	๐.๖๔	มากที่สุด
๕	สามารถฟังการสนทนาประโยคยาวๆ ได้	๔.๕๐	๐.๖๘	มากที่สุด
๖	สามารถฟังเพลงจากภาษาอังกฤษได้	๓.๒๒	๐.๔๖	ปานกลาง
๗	สามารถฟังการสนทนาอธิบายความในชั้นเรียนได้	๓.๑๘	๐.๗๖	ปานกลาง
๘	สามารถฟังคำพูดเร็วๆ ได้ในเวลาคนอื่นพูดคุยกัน	๔.๖๐	๐.๙๖	มากที่สุด
๙	สามารถฟังคำในบทกลอนภาษาอังกฤษได้	๔.๕๗	๐.๖๖	มากที่สุด
๑๐	สามารถฟังการสนทนาจากข่าวสารตามสื่อได้	๒.๘๗	๐.๖๖	น้อย
	รวม	๓.๘๙	๐.๖๕	มาก

จากตารางที่ ๔.๑๑ กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้การสอนหลักสูตรภาษาอังกฤษ ด้านความสามารถในการฟัง อยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๓.๘๙ เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า จากข้อคำถามว่าด้วยความสามารถฟังการออกเสียงคำในภาษาอังกฤษได้ อยู่ในระดับ “มากที่สุด” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๕๔ จากข้อคำถามว่าด้วยความสามารถฟังเสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษได้ อยู่ในระดับ “มากที่สุด” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๖๐ จากข้อคำถามว่าด้วยความสามารถฟังการสนทนาประโยคยาวๆ ได้ อยู่ในระดับ “มากที่สุด” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๕๐ จากข้อคำถามว่าด้วยความสามารถฟังคำพูดเร็วๆ ได้ในเวลาคนอื่นพูดคุยกัน อยู่ในระดับ “มากที่สุด” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๖๐ จากข้อคำถามว่าด้วยความสามารถฟังคำในบทกลอนภาษาอังกฤษได้ อยู่ในระดับ “มากที่สุด” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๕๗ จากข้อคำถามว่าด้วยความสามารถฟังเสียงสระในภาษาอังกฤษได้ อยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๓.๗๙ จากข้อคำถามว่าด้วยความสามารถฟังแล้วรู้ความหมายในประโยคได้ อยู่ในระดับ “ปานกลาง” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๓.๐๓ จากข้อคำถามว่าด้วยความสามารถฟังเพลงจากภาษาอังกฤษได้ อยู่ในระดับ “ปานกลาง” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๓.๒๒ จากข้อคำถามว่าด้วยความสามารถฟังการสนทนาอธิบายความในชั้นเรียนได้ อยู่ในระดับ “ปานกลาง” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๓.๑๘ จากข้อคำถามว่าด้วยความสามารถฟังการสนทนาจากข่าวสารตามสื่อได้ อยู่ในระดับ “น้อย” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๒.๘๗

ตารางที่ ๔.๑๒ ผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้การสอนตามหลักสูตร ด้านความสามารถในการพูด

	ด้านความสามารถในการพูด	คะแนน		ระดับความคิดเห็น
๑	สามารถพูดออกเสียงได้คล้ายคนอังกฤษ	๔.๖๐	๐.๖๕	มากที่สุด
๒	สามารถพูดสนทนากับเพื่อนต่างชาติได้	๔.๒๔	๐.๗๕	มาก
๓	สามารถพูดโต้ตอบอาจารย์สอนในชั้นเรียนได้	๔.๓๑	๐.๖๘	มาก
๔	สามารถพูดคำสนทนาง่ายๆได้	๔.๔๑	๐.๙๕	มาก
๕	สามารถพูดคำพูดการออกเสียงระดับต่างๆได้	๔.๑๘	๐.๖๔	มาก
๖	สามารถพูดออกเสียงสระภาษาอังกฤษได้ทุกตัว	๔.๑๑	๐.๖๗	มาก
๗	สามารถพูดออกเสียงพยัญชนะออกเสียงสั้น(Voice)ได้	๔.๑๓	๐.๖๕	มาก
๘	สามารถพูดออกเสียงและรู้ความหมายของคำที่พูดได้	๔.๓๕	๐.๖๗	มาก
๙	สามารถเรียนรู้วิธีการพูดภาษาอังกฤษได้	๔.๐๙	๐.๘๕	มาก
๑๐	สามารถฝึกหัดพูดภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติได้	๔.๑๘	๐.๗๕	มาก
รวม		๔.๒๖	๐.๗๓	มาก

จากตารางที่ ๔.๑๒ กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้การสอนหลักสูตรภาษาอังกฤษ ด้านความสามารถในการพูด อยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๒๖ เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า จากข้อคำถามว่าด้วยความสามารถพูดออกเสียงได้คล้ายคนอังกฤษ

อยู่ในระดับ “มากที่สุด” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๖๐ จากข้อคำถามว่าด้วยความสามารถพูดสนทนากับเพื่อนิสิตต่างชาติได้ อยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๒๔ จากข้อคำถามว่าด้วยความสามารถพูดโต้ตอบอาจารย์สอนในชั้นเรียนได้ อยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๓๑ จากข้อคำถามว่าด้วยความสามารถพูดคำสนทนาง่ายๆได้ อยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๔๑ จากข้อคำถามว่าด้วยความสามารถพูดคำพูดการออกเสียงระดับต่างๆได้ อยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๑๘ จากข้อคำถามว่าด้วยความสามารถพูดออกเสียงสระภาษาอังกฤษได้ทุกตัว อยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๑๑ จากข้อคำถามว่าด้วยความสามารถพูดออกเสียงพยัญชนะออกเสียงสั้น (Voice) ได้ อยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๑๓ จากข้อคำถามว่าด้วยความสามารถพูดออกเสียงและรู้ความหมายของคำที่พูดได้ อยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๓๕ จากข้อคำถามว่าด้วยความสามารถเรียนรู้วิธีการพูดภาษาอังกฤษได้ อยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๐๙ จากข้อคำถามว่าด้วยความสามารถฝึกหัดพูดภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติได้ อยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๑๘

ตารางที่ ๔.๑๓ ผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้การสอนตามหลักสูตร ด้านความสามารถในการอ่าน

	ด้านความสามารถในการอ่าน	คะแนน		ระดับความคิดเห็น
๑	สามารถอ่านถูกต้องตามตัวสะกดในภาษาอังกฤษ	๔.๕๐	๐.๗๐	มากที่สุด
๒	สามารถอ่านคำผสมในภาษาอังกฤษ ได้	๔.๖๓	๐.๕๕	มากที่สุด
๓	สามารถอ่านคำออกเสียงผิดไปจากตัวสะกดได้	๔.๐๑	๐.๕๖	มาก
๔	สามารถอ่านคำควบกล้ำในภาษาอังกฤษได้	๔.๖๘	๐.๔๓	มากที่สุด
๕	สามารถอ่านออกเสียงตามสื่อหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษได้	๔.๔๑	๐.๖๕	มาก
๖	สามารถอ่านออกเสียงในหนังสือตำราเรียนภาษาอังกฤษได้	๔.๓๘	๐.๗๓	มาก
๗	สามารถอ่านออกเสียงตามเอกสารที่มีความยาวได้	๔.๒๘	๐.๘๕	มาก
๘	สามารถอ่านในใจและรู้ความหมายหลังการอ่านจบลง	๔.๑๘	๐.๗๕	มาก
๙	สามารถอ่านคำที่ออกเสียงไม่ตรงตามเสียงสะกดในคำ	๔.๑๘	๐.๖๐	มาก
๑๐	สามารถอ่านออกเสียงคำที่ออกเสียงใกล้เคียงกันได้	๓.๖๙	๐.๙๐	มาก
	รวม	๔.๒๙	๐.๖๗	มาก

จากตารางที่ ๔.๑๓ กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้การสอนหลักสูตรภาษาอังกฤษ ด้านความสามารถในการอ่าน อยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๒๙ เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า จากข้อคำถามว่าด้วยสามารถอ่านถูกต้องตามตัวสะกดในภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับ “มากที่สุด” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๕๐ จากข้อคำถามว่าด้วยสามารถอ่านคำผสมใน

ภาษาอังกฤษ ได้ อยู่ในระดับ “มากที่สุด” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๖๓ จากข้อคำถามว่าด้วยสามารถอ่านคำควบกล้ำในภาษาอังกฤษได้ อยู่ในระดับ “มากที่สุด” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๖๘ จากข้อคำถามว่าด้วยสามารถอ่านคำออกเสียงผิดไปจากตัวสกดได้ อยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๐๑ จากข้อคำถามว่าด้วยสามารถอ่านออกเสียงตามสื่อหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษได้ อยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๔๑ จากข้อคำถามว่าด้วยสามารถอ่านออกเสียงในหนังสือตำราเรียนภาษาอังกฤษได้ อยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๓๘ จากข้อคำถามว่าด้วยสามารถอ่านออกเสียงตามเอกสารที่มีความยาวได้ อยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๒๘ จากข้อคำถามว่าด้วยสามารถอ่านในใจและรู้ความหมายหลังการอ่านจบลง อยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๑๘ จากข้อคำถามว่าด้วยสามารถอ่านคำที่ออกเสียงไม่ตรงตามเสียงสะกดในคำ อยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๑๘ จากข้อคำถามว่าด้วยสามารถอ่านออกเสียงคำที่ออกเสียงใกล้เคียงกันได้ อยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๓.๖๙

ตารางที่ ๔.๑๔ ผลสัมฤทธิ์การเรียนการสอนตามหลักสูตร ด้านความสามารถในการเขียน

	ด้านความสามารถในการเขียน	คะแนน		ระดับความคิดเห็น
๑	สามารถเขียนได้ตอบคำถามได้	๓.๒๗	๐.๕๐	ปานกลาง
๒	สามารถเขียนเขียนจัดหมายได้ตอบได้	๓.๑๑	๐.๖๔	ปานกลาง
๓	สามารถเขียนรายงานส่งอาจารย์ได้	๔.๓๘	๐.๕๖	มาก
๔	สามารถเขียนข้อความติดต่อกันยาวหลายบรรทัดได้	๔.๒๘	๐.๖๔	มาก
๕	สามารถเขียนภาษาอังกฤษในตัวอักษรบรรจงได้	๔.๑๘	๐.๕๗	มาก
	รวม	๓.๘๔	๐.๕๘	มาก

จากตารางที่ ๔.๑๔ กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์การเรียนการสอนหลักสูตรภาษาอังกฤษ ด้านความสามารถในการเขียน อยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๓.๘๔ เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า จากข้อคำถามว่าด้วยสามารถเขียนรายงานส่งอาจารย์ได้ อยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๓๘ จากข้อคำถามว่าด้วยสามารถเขียนข้อความติดต่อกันยาวหลายบรรทัดได้ อยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๒๘ จากข้อคำถามว่าด้วยสามารถเขียนภาษาอังกฤษในตัวอักษรบรรจงได้ อยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๑๘ จากข้อคำถามว่าด้วยสามารถเขียนได้ตอบคำถามได้ อยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๓.๒๗ จากข้อคำถามว่าด้วยสามารถเขียนเขียนจัดหมายได้ตอบได้ อยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๓.๑๑

๔.๔ ทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานส่วนนี้เป็นการตั้งขึ้นโดยเงื่อนไขระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลได้แก่ เพศ ตำแหน่ง อายุ ระดับการศึกษา ประสบการณ์ในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ กัการผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ ภาษาอังกฤษตามหลักสูตรพุทธศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ดังนี้

๔.๓.๑ สมมติฐานที่สัมพันธ์กับปัจจัยส่วนบุคคลกับความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ

สมมติฐานที่ ๑ อาจารย์ และนิสิตที่เรียนรู้ในหลักสูตรพุทธศาสตรบัณฑิต สาขาวิชา ภาษาอังกฤษ มีสมณเพศต่างกัน มีการความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

ตารางที่ ๔.๑๕ ค่าเฉลี่ยใช้เป็นผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนระหว่างสมณเพศกับ ความสามารถในการฟัง

สมณเพศ	N. (คน)	$\bar{X}$	S.D.
พระภิกษุ	๔๖	๔.๑๖	๐.๔๖
สามเณร	๓๒	๔.๒๕	๐.๔๒
คฤหัสถ์	๒๒	๔.๔๙	๐.๔๕
รวม	๑๐๐	๔.๔๒	๐.๔๓

จากตารางที่ ๔.๑๕ จากวิเคราะห์เฉลี่ยของกลุ่มสมณเพศ จำแนกเป็นจำนวน ๓ กลุ่ม ได้แก่ มีสมณเพศเป็นพระภิกษุ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๑๖ เป็นสามเณร มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๒๕ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๔๙ ตามลำดับ

ตารางที่ ๔.๑๖ ผลวิเคราะห์ ค่าแปรปรวนปัจจัยเกี่ยวกับสมณเพศ กับความสามารถ ในการฟังภาษาอังกฤษ

แหล่งแปรปรวน	D.F.	Sum of Squares	Mean Square	F.	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	๓	๑๒๘.๕๒๘	๖๔.๒๖๔	๓.๘๗๓	๐.๐๒๔
ภายในกลุ่ม	๑๙๖	๑๖๐๙.๔๗๒	๐๖.๕๙๒		
รวม	๒๐๐	๑๗๓๘.๐๐๐			

จากตารางที่ ๔.๑๖ จากวิเคราะห์ความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม จำแนกตามปัจจัยด้าน สมณเพศ ต่อความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ เมื่อทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ย พบว่า มีความ

แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญแสดงว่า ปัจจัยด้านสมณเพศ ของอาจารย์ และนิสิตมีต่อความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ

ตารางที่ ๔.๑๗ เปรียบเทียบค่าความแตกต่างระหว่างสมณเพศ กับความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ โดยสถิติ Scheffe

สมณเพศ	พระภิกษุ	สามเณร	คฤหัสถ์
พระภิกษุ			*
สามเณร			
คฤหัสถ์	*		

จากการเปรียบเทียบโดยใช้สถิติ Scheffe พบว่า สถานภาพเป็นพระภิกษุ มีความแตกต่างกับคฤหัสถ์ ส่วนสามเณรกับคฤหัสถ์ และพระภิกษุ ไม่มีความแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ ๒ อาจารย์ และนิสิตที่เรียนรู้ในหลักสูตรพุทธศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มีตำแหน่งต่างกัน มีการความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

ตารางที่ ๔.๑๘ ผลวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างตำแหน่งกับความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ

ตำแหน่ง	จำนวน (คน)	$\bar{X}$	S.D.	t.	Sig.
อาจารย์	๔๔	๔.๒๐	๐.๓๕	-๑.๐๗๘	๐.๒๘๔
นิสิต	๕๖	๔.๓๐	๐.๔๖		
รวม					

จากตารางที่ ๔.๑๘ พบว่า อาจารย์ และนิสิตที่จัดการเรียนการสอนในหลักสูตรพุทธศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ จำแนกตามตำแหน่ง จำแนกเป็น ๒ กลุ่ม กลุ่ม อาจารย์ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๒๐ และกลุ่มนิสิตมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๓๐ ตามลำดับ เมื่อเทียบค่าเฉลี่ยพบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ แสดงว่า ปัจจัยเกี่ยวกับตำแหน่งไม่เป็นส่งผลต่อความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ

สมมติฐานที่ ๓ อาจารย์ และนิสิตที่เรียนรู้ในหลักสูตรพุทธศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มีอายุกัน มีการความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

ตารางที่ ๔.๑๙ ค่าเฉลี่ยใช้เป็นผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนระหว่างอายุกับความสามารถในการฟัง

อายุ	N. (คน)	$\bar{X}$	S.D.
ต่ำกว่าหรือเท่ากับ ๒๐ ปี	๑๗	๔.๓๔	๐.๕๐
มากกว่าหรือเท่ากับ ๒๐-๓๐ ปี	๔๓	๔.๒๖	๐.๔๐
ระหว่าง ๓๑-๔๐ ปี	๔๓	๔.๒๓	๐.๓๙
สูงกว่า ๔๐ ปี	๗	๔.๑๘	๐.๔๔
รวม	๑๐๐	๔.๒๖	๐.๔๑

จากตารางที่ ๔.๑๙ จากวิเคราะห์เฉลี่ยของกลุ่มอายุ จำแนกเป็น ๔ กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มอายุต่ำกว่าหรือเท่ากับ ๒๐ ปี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๓๔ กลุ่มอายุมากกว่าหรือเท่ากับ ๒๐-๓๐ ปี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๒๖ กลุ่มอายุระหว่าง ๓๑-๔๐ ปี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๒๓ กลุ่มอายุสูงกว่า ๔๐ ปี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๑๘ ตามลำดับ

ตารางที่ ๔.๒๐ ผลวิเคราะห์ ค่าแปรปรวนปัจจัยเกี่ยวกับอายุ กับความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ

แหล่งแปรปรวน	D.F.	Sum of Squares	Mean Square	F.	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	๓	๑๒๘.๕๒๘	๖๔.๒๖๔	๐.๓๒๔	๐.๘๐๘
ภายในกลุ่ม	๑๙๖	๑๖๐๙.๔๗๒	๑๖.๕๙๒		
รวม	๑๙๙	๑๗๓๘.๐๐๐			

จากตารางที่ ๔.๒๐ จากวิเคราะห์ความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม จำแนกตามปัจจัยด้านอายุ ต่อความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ เมื่อทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ย พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญแสดงว่า ปัจจัยด้านอายุ ของอาจารย์ และนิสิตไม่ผลต่อความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ

สมมติฐานที่ ๔ อาจารย์ และนิสิตที่เรียนรู้ในหลักสูตรพุทธศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ระดับการศึกษาต่างกัน มีการความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

ตารางที่ ๔.๒๑ ค่าเฉลี่ยใช้เป็นผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนระหว่างระดับการศึกษากับความสามารถในการฟัง

ระดับการศึกษา	N. (คน)	$\bar{X}$	S.D.
ปริญญาตรี	๙	๔.๒๒	๐.๔๐
ปริญญาโท	๘	๔.๒๓	๐.๔๒
ปริญญาเอก	๗	๔.๖๗	๐.๓๓
กำลังศึกษาอยู่	๗๖	๔.๔๐	๐.๕๖
รวม	๑๐๐	๔.๒๖	๐.๔๑

จากตารางที่ ๔.๒๑ จากวิเคราะห์เฉลี่ยของกลุ่มระดับการศึกษา จำแนกเป็น ๔ กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มระดับการศึกษาปริญญาตรี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๒๒ กลุ่มระดับการศึกษาปริญญาโท มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๒๓ กลุ่มระดับการศึกษาปริญญาเอกมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๖๗ กลุ่มที่กำลังศึกษาอยู่ (นิสิต) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๔๐ ตามลำดับ

ตารางที่ ๔.๒๒ ผลวิเคราะห์ ค่าแปรปรวนปัจจัยเกี่ยวกับอายุ กับความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ

แหล่งแปรปรวน	D.F.	Sum of Squares	Mean Square	F.	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	๗	๑๕.๑๗๐	๕๐.๗๒๓	๓.๐๗๑	๐.๐๓๑
ภายในกลุ่ม	๑๙๒	๑๕๘๕.๘๓๐	๑๖.๕๑๙		
รวม	๑๙๙	๑๖๐๒.๘			

จากตารางที่ ๔.๒๒ จากวิเคราะห์ความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม จำแนกตามปัจจัยด้านระดับการศึกษาต่อความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ เมื่อทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ย พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญแสดงว่า ปัจจัยด้านระดับการศึกษา ของอาจารย์ และนิสิตผลต่อความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ

ตารางที่ ๔.๒๓ เปรียบเทียบค่าความแตกต่างระหว่างสมณฑล กับความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ โดยสถิติ Scheffe

ระดับการศึกษา		ปริญญาตรี	ปริญญาโท	ปริญญาเอก	กำลังศึกษา
ปริญญาตรี					*
ปริญญาโท					*
ปริญญาเอก					*
กำลังศึกษา(นิสิต)		*	*	*	*

จากการเปรียบเทียบโดยใช้สถิติ Scheffe พบว่า มีระดับการศึกษา กำลังศึกษา(นิสิต) มีความแตกต่างจาก กลุ่มที่มีระดับการศึกษาปริญญาตรี ปริญญาโท ปริญญาเอก

สมมติฐานที่ ๕ อาจารย์ และนิสิตที่เรียนรู้ในหลักสูตรพุทธศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษต่างกัน มีการความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

ตารางที่ ๔.๒๔ ค่าเฉลี่ยใช้เป็นผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนระหว่างประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษกับความสามารถในการฟัง

ประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ	N. (คน)	$\bar{X}$	S.D.
ต่ำกว่า ๑ ปี	๓๕	๔.๒๙	๐.๔๑
ระหว่าง ๑-๕ ปี	๓๘	๔.๒๑	๐.๔๐
ระหว่าง ๖-๑๐ ปี	๒๑	๔.๓๑	๐.๔๖
สูงกว่า ๑๐ ปี	๖	๔.๒๒	๐.๔๖
รวม	๑๐๐	๔.๒๖	๐.๔๑

จากตารางที่ ๔.๒๔ จากวิเคราะห์เฉลี่ยของกลุ่มระดับการศึกษา จำแนกเป็น ๔ กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษมีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษต่ำกว่า ๑ ปี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๒๙ มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษระหว่าง ๑-๕ ปี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๒๑ มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษระหว่าง ๖-๑๐ ปี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๓๑ มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษสูงกว่า ๑๐ ปี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๒๒ ตามลำดับ

ตารางที่ ๔.๒๕ ผลวิเคราะห์ ค่าแปรปรวนปัจจัยเกี่ยวกับประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ
กับความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ

แหล่งแปรปรวน	D.F.	Sum of Squares	Mean Square	F.	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	๗	๒๐.๗๐๘	๖.๙๐๓	๐.๓๘๖	๐.๐๐๐
ภายในกลุ่ม	๑๙๒	๑๗๑๗.๒๙๒	๑๗.๘๘๘		
รวม	๑๙๙	๑๗๓๘.๐๐๐			

จากตารางที่ ๔.๒๕ จากวิเคราะห์ความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม จำแนกตามปัจจัยด้านประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษต่อความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ เมื่อทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ย พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญแสดงว่า ปัจจัยด้านประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของอาจารย์ และนิสิตต่อความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ

ตารางที่ ๔.๒๖ เปรียบเทียบค่าความแตกต่างระหว่างประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ
กับความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ โดยสถิติ Scheffe

ระดับการศึกษา	ต่ำกว่า ๑ ปี	ระหว่าง ๑-๕ ปี	ระหว่าง ๖-๑๐ ปี	สูงกว่า ๑๐ ปี
ต่ำกว่า ๑ ปี			*	*
ระหว่าง ๑-๕ ปี			*	*
ระหว่าง ๖-๑๐ ปี		*	*	*
สูงกว่า ๑๐ ปี		*	*	*

จากการเปรียบเทียบโดยใช้สถิติ Scheffe พบว่า มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีประสบการณ์เรียนรู้ภาษาอังกฤษ ต่ำกว่า ๑ ปี และ ๑-๕ ปี มีความแตกต่างจาก กลุ่มที่จากกลุ่มที่มีประสบการณ์เรียนรู้ภาษาอังกฤษ ระหว่าง ๖-๑๐ ปี และมากกว่า ๑๐ ปี นอกจากนั้นกลุ่มที่มีประสบการณ์เรียนรู้ภาษาอังกฤษระหว่าง ๑-๕ ปี ยังมีความแตกต่างจากกลุ่มที่มีประสบการณ์เรียนรู้ภาษาอังกฤษ สูงกว่า ๑๐ ปี ด้วย

๔.๓.๒ สมมติฐานที่สัมพันธ์กับปัจจัยส่วนบุคคลกับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

สมมติฐานที่ ๑ อาจารย์ และนิสิตที่เรียนรู้ในหลักสูตรพุทธศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มีสมณเพศต่างกัน มีการความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

ตารางที่ ๔.๒๗ ค่าเฉลี่ยใช้เป็นผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนระหว่างสมณเพศ กับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

สมณเพศ	N. (คน)	$\bar{X}$	S.D.
พระภิกษุ	๔๖	๔.๓๘	๐.๓๒
สามเณร	๓๒	๔.๕๐	๐.๓๓
คฤหัสถ์	๒๒	๔.๕๖	๐.๒๔
รวม	๑๐๐	๔.๔๖	๐.๓๔

จากตารางที่ ๔.๒๗ จากวิเคราะห์เฉลี่ยของกลุ่มสมณเพศ จำแนกเป็นจำนวน ๓ กลุ่ม ได้แก่ มีสมณเพศเป็นพระภิกษุ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๓๘ เป็นสามเณร มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๕๐ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๕๖ ตามลำดับ

ตารางที่ ๔.๒๘ ผลวิเคราะห์ ค่าแปรปรวนปัจจัยเกี่ยวกับสมณเพศ กับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

แหล่งแปรปรวน	D.F.	Sum of Squares	Mean Square	F.	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	๗	๕๑.๗๖๓	๗.๓๘๓	๒.๘๙๔	๐.๐๖๐
ภายในกลุ่ม	๑๙๒	๘๖๗.๕๔๗	๔.๕๑๘		
รวม	๑๙๙	๙๑๙.๓๑๐			

จากตารางที่ ๔.๒๘ จากวิเคราะห์ความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม จำแนกตามปัจจัยด้านสมณเพศ ต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ เมื่อทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ย พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญแสดงว่า ปัจจัยด้านสมณเพศ ของอาจารย์ และนิสิตไม่มีต่อความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ

สมมติฐานที่ ๒ อาจารย์ และนิสิตที่เรียนรู้ในหลักสูตรพุทธศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มีตำแหน่งต่างกัน มีการความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

ตารางที่ ๔.๒๙ ผลวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างตำแหน่งกับความสามารถ ในการพูดภาษาอังกฤษ

ตำแหน่ง	จำนวน (คน)	$\bar{X}$	S.D.	t.	Sig.
อาจารย์	๔๔	๔.๔๕	๐.๒๖	-๓๑.๑๑	๐.๑๐๙
นิสิต	๕๖	๔.๔๗	๐.๓๓		
รวม	๑๐๐	๔.๕๕	๐.๓๑		

จากตารางที่ ๔.๒๙ พบว่า อาจารย์ และนิสิตที่จัดการเรียนการสอนในหลักสูตรพุทธศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ จำแนกตามตำแหน่ง จำแนกเป็น ๒ กลุ่ม กลุ่ม อาจารย์ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๔๕ และกลุ่มนิสิตมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๔๗ ตามลำดับ เมื่อเทียบค่าเฉลี่ยพบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ แสดงว่า ปัจจัยเกี่ยวกับตำแหน่งไม่เป็นส่งผลกระทบต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

สมมติฐานที่ ๓ อาจารย์ และนิสิตที่เรียนรู้ในหลักสูตรพุทธศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มีอายุกัน มีการความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

ตารางที่ ๔.๓๐ ค่าเฉลี่ยใช้เป็นผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนระหว่างอายุกับความสามารถในการพูด

อายุ	N. (คน)	$\bar{X}$	S.D.
ต่ำกว่าหรือเท่ากับ ๒๐ ปี	๘๐	๔.๔๕	๐.๖๐
มากกว่าหรือเท่ากับ ๒๐-๓๐ ปี	๑๐	๔.๔๘	๐.๕๐
ระหว่าง ๓๑-๔๐ ปี	๕	๔.๔๔	๐.๔๙
สูงกว่า ๔๐ ปี	๕	๔.๑๔	๐.๕๔
รวม	๑๐๐	๔.๔๖	๐.๕๑

จากตารางที่ ๔.๓๐ จากวิเคราะห์เฉลี่ยของกลุ่มอายุ จำแนกเป็น ๔ กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มอายุต่ำกว่าหรือเท่ากับ ๒๐ ปี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๔๕ กลุ่มอายุมากกว่าหรือเท่ากับ ๒๐-๓๐ ปี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๔๘ กลุ่มอายุระหว่าง ๓๑-๔๐ ปี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๔๔ กลุ่มอายุสูงกว่า ๔๐ ปี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๑๔ ตามลำดับ

ตารางที่ ๔.๓๑ ผลวิเคราะห์ ค่าแปรปรวนปัจจัยเกี่ยวกับอายุ กับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

แหล่งแปรปรวน	D.F.	Sum of Squares	Mean Square	F.	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	๗	๑๒๘.๕๒๘	๑๘.๓๖๔	-๑๗.๕	๐.๙๑๓
ภายในกลุ่ม	๑๙๒	๑๖๐๙.๔๗๒	๑๖.๕๙๒		
รวม	๑๙๙	๑๗๓๘.๐๐๐			

จากตารางที่ ๔.๓๑ จากวิเคราะห์ความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม จำแนกตามปัจจัยด้านอายุ ต่อความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ เมื่อทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ย พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญแสดงว่า ปัจจัยด้านอายุ ของอาจารย์ และนิสิตไม่ผลต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

สมมติฐานที่ ๔ อาจารย์ และนิสิตที่เรียนรู้ในหลักสูตรพุทธศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ระดับการศึกษาต่างกัน มีการความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

ตารางที่ ๔.๓๒ ค่าเฉลี่ยใช้เป็นผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนระหว่างระดับการศึกษา กับความสามารถในการพูด

ระดับการศึกษา	N. (คน)	$\bar{X}$	S.D.
ปริญญาตรี	๑๐	๔.๒๒	๐.๔๐
ปริญญาโท	๘	๔.๒๓	๐.๔๒
ปริญญาเอก	๗	๔.๖๗	๐.๓๓
กำลังศึกษาอยู่	๗๕	๔.๔๐	๐.๕๖
รวม	๑๐๐	๔.๒๖	๐.๔๑

จากตารางที่ ๔.๓๒ จากวิเคราะห์เฉลี่ยของกลุ่มระดับการศึกษา จำแนกเป็น ๔ กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มระดับการศึกษาปริญญาตรี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๒๒ กลุ่มระดับการศึกษาปริญญาโท มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๒๓ กลุ่มระดับการศึกษาปริญญาเอกมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๖๗ กลุ่มที่กำลังศึกษาอยู่ (นิสิต) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๔๐ ตามลำดับ

ตารางที่ ๔.๓๓ ผลวิเคราะห์ ค่าแปรปรวนปัจจัยเกี่ยวกับอายุ กับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

แหล่งแปรปรวน	D.F.	Sum of Squares	Mean Square	F.	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	๗	๑๕.๑๗๐	๕๐.๗๒๓	๓.๕๑๐	๐.๐๑๘
ภายในกลุ่ม	๑๙๒	๑๕๘๕.๘๓๐	๑๖.๕๑๙		
รวม	๑๙๙	๑๖๐๒.๘			

จากตารางที่ ๔.๓๓ จากวิเคราะห์ความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม จำแนกตามปัจจัยด้านระดับการศึกษาต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ เมื่อทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ย พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญแสดงว่า ปัจจัยด้านระดับการศึกษา ของอาจารย์ และนิสิตผลต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

ตารางที่ ๔.๓๔ เปรียบเทียบค่าความแตกต่างระหว่างสมณฑล กับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษโดยสถิติ Scheffe

ระดับการศึกษา	ปริญญาตรี	ปริญญาโท	ปริญญาเอก	กำลังศึกษา
ปริญญาตรี				*
ปริญญาโท				*
ปริญญาเอก				*
กำลังศึกษา(นิสิต)	*	*	*	*

จากการเปรียบเทียบโดยใช้สถิติ Scheffe พบว่า มีระดับการศึกษา กำลังศึกษา(นิสิต) มีความแตกต่างจาก กลุ่มที่มีระดับการศึกษาปริญญาตรี ปริญญาโท ปริญญาเอก

สมมติฐานที่ ๕ อาจารย์ และนิสิตที่เรียนรู้ในหลักสูตรพุทธศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษต่างกัน มีการความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

ตารางที่ ๔.๓๕ ค่าเฉลี่ยใช้เป็นผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนระหว่าง ประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษกับความสามารถในการพูด

ประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ	N. (คน)	$\bar{X}$	S.D.
ต่ำกว่า ๑ ปี	๓๕	๔.๔๒	๐.๕๑
ระหว่าง ๑-๕ ปี	๓๘	๔.๔๕	๐.๖๐
ระหว่าง ๖-๑๐ ปี	๒๑	๔.๒๘	๐.๗๖
สูงกว่า ๑๐ ปี	๖	๔.๔๖	๐.๔๖
รวม	๑๐๐	๔.๔๒	๐.๖๑

จากตารางที่ ๔.๓๕ จากวิเคราะห์เฉลี่ยของกลุ่มระดับการศึกษา จำแนกเป็น ๔ กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษมีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษต่ำกว่า ๑ ปี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๔๒ มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษระหว่าง ๑-๕ ปี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๔๕ มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษระหว่าง ๖-๑๐ ปี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๒๘ มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษสูงกว่า ๑๐ ปี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๔๖ ตามลำดับ

ตารางที่ ๔.๓๖ ผลวิเคราะห์ ค่าแปรปรวนปัจจัยเกี่ยวกับประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ กับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

แหล่งแปรปรวน	D.F.	Sum of Squares	Mean Square	F.	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	๓	๒๐.๗๐๘	๖.๙๐๓	๐.๓๘๖	๐.๐๐๐
ภายในกลุ่ม	๑๙๖	๑๗๑๗.๒๙๒	๑๗.๘๘๘		
รวม	๑๙๙	๑๗๓๘.๐๐๐			

จากตารางที่ ๔.๓๖ จากวิเคราะห์ความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม จำแนกตามปัจจัยด้านประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ เมื่อทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ย พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญแสดงว่า ปัจจัยด้านประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของอาจารย์ และนิสิตต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

ตารางที่ ๔.๓๗ เปรียบเทียบค่าความแตกต่างระหว่างประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ กับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ โดยสถิติ Scheffe

ระดับการศึกษา	ต่ำกว่า ๑ ปี	ระหว่าง ๑-๕ ปี	ระหว่าง ๖-๑๐ ปี	สูงกว่า ๑๐ ปี
ต่ำกว่า ๑ ปี			*	*
ระหว่าง ๑-๕ ปี			*	*
ระหว่าง ๖-๑๐ ปี		*	*	*
สูงกว่า ๑๐ ปี		*	*	*

จากการเปรียบเทียบโดยใช้สถิติ Scheffe พบว่า มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ กลุ่มที่มีประสบการณ์เรียนรู้ภาษาอังกฤษ ต่ำกว่า ๑ ปี และ ๑-๕ ปี มีความแตกต่างจาก กลุ่มที่ จากกลุ่มที่มีประสบการณ์เรียนรู้ภาษาอังกฤษ ระหว่าง ๖-๑๐ ปี และมากกว่า ๑๐ ปี นอกจากนั้น กลุ่มที่มีประสบการณ์เรียนรู้ภาษาอังกฤษระหว่าง ๑-๕ ปี ยังมีความแตกต่างจากกลุ่มที่มีประสบการณ์เรียนรู้ภาษาอังกฤษ สูงกว่า ๑๐ ปี ด้วย

๔.๓.๓ สมมติฐานที่สัมพันธ์กับปัจจัยส่วนบุคคลกับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ

สมมติฐานที่ ๑ อาจารย์ และนิสิตที่เรียนรู้ในหลักสูตรพุทธศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มีสมณเพศต่างกัน มีการความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

ตารางที่ ๔.๓๘ ค่าเฉลี่ยใช้เป็นผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนระหว่างสมณเพศ กับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ

สมณเพศ	N. (คน)	$\bar{X}$	S.D.
พระภิกษุ	๔๖	๔.๓๘	๐.๓๒
สามเณร	๓๒	๔.๕๐	๐.๓๓
คฤหัสถ์	๒๒	๔.๕๖	๐.๒๔
รวม	๑๐๐	๔.๔๖	๐.๓๔

จากตารางที่ ๔.๓๘ จากวิเคราะห์เฉลี่ยของกลุ่มสมณเพศ จำแนกเป็นจำนวน ๓ กลุ่ม ได้แก่ มีสมณเพศเป็นพระภิกษุ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๓๘ เป็นสามเณร มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๕๐ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๕๖ ตามลำดับ

ตารางที่ ๔.๓๙ ผลวิเคราะห์ ค่าแปรปรวนปัจจัยเกี่ยวกับสมรรถนะ กับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ

แหล่งแปรปรวน	D.F.	Sum of Squares	Mean Square	F.	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	๗	๕๑.๗๖๓	๒๕.๘๘๑	๒.๘๙๔	๐.๐๖๐
ภายในกลุ่ม	๑๙๒	๘๖๗.๕๔๗	๘.๙๔๔		
รวม	๑๙๙	๙๑๙.๓๑๐			

จากตารางที่ ๔.๓๙ จากวิเคราะห์ความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม จำแนกตามปัจจัยด้านสมรรถนะ ต่อความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ เมื่อทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ย พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญแสดงว่า ปัจจัยด้านสมรรถนะ ของอาจารย์ และนิสิตไม่มีต่อความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ

สมมติฐานที่ ๒ อาจารย์ และนิสิตที่เรียนรู้ในหลักสูตรพุทธศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มีตำแหน่งต่างกัน มีการความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

ตารางที่ ๔.๔๐ ผลวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างตำแหน่งกับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ

ตำแหน่ง	จำนวน (คน)	$\bar{X}$	S.D.	t.	Sig.
อาจารย์	๔๔	๔.๔๕	๐.๒๖	-๓.๑๑	๐.๐๐๙
นิสิต	๕๖	๔.๔๗	๐.๓๓		
รวม	๑๐๐	๔.๕๕	๐.๓๑		

จากตารางที่ ๔.๔๐ พบว่า อาจารย์ และนิสิตที่จัดการเรียนการสอนในหลักสูตรพุทธศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ จำแนกตามตำแหน่ง จำแนกเป็น ๒ กลุ่ม กลุ่ม อาจารย์ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๔๕ และกลุ่มนิสิตมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๔๗ ตามลำดับ เมื่อเทียบค่าเฉลี่ยพบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ แสดงว่า ปัจจัยเกี่ยวกับตำแหน่งไม่เป็นส่งผลต่อความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ

สมมติฐานที่ ๓ อาจารย์ และนิสิตที่เรียนรู้ในหลักสูตรพุทธศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มีอายุกัน มีการความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

ตารางที่ ๔.๔๑ ค่าเฉลี่ยใช้เป็นผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนระหว่างอายุกับความสามารถในการอ่าน

อายุ	N. (คน)	$\bar{X}$	S.D.
ต่ำกว่าหรือเท่ากับ ๒๐ ปี	๘๐	๔.๔๕	๐.๖๐
มากกว่าหรือเท่ากับ ๒๐-๓๐ ปี	๑๐	๔.๔๘	๐.๕๐
ระหว่าง ๓๑-๔๐ ปี	๕	๔.๔๔	๐.๔๙
สูงกว่า ๔๐ ปี	๕	๔.๑๔	๐.๕๔
รวม	๑๐๐	๔.๔๖	๐.๕๑

จากตารางที่ ๔.๔๑ จากวิเคราะห์เฉลี่ยของกลุ่มอายุ จำแนกเป็น ๔ กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มอายุต่ำกว่าหรือเท่ากับ ๒๐ ปี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๔๕ กลุ่มอายุมากกว่าหรือเท่ากับ ๒๐-๓๐ ปี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๔๘ กลุ่มอายุระหว่าง ๓๑-๔๐ ปี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๔๔ กลุ่มอายุสูงกว่า ๔๐ ปี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๑๔ ตามลำดับ

ตารางที่ ๔.๔๒ ผลวิเคราะห์ ค่าแปรปรวนปัจจัยเกี่ยวกับอายุ กับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ

แหล่งแปรปรวน	D.F.	Sum of Squares	Mean Square	F.	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	๓	๑๒๘.๕๒๘	๖๔.๒๖๔	-๑๗๕	๐.๙๑๓
ภายในกลุ่ม	๑๙๖	๑๖๐๙.๔๗๒	๑๖.๕๙๒		
รวม	๑๙๙	๑๗๓๘.๐๐๐			

จากตารางที่ ๔.๔๒ จากวิเคราะห์ความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม จำแนกตามปัจจัยด้านอายุ ต่อความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ เมื่อทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ย พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญแสดงว่า ปัจจัยด้านอายุ ของอาจารย์ และนิสิตไม่ผลต่อความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ

สมมติฐานที่ ๔ อาจารย์ และนิสิตที่เรียนรู้ในหลักสูตรพุทธศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ระดับการศึกษาต่างกัน มีการความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

ตารางที่ ๔.๔๓ ค่าเฉลี่ยใช้เป็นผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนระหว่างระดับการศึกษา กับความสามารถในการอ่าน

ระดับการศึกษา	N. (คน)	$\bar{X}$	S.D.
ปริญญาตรี	๑๐	๔.๒๒	๐.๔๐
ปริญญาโท	๘	๔.๒๓	๐.๔๒
ปริญญาเอก	๗	๔.๖๗	๐.๓๓
กำลังศึกษาอยู่	๗๕	๔.๔๐	๐.๕๖
รวม	๑๐๐	๔.๒๖	๐.๔๑

จากตารางที่ ๔.๔๓ จากวิเคราะห์เฉลี่ยของกลุ่มระดับการศึกษา จำแนกเป็น ๔ กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มระดับการศึกษาปริญญาตรี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๒๒ กลุ่มระดับการศึกษาปริญญาโท มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๒๓ กลุ่มระดับการศึกษาปริญญาเอกมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๖๗ กลุ่มที่กำลังศึกษาอยู่ (นิสิต) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๔๐ ตามลำดับ

ตารางที่ ๔.๔๔ ผลวิเคราะห์ ค่าแปรปรวนปัจจัยเกี่ยวกับอายุ กับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ

แหล่งแปรปรวน	D.F.	Sum of Squares	Mean Square	F.	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	๓	๑๕.๑๗๐	๕๐.๗๒๓	๓.๕๑๐	๐.๐๑๘
ภายในกลุ่ม	๑๙๒	๑๕๘๕.๘๓๐	๑๖.๕๑๙		
รวม	๑๙๕	๑๖๐๒.๐๐๐			

จากตารางที่ ๔.๔๔ จากวิเคราะห์ความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม จำแนกตามปัจจัยด้านระดับการศึกษาต่อความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ เมื่อทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ย พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญแสดงว่า ปัจจัยด้านระดับการศึกษา ของอาจารย์ และนิสิตผลต่อความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ

ตารางที่ ๔.๔๕ เปรียบเทียบค่าความแตกต่างระหว่างสมณฑล กับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ โดยสถิติ Scheffe

ระดับการศึกษา	ปริญญาตรี	ปริญญาโท	ปริญญาเอก	กำลังศึกษา
ปริญญาตรี				*
ปริญญาโท				*
ปริญญาเอก				*
กำลังศึกษา(นิสิต)	*	*	*	*

จากการเปรียบเทียบโดยใช้สถิติ Scheffe พบว่า มีระดับการศึกษา กำลังศึกษา(นิสิต) มีความแตกต่างจาก กลุ่มที่มีระดับการศึกษาปริญญาตรี ปริญญาโท ปริญญาเอก

สมมติฐานที่ ๕ อาจารย์ และนิสิตที่เรียนรู้ในหลักสูตรพุทธศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษต่างกัน มีการความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

ตารางที่ ๔.๔๖ ค่าเฉลี่ยใช้เป็นผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนระหว่างประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ กับความสามารถในการอ่าน

ประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ	N. (คน)	$\bar{X}$	S.D.
ต่ำกว่า ๑ ปี	๓๕	๔.๔๒	๐.๕๑
ระหว่าง ๑-๕ ปี	๓๘	๔.๔๕	๐.๖๐
ระหว่าง ๖-๑๐ ปี	๒๑	๔.๒๘	๐.๗๖
สูงกว่า ๑๐ ปี	๖	๔.๔๖	๐.๔๖
รวม	๑๐๐	๔.๔๒	๐.๖๑

จากตารางที่ ๔.๔๖ จากวิเคราะห์เฉลี่ยของกลุ่มระดับการศึกษา จำแนกเป็น ๔ กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษมีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษต่ำกว่า ๑ ปี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๔๒ มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษระหว่าง ๑-๕ ปี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๔๕ มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษระหว่าง ๖-๑๐ ปี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๒๘ มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษสูงกว่า ๑๐ ปี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๔๖ ตามลำดับ

ตารางที่ ๔.๔๗ ผลวิเคราะห์ ค่าแปรปรวนปัจจัยเกี่ยวกับประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ กับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ

แหล่งแปรปรวน	D.F.	Sum of Squares	Mean Square	F.	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	๗	๒๐.๗๐๘	๒.๙๐๓	๐.๓๘๖	๐.๐๐๐
ภายในกลุ่ม	๑๙๒	๑๗๑๗.๒๙๒	๑๗.๘๘๘		
รวม	๑๙๙	๑๗๓๘.๐๐๐			

จากตารางที่ ๔.๔๗ จากวิเคราะห์ความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม จำแนกตามปัจจัยด้านประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ เมื่อทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ย พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญแสดงว่า ปัจจัยด้านประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของอาจารย์ และนิสิตต่อความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ

ตารางที่ ๔.๔๘ เปรียบเทียบค่าความแตกต่างระหว่างประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ กับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ โดยสถิติ Scheffe

ระดับการศึกษา	ต่ำกว่า ๑ ปี	ระหว่าง ๑-๕ ปี	ระหว่าง ๖-๑๐ ปี	สูงกว่า ๑๐ ปี
ต่ำกว่า ๑ ปี			*	*
ระหว่าง ๑-๕ ปี				*
ระหว่าง ๖-๑๐ ปี		*	*	*
สูงกว่า ๑๐ ปี		*	*	*

จากการเปรียบเทียบโดยใช้สถิติ Scheffe พบว่า มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ กลุ่มที่มีประสบการณ์เรียนรู้ภาษาอังกฤษ ต่ำกว่า ๑ ปี และ ๑-๕ ปี มีความแตกต่างจาก กลุ่มที่ จากกลุ่มที่มีประสบการณ์เรียนรู้ภาษาอังกฤษ ระหว่าง ๖-๑๐ ปี และมากกว่า ๑๐ ปี นอกจากนั้น กลุ่มที่มีประสบการณ์เรียนรู้ภาษาอังกฤษระหว่าง ๑-๕ ปี ยังมีความแตกต่างจากกลุ่มที่มีประสบการณ์เรียนรู้ภาษาอังกฤษ สูงกว่า ๑๐ ปี ด้วย

๔.๓.๓ สมมติฐานที่สัมพันธ์กับปัจจัยส่วนบุคคลกับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

สมมติฐานที่ ๑ อาจารย์ และนิสิตที่เรียนรู้ในหลักสูตรพุทธศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มีสมณเพศต่างกัน มีการความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

ตารางที่ ๔.๔๙ ค่าเฉลี่ยใช้เป็นผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนระหว่างสมณเพศ กับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

สมณเพศ	N. (คน)	$\bar{X}$	S.D.
พระภิกษุ	๔๖	๔.๓๘	๐.๓๒
สามเณร	๓๒	๔.๕๐	๐.๓๓
คฤหัสถ์	๒๒	๔.๕๖	๐.๒๔
รวม	๑๐๐	๔.๔๖	๐.๓๔

จากตารางที่ ๔.๔๙ จากวิเคราะห์เฉลี่ยของกลุ่มสมณเพศ จำแนกเป็นจำนวน ๓ กลุ่ม ได้แก่ มีสมณเพศเป็นพระภิกษุ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๓๘ เป็นสามเณร มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๕๐ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๕๖ ตามลำดับ

ตารางที่ ๔.๕๐ ผลวิเคราะห์ ค่าแปรปรวนปัจจัยเกี่ยวกับสมณเพศ กับความสามารถในการเขียน ภาษาอังกฤษ

แหล่งแปรปรวน	D.F.	Sum of Squares	Mean Square	F.	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	๒	๕๑.๗๖๓	๒๕.๘๘๑	๒.๘๙๔	๐.๐๖๐
ภายในกลุ่ม	๑๙๘	๘๖๗.๕๔๗	๘.๙๔๔		
รวม	๒๐๐	๙๑๙.๓๑๐			

จากตารางที่ ๔.๕๐ จากวิเคราะห์ความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม จำแนกตามปัจจัยด้านสมณเพศ ต่อความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ เมื่อทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ย พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญแสดงว่า ปัจจัยด้านสมณเพศ ของอาจารย์ และนิสิตไม่มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

สมมติฐานที่ ๒ อาจารย์ และนิสิตที่เรียนรู้ในหลักสูตรพุทธศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มีตำแหน่งต่างกัน มีการความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

ตารางที่ ๔.๕๑ ผลวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างตำแหน่งกับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

ตำแหน่ง	จำนวน (คน)	$\bar{X}$	S.D.	t.	Sig.
อาจารย์	๔๔	๔.๔๕	๐.๒๖	-๓๑๑	๐.๑๐๙
นิสิต	๕๖	๔.๔๗	๐.๓๓		
รวม	๑๐๐	๔.๕๕	๐.๓๑		

จากตารางที่ ๔.๕๑ พบว่า อาจารย์ และนิสิตที่จัดการเรียนการสอนในหลักสูตรพุทธศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ จำแนกตามตำแหน่ง จำแนกเป็น ๒ กลุ่ม กลุ่ม อาจารย์ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๔๕ และกลุ่มนิสิตมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๔๗ ตามลำดับ เมื่อเทียบค่าเฉลี่ยพบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ แสดงว่า ปัจจัยเกี่ยวกับตำแหน่งไม่เป็นส่งผลกระทบต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

สมมติฐานที่ ๓ อาจารย์ และนิสิตที่เรียนรู้ในหลักสูตรพุทธศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มีอายุกัน มีการความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

ตารางที่ ๔.๕๒ ค่าเฉลี่ยใช้เป็นผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนระหว่างอายุกับความสามารถในการเขียน

อายุ	N. (คน)	$\bar{X}$	S.D.
ต่ำกว่าหรือเท่ากับ ๒๐ ปี	๘๐	๔.๔๕	๐.๖๐
มากกว่าหรือเท่ากับ ๒๐-๓๐ ปี	๑๐	๔.๔๘	๐.๕๐
ระหว่าง ๓๑-๔๐ ปี	๕	๔.๔๔	๐.๔๙
สูงกว่า ๔๐ ปี	๕	๔.๑๔	๐.๕๔
รวม	๑๐๐	๔.๔๖	๐.๕๑

จากตารางที่ ๔.๕๒ จากวิเคราะห์เฉลี่ยของกลุ่มอายุ จำแนกเป็น ๔ กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มอายุต่ำกว่าหรือเท่ากับ ๒๐ ปี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๔๕ กลุ่มอายุมากกว่าหรือเท่ากับ ๒๐-๓๐ ปี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๔๘ กลุ่มอายุระหว่าง ๓๑-๔๐ ปี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๔๔ กลุ่มอายุสูงกว่า ๔๐ ปี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๑๔ ตามลำดับ

ตารางที่ ๔.๕๓ ผลวิเคราะห์ ค่าแปรปรวนปัจจัยเกี่ยวกับอายุ กับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

แหล่งแปรปรวน	D.F.	Sum of Squares	Mean Square	F.	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	๓	๑๒๘.๕๒๘	๖๔.๒๖๔	-๑๗๕	๐.๙๑๓
ภายในกลุ่ม	๑๙๖	๑๖๐๙.๔๗๒	๑๖.๕๙๒		
รวม	๒๐๐	๑๗๓๘.๐๐๐			

จากตารางที่ ๔.๕๓ จากวิเคราะห์ความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม จำแนกตามปัจจัยด้านอายุ ต่อความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ เมื่อทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ย พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญแสดงว่า ปัจจัยด้านอายุ ของอาจารย์ และนิสิตไม่ผลต่อความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ

สมมติฐานที่ ๔ อาจารย์ และนิสิตที่เรียนรู้ในหลักสูตรพุทธศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ระดับการศึกษาต่างกัน มีการความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

ตารางที่ ๔.๕๔ ค่าเฉลี่ยใช้เป็นผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนระหว่างระดับการศึกษา กับความสามารถในการเขียน

ระดับการศึกษา	N. (คน)	$\bar{X}$	S.D.
ปริญญาตรี	๑๐	๔.๒๒	๐.๔๐
ปริญญาโท	๘	๔.๒๓	๐.๔๒
ปริญญาเอก	๗	๔.๖๗	๐.๓๓
กำลังศึกษาอยู่	๗๕	๔.๔๐	๐.๕๖
รวม	๑๐๐	๔.๒๖	๐.๔๑

จากตารางที่ ๔.๕๔ จากวิเคราะห์เฉลี่ยของกลุ่มระดับการศึกษา จำแนกเป็น ๔ กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มระดับการศึกษาปริญญาตรี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๒๒ กลุ่มระดับการศึกษาปริญญาโท มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๒๓ กลุ่มระดับการศึกษาปริญญาเอกมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๖๗ กลุ่มที่กำลังศึกษาอยู่ (นิสิต) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๔๐ ตามลำดับ

ตารางที่ ๔.๕๕ ผลวิเคราะห์ ค่าแปรปรวนปัจจัยเกี่ยวกับอายุ กับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

แหล่งแปรปรวน	D.F.	Sum of Squares	Mean Square	F.	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	๓	๑๕.๑๗๐	๕๐.๗๒๓	๓.๕๑๐	๐.๐๑๘
ภายในกลุ่ม	๑๙๖	๑๕๘๕.๘๓๐	๑๖.๕๑๙		
รวม	๑๙๙	๑๖๐๐.๙๙๐			

จากตารางที่ ๔.๕๕ จากวิเคราะห์ความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม จำแนกตามปัจจัยด้านระดับการศึกษาต่อความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ เมื่อทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ย พบว่า

มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญแสดงว่า ปัจจัยด้านระดับการศึกษา ของอาจารย์ และนิสิตผลต่อความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

ตารางที่ ๔.๕๖ เปรียบเทียบค่าความแตกต่างระหว่างสมณฑล กับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษโดยสถิติ Scheffe

ระดับการศึกษา	ปริญญาตรี	ปริญญาโท	ปริญญาเอก	กำลังศึกษา
ปริญญาตรี				*
ปริญญาโท				*
ปริญญาเอก				*
กำลังศึกษา(นิสิต)	*	*	*	*

จากการเปรียบเทียบโดยใช้สถิติ Scheffe พบว่า มีระดับการศึกษา กำลังศึกษา(นิสิต) มีความแตกต่างจาก กลุ่มที่มีระดับการศึกษาปริญญาตรี ปริญญาโท ปริญญาเอก

สมมติฐานที่ ๕ อาจารย์ และนิสิตที่เรียนรู้ในหลักสูตรพุทธศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษต่างกัน มีการความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

ตารางที่ ๔.๕๗ ค่าเฉลี่ยใช้เป็นผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนระหว่างประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษกับความสามารถในการเขียน

ประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ	N. (คน)	$\bar{X}$	S.D.
ต่ำกว่า ๑ ปี	๓๕	๔.๔๒	๐.๕๑
ระหว่าง ๑-๕ ปี	๓๘	๔.๔๕	๐.๖๐
ระหว่าง ๖-๑๐ ปี	๒๑	๔.๒๘	๐.๗๖
สูงกว่า ๑๐ ปี	๖	๔.๔๖	๐.๔๖
รวม	๑๐๐	๔.๔๒	๐.๖๑

จากตารางที่ ๔.๕๗ จากวิเคราะห์เฉลี่ยของกลุ่มระดับการศึกษา จำแนกเป็น ๔ กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษมีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษต่ำกว่า ๑ ปี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๔๒ มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษระหว่าง ๑-๕ ปี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๔๕ มี

ประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษระหว่าง ๖-๑๐ ปี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๒๘ มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษสูงกว่า ๑๐ ปี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๔๖ ตามลำดับ

ตารางที่ ๔.๕๘ ผลวิเคราะห์ ค่าแปรปรวนปัจจัยเกี่ยวกับประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ กับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

แหล่งแปรปรวน	D.F.	Sum of Squares	Mean Square	F.	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	๗	๒๐.๗๐๘	๒.๙๖๓	๐.๓๘๖	๐.๐๐๐
ภายในกลุ่ม	๑๙๒	๑๗๑๗.๒๙๒	๑๗.๘๘๘		
รวม	๑๙๙	๑๗๓๘.๐๐๐			

จากตารางที่ ๔.๕๘ จากวิเคราะห์ความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม จำแนกตามปัจจัยด้านประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ เมื่อทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ย พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญแสดงว่า ปัจจัยด้านประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของอาจารย์ และนิสิตต่อความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

ตารางที่ ๔.๕๙ เปรียบเทียบค่าความแตกต่างระหว่างประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ กับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้สถิติ Scheffe

ระดับการศึกษา	ต่ำกว่า ๑ ปี	ระหว่าง ๑-๕ ปี	ระหว่าง ๖-๑๐ ปี	สูงกว่า ๑๐ ปี
ต่ำกว่า ๑ ปี			*	*
ระหว่าง ๑-๕ ปี				*
ระหว่าง ๖-๑๐ ปี		*	*	*
สูงกว่า ๑๐ ปี		*	*	*

จากการเปรียบเทียบโดยใช้สถิติ Scheffe พบว่า มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีประสบการณ์เรียนรู้ภาษาอังกฤษ ต่ำกว่า ๑ ปี และ ๑-๕ ปี มีความแตกต่างจาก กลุ่มที่มีประสบการณ์เรียนรู้ภาษาอังกฤษ ระหว่าง ๖-๑๐ ปี และมากกว่า ๑๐ ปี นอกจากนั้น กลุ่มที่มีประสบการณ์เรียนรู้ภาษาอังกฤษระหว่าง ๑-๕ ปี ยังมีความแตกต่างจากกลุ่มที่มีประสบการณ์เรียนรู้ภาษาอังกฤษ สูงกว่า ๑๐ ปี ด้วย

๔.๕ ข้อมูลการสัมภาษณ์เชิงลึก (Interview) การเรียนการสอนและประสิทธิผลการเรียนภาษาอังกฤษตามหลักสูตร

ข้อมูลสัมภาษณ์เชิงลึกเรื่องการศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามหลักสูตร พุทธศาสตร์บัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ตามกรอบแนวคิดที่สร้างขึ้น และสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างในกลุ่มตัวอย่าง จำนวน ๑๐ ตัวอย่าง ดังต่อไปนี้

ตัวอย่างการสัมภาษณ์ที่ ๑

ข้อคำถามเกี่ยวกับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามการศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามหลักสูตร พุทธศาสตร์บัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย โดยสัมภาษณ์ในหัวข้อ

จากข้อคำถามปัจจัยเกี่ยวกับหลักสูตรว่า จากการเรียนรู้ตามหลักสูตรมีเนื้อหาสอดคล้องกับการประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างไร ผู้ให้ข้อมูลแสดงความคิดเห็นต่อคำถามว่า รายวิชาในหลักสูตรส่วนใหญ่มีเนื้อหาที่เน้นเรื่องการ การอ่าน การฟัง การพูด และการเขียน แต่นิสิตมีความรู้ความเข้าใจการเนื้อหาที่แตกต่างกันอาจมีสาเหตุมาจากพื้นฐานเดิมของแต่ละท่านไม่เท่ากัน หลักสูตร พุทธศาสตร์บัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษจึงมีความสมบูรณ์ต่อการเรียนรู้ของนิสิตอยู่เสมอ ถ้าหากผู้เรียนและผู้สอนมีความตั้งใจต่อการประยุกต์ใช้

จากข้อคำถามปัจจัยเกี่ยวกับความรู้ของผู้สอน ความพร้อมของผู้สอนด้านความรู้ ด้านการตรงต่อเวลา การประยุกต์ใช้กับศาสตร์ปัจจุบัน ผู้สอนมีความรู้ และทักษะในการสอนที่แตกต่างกัน บางท่านเป็นอาจารย์ชาวต่างชาติมีความรู้ด้านการออกเสียงและการใช้ภาษาได้ดี มีทักษะสูง แต่อาจมีจุดด้อยการเรียนรู้เกี่ยวกับลักษณะเฉพาะตัวของผู้เรียน ทำให้มีความเข้าใจที่ไม่ตรงกันในบางรายวิชา และแนวคิดที่เสนอต่อนิสิต แต่เป็นอาจารย์ที่เป็นชาวไทย อาจจะมีปัญหาเรื่องการใช้อังกฤษอยู่บ้าง แต่ท่านก็พยายามในการแสวงหาแนวทางในการสอนนำเสนอข้อมูลในชั้นเรียนได้ดี แต่นิสิตบางท่านอาจมีปัญหาในการเรียนรู้ตามการสอนของอาจารย์

จากข้อคำถามปัจจัยเกี่ยวกับพื้นฐานของผู้เรียน มีความรู้เกี่ยวกับไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ มากน้อยเพียงใด ผู้เรียนมีสถานภาพแตกต่างกัน มีพื้นฐานในการเรียนรู้ที่แตกต่างกันมาก ทำให้ไม่สามารถเรียนรู้ได้เท่ากัน ผู้สอนได้สอนแบบเป็นกลาง จึงได้เกรดในแต่ละวิชาที่แตกต่างกันตามความรู้ความเข้าใจเนื้อหา

จากข้อคำถามปัจจัยเกี่ยวกับเทคโนโลยีสนับสนุนการเรียนการสอน มีเครื่องอำนวยความสะดวกในการจัดการเรียนการสอนหรือไม่ ในชั้นเรียนมีสิ่งที่ใช้ประจำได้แก่ เครื่อง Projector เครื่องขยายเสียง ไมล์โครโฟน ที่มีปัญหาบ่อยคือ ไมล์โครโฟนและเครื่องขยายเสียง ส่วนเรื่อง WIFI ไม่พอเพียงต่อจำนวนนิสิต และไม่สะดวกต่อการใช้งานในชั้นเรียน

ผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามหลักสูตร

มีผลสัมฤทธิ์ด้านความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ เพื่อความเข้าใจความหมายผู้ให้ข้อมูลได้เสนอความรู้ว่า การฟังภาษาอังกฤษให้เข้าใจต้องมีการแปลคำศัพท์ และออกเสียงให้ได้ก่อน จึงจะสามารถฟังภาษาอังกฤษรู้ความหมายในการคำศัพท์ที่พูดออกมา เป็นความสัมพันธ์กันระหว่างการพูดกับการฟัง และความหมายในคำศัพท์

มีผลสัมฤทธิ์ด้านความสามารถในการพูด สามารถสนทนาภาษาอังกฤษในระดับหนึ่ง แต่มีปัญหาเรื่องการพูดในเชิงวิชาการ ซึ่งต้องใช้คำศัพท์ที่หลากหลายในความหมายเดียวกัน หรืออาจจะใช้ในการเล่นคำในการพูดๆไม่ซ้ำกันในความหมายเดียวกัน

มีผลสัมฤทธิ์ด้านความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อการออกเสียงที่ถูกต้อง ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อความหมาย การอ่าน การดูป้ายประกาศ การดูภาพยนตร์ภาษาอังกฤษ ทำให้มีความรู้ในการใช้คำศัพท์และแปลความหมายของคำศัพท์ จะทำให้เข้าใจความหมายได้ง่าย เพราะภาษาอังกฤษมีคำศัพท์ในแต่ละคำอยู่แล้ว ความหมายจะขึ้นอยู่กับประเภทของคำที่เข้าประโยค การอ่านภาษาอังกฤษให้ได้ผลดี ต้องเข้าใจการใช้คำศัพท์ที่นำมาประกอบกับประโยคนั้น ผู้ที่จะอ่านภาษาอังกฤษได้ดีจะต้องเรียนรู้เกี่ยวกับไวยากรณ์ภาษาอังกฤษตามขั้นตอน ค่อยได้เต้ามาถึงการอ่าน การเขียน การฟัง และการพูด

มีผลสัมฤทธิ์ด้านความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษได้เป็นไปตามหลักการใช้ภาษา คำสัมภาษณ์ได้ให้ข้อมูลในคำถามว่า ท่านมีแนวทางในการปฏิบัติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษอย่างไร ผู้ให้คำสัมภาษณ์ได้ให้ข้อมูลในคำถามว่า การกระทำการฝึกฟัง พูด เขียน อ่านภาษาอังกฤษ ทักษะทั้ง ๓ ประเภท ได้เกิดขึ้นด้วยการปฏิบัติด้วยตนเอง โดยการศึกษาการสื่อ จากตำรา เอกสาร สิ่งพิมพ์ต่าง ๆ ด้วยตนเอง

นิสิตชาวต่างประเทศ ผู้ให้ข้อมูลมีสถานภาพเป็นภิกษุ อายุ ๒๕ ปี กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ ๓ สาขาวิชาภาษาอังกฤษ เป็นชาวต่างชาติ ชาวกัมพูชา และสามารถใช้ภาษาได้ ๓ ภาษา ได้แก่ภาษากัมพูชา ภาษาอังกฤษและภาษาฝรั่งเศส มีความรู้พื้นฐานภาษาอังกฤษมาตั้งแต่เรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น มีความพยายามเรียนรู้ตลอดมา ปัจจุบันสามารถเรียนรู้ได้เพิ่มขึ้นหลังจากเข้าศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัย สงฆ์ มีโอกาสได้สัมผัสภาษาอังกฤษทุกวัน เพราะเรียน ห้องเรียนที่ใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารและ ภาษาอังกฤษในบางวิชา ได้ทดลองใช้แนวทางในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีเป็นระยะเวลา ๒ ภาคการศึกษา

ตัวอย่างการสัมภาษณ์ที่ ๒

ข้อคำถามเกี่ยวกับปัจจัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามการศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามหลักสูตร พุทธศาสนบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย โดยสัมภาษณ์ในหัวข้อ

จากข้อคำถามปัจจัยเกี่ยวกับหลักสูตรว่า จากการเรียนรู้ตามหลักสูตรมีเนื้อหาสอดคล้องกับการประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างไร หลักสูตรพุทธศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มีความคุณภาพต่อการไปสู่ภาคปฏิบัติในชีวิตประจำวันเพราะรายวิชาในหลักสูตรมีเนื้อหาเกี่ยวกับการสื่อสารทักษะทั้ง ๓ ได้แก่ ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน สังคมที่ใช้ภาษาอังกฤษจะต้องใช้ภาษาอังกฤษ ๓ ทักษะดังกล่าว

จากข้อคำถามปัจจัยเกี่ยวกับความรู้ของผู้สอน ความพร้อมของผู้สอนด้านความรู้ ด้านการตรงต่อเวลา การประยุกต์ใช้กับศาสตร์ปัจจุบัน ผู้สอนมีความพยายามในการสอนตามขอบเขตในรายวิชาที่ตนเองรับผิดชอบ อาจารย์บางท่านเป็นชาวต่างประเทศก็มีทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษดีกว่า อาจารย์ภาษาไทย แต่ขาดความรู้ทางด้านอื่นๆ ที่มีความสำคัญต่อการเรียนรู้และประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน

จากข้อคำถามปัจจัยเกี่ยวกับพื้นฐานของผู้เรียน มีความรู้เกี่ยวกับไวยากรณ์ภาษาอังกฤษมากนักน้อยเพียงใด นิสิตส่วนใหญ่เป็นชาวต่างชาติ อาจจะมีความรู้ภาษาอังกฤษที่เป็นแบบภาษาของตนปนมา เช่น นิสิตชาวเมียนมา จะมีภาษาเมียนมาติดมากับสำเนียงการใช้ภาษาอังกฤษ ฉะนั้นการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนิสิตจึงมีความรู้ ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษแตกต่างกัน เพราะพื้นฐานและเบื้องหลังของค่านิยมของตนแตกต่างกัน

จากข้อคำถามปัจจัยเกี่ยวกับเทคโนโลยีสนับสนุนการเรียนการสอน มีเครื่องอำนวยความสะดวกในการจัดการเรียนการสอนหรือไม่ เทคโนโลยีที่สำคัญของการเรียนการสอนและใช้ประกอบการเรียนการสอนประจำทุกวันนี้คือ เครื่องโปรเจ็คเตอร์ เครื่องคอมพิวเตอร์ ไมโครโฟน เครื่องขยาย ประกายาไวร์บอร์ด และตำราประกอบการสอน ซึ่งปัจจุบันยังคงมีปัญหาอยู่ตามสัดส่วนของชนิดของเครื่องมือในการใช้ เช่น เครื่องโปรเจ็คเตอร์ต้องให้ใช้ได้ เครื่องคอมพิวเตอร์ต้องให้เพียงพอต่อความต้องการของจำนวนของนิสิต

มีผลสัมฤทธิ์ด้านความสามารถในการฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ความหมายในระดับที่ปานกลาง สามารถพูดสื่อสารระหว่างกันและกันได้ และสามารถฟังได้ควบคู่ไปกับการพูด ได้แก่การฟังรู้เรื่องและพูดได้ตามความหมายของความต้องการสื่อสาร การอ่านออกเสียงก็พอใช้ได้ แต่อาจจะมีปัญหาบ้างกับการเขียนภาษาอังกฤษในเชิงวิชาการ

ผู้ให้ข้อมูลมีสถานภาพเป็นภิกษุ อายุ ๒๒ ปี มีภูมิลำเนาประเทศเมียนมา (ไทใหญ่) กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ ๓ สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย มีความรู้พื้นฐานภาษาอังกฤษมาตั้งแต่เรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นเพราะเคยอยู่ประเทศมาหลายปี มีความพยายามเรียนรู้ตลอดมาอีกยังอยู่กับพระภิกษุ สามเณรที่เป็นชาวไทย ปัจจุบันสามารถเรียนรู้ได้เพิ่มขึ้นหลังจากเข้าศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัยสงฆ์ มีโอกาสเรียนรู้เพิ่มเติม ปกติเป็นคนชอบภาษาอังกฤษมานาน มีความพยายามเรียนรู้ ฟังการพูดอยู่เสมอ ได้ทดลองใช้แนวทางในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีเป็นระยะเวลา ๒ ภาคการศึกษา

ตัวอย่างการสัมภาษณ์ที่ ๓

ข้อความเกี่ยวกับหลักการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามการศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามหลักสูตร พุทธศัศตวรรษที่ ๒๕ สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย โดยสัมภาษณ์ในหัวข้อ

จากข้อความปัจจัยเกี่ยวกับหลักสูตรว่า จากการเรียนรู้ตามหลักสูตรมีเนื้อหาสอดคล้องกับการประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างไร ผู้ให้ข้อมูลว่า หลักสูตรมีความสอดคล้องกับการนำไปใช้ในชีวิตประจำวันเพราะรายวิชาสามารถเรียนรู้ในทักษะทั้ง ๔ ทักษะในเนื้อหาวิชาสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้จริงตามตลาดต้องการประกอบด้วย ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว สถานที่สำคัญทางพระพุทธศาสนา ภาษาอังกฤษที่ใช้ในสำนักงาน ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร การเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชา ภาษา การสนทนาธรรมภาคภาษาอังกฤษ

จากข้อความปัจจัยเกี่ยวกับความรู้ของผู้สอน ความพร้อมของผู้สอนด้านความรู้ ด้านการตรงต่อเวลา การประยุกต์ใช้กับศาสตร์ปัจจุบัน ผู้ให้ข้อมูลว่า อาจารย์ที่สอนมีความรู้ความสามารถตามรายวิชาที่รับผิดชอบแต่อาจมีบางท่านยังมีทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษไม่ถึงเกณฑ์มาตรฐาน อันอาจนำไปสู่ ความเป็นต้นแบบที่ดีแก่นิสิตได้น้อย

จากข้อความปัจจัยเกี่ยวกับพื้นฐานของผู้เรียน มีความรู้เกี่ยวกับไวยากรณ์ภาษาอังกฤษมากน้อยเพียงใด ผู้ให้ข้อมูลว่า ผู้เรียนภาษาอังกฤษมีพื้นฐานที่แตกต่างกันเพราะมหาวิทยาลัยเปิดรับผู้เข้าเป็นนิสิตที่หลากหลายในพื้นฐานจากการศึกษาระดับมัธยมหรือเทียบเท่า เช่น การรับผู้จบการศึกษาจากนักธรรมบาลี ป.ธ.๓,๕ จบจากการศึกษานอกโรงเรียน จบจากวิชาชีพหรือเทียบเท่าชั้นต่าง นอกจากนั้นนิสิตชาวต่างชาติที่มีความแตกต่างกันด้านพื้นฐานและวัฒนธรรมการเรียนรู้มีความแตกต่างกันไปในแต่ละประเทศ

จากข้อความปัจจัยเกี่ยวกับเทคโนโลยีสนับสนุนการเรียนการสอน มีเครื่องอำนวยความสะดวกในการจัดการเรียนการสอนหรือไม่ เทคโนโลยีที่สำคัญของการเรียนการสอนและใช้ประกอบการเรียนการสอนประจำทุกวันนี้คือ เครื่องโปรเจกเตอร์ เครื่องคอมพิวเตอร์ ไมล์โครโฟน เครื่องขยาย ประกะไวร์บอร์ด และตำราประกอบการสอน ปัจจัยยังมีจำนวนน้อย ไม่ทันสมัย ขาดการบูรณาการให้เข้ากับโลกปัจจุบัน ปัญหาอยู่เป็นไปตามสัดส่วนของชนิดของเครื่องมือในการใช้ เช่น เครื่องโปรเจกเตอร์ต้องให้ใช้ได้ เครื่องคอมพิวเตอร์ต้องให้เพียงพอต่อความต้องการของจำนวนของนิสิต

มีผลสัมฤทธิ์ด้านความสามารถในการฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจความหมาย ผู้ให้ข้อมูลว่า ความสามารถในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษทั้ง ๔ ทักษะจะมีความแตกต่างกันไปตามพื้นฐานและศักยภาพของผู้เรียน ทักษะที่สามารถสัมผัสได้ในชีวิตประจำวันคือทักษะในการสื่อสารการพูดและการฟัง ตนมีความสามารถในการพูดและฟังได้อยู่ในระดับดี สามารถสนทนากับชาวต่างชาติได้ แต่ว่าการเขียนในเชิงวิชาการอาจมีความสามารถลดลงไปเพราะต้องใช้ประสบการณ์หลายปี การอ่านมีความสามารถอ่านได้ แต่มีขนาดความเร็วไม่มากนักเพราะต้องการแปลความหมายอาจต้องใช้เวลาการคิดก่อนค่อยอ่านต่อไปได้

ผู้ให้ข้อมูลมีสถานภาพเป็นภิกษุ อายุ ๒๖ ปี กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ ๔ สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เป็นนิสิตชาวสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว มีความรู้พื้นฐานภาษาอังกฤษมาตั้งแต่เรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น มีความพยายามเรียนรู้ตลอดมา ปัจจุบันสามารถเรียนรู้ได้เพิ่มขึ้นหลังจากเข้าศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัยสงฆ์ มีโอกาสได้เรียนรู้ภาษาอังกฤษให้ชั้นเรียน และกลุ่มเพื่อนที่เป็นชาวต่างประเทศทุกวัน ในชั้นเรียนใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร ได้เรียนรู้จากทฤษฎีและบรรยากาศในห้องเรียนทำให้มีความรู้ความเข้าใจภาษาอังกฤษด้านการอ่าน

ตัวอย่างการสัมภาษณ์ที่ ๔

ข้อคำถามเกี่ยวกับหลักการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามการศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามหลักสูตร พุทธศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย โดยสัมภาษณ์ในหัวข้อ

จากข้อคำถามปัจจัยเกี่ยวกับหลักสูตรว่า จากการเรียนรู้ตามหลักสูตรมีเนื้อหาสอดคล้องกับการประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างไร ผู้ให้ข้อมูลตอบว่า เนื่องจากหลักสูตรมีหลากหลายวิชา ครอบคลุมเนื้อหา นิสิตมีโอกาสได้ศึกษาทุกรายวิชาที่ทำการเปิดการเรียนการสอนในภาควิชา แต่การเรียนรู้เป็นการจดจำและผ่านไปอย่างรวดเร็ว ยังมีปัญหาในการฝึกภาคสนามถึงแม้ว่า ภาควิชาจัดให้มีกิจกรรมเสริมหลักสูตรด้านภาษาอังกฤษแต่ก็ไม่เพียงพอต่อความต้องการของทักษะที่ควรจะมีของนิสิต เพราะกิจกรรมเป็นการปฏิบัติการในระยะสั้นๆ วันเดียว แต่เพียงรู้แนวทางในการเรียนรู้ในกิจกรรมที่เกี่ยวข้องเท่านั้น ไม่สามารถนำไปสู่ความยั่งยืนของทักษะได้ ถ้าหลักสูตรมีการให้มีการฝึกภาคสนามโดยการสอน โดยการทำงานในสถานที่ปฏิบัติงานเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษ น่าจะมีผลดีมากกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน

จากข้อคำถามปัจจัยเกี่ยวกับความรู้ของผู้สอน ความพร้อมของผู้สอนด้านความรู้ ด้านการตรงต่อเวลา การประยุกต์ใช้กับศาสตร์ปัจจุบันผู้ให้ข้อมูลตอบว่า อาจารย์สอนมีความรู้ที่แตกต่างกันและความทันสมัยที่แตกต่างกัน ความรู้หมายถึงความรู้ที่ใช้ในการสื่อสารภาษาอังกฤษที่เป็นไปตามต้นฉบับที่เจ้าของภาษากำหนดขึ้น ทักษะหมายถึงการสอบที่ไม่เป็นไปตามความนิยมในโลกปัจจุบัน อาจจะเป็นเพราะว่า อาจารย์ส่วนใหญ่เป็นผู้สูงอายุ ไม่สามารถปรับตัวเข้ากับพัฒนาการโลกสมัยเทคโนโลยี จึงทำให้ไม่ทันสมัย ไม่สามารถใช้เครื่องประกอบการสอนได้ตามหน้าที่ทั่วไปของอาจารย์

จากข้อคำถามปัจจัยเกี่ยวกับพื้นฐานของผู้เรียน มีความรู้เกี่ยวกับไวยากรณ์ภาษาอังกฤษมากน้อยเพียงใด ผู้ให้ข้อมูลว่า ผู้เรียนภาษาอังกฤษมีพื้นฐานจากชั้นมัธยมศึกษาที่แตกต่างกันเพราะมหาวิทยาลัยเปิดรับผู้เข้าเป็นนิสิตที่หลากหลายในพื้นฐานจากการศึกษาระดับมัธยมศึกษาหรือเทียบเท่า เช่น การรับผู้จบการศึกษาจากมัธยมศึกษา ป.๖,๓,๕ จบจากการศึกษานอกโรงเรียน จบจากวิชาชีพหรือเทียบเท่าชั้นต่าง นอกจากนั้นนิสิตชาวต่างชาติที่มีความแตกต่างกันด้านพื้นฐานและวัฒนธรรมการเรียนรู้มีความแตกต่างกันไปในแต่ละประเทศ

จากข้อคำถามปัจจัยเกี่ยวกับเทคโนโลยีสนับสนุนการเรียนการสอน มีเครื่องอำนวยความสะดวกในการจัดการเรียนการสอนหรือไม่ เทคโนโลยีที่สำคัญของการเรียนการสอนและใช้ประกอบการเรียนการสอนประจำทุกวันนี้คือ เครื่องโปรเจ็คเตอร์ เครื่องคอมพิวเตอร์ ไมโครโฟน เครื่องขยาย ประกายไฟบอร์ด และตำราประกอบการสอน ปัจจัยยังมีจำนวนน้อย ไม่ทันสมัย ขาดการบูรณาการให้เข้ากับโลกปัจจุบัน ปัญหาอยู่เป็นไปตามสัดส่วนของชนิดของเครื่องมือในการใช้ เช่น เครื่องโปรเจ็คเตอร์ต้องให้ใช้ได้ เครื่องคอมพิวเตอร์ต้องให้เพียงพอต่อความต้องการของจำนวนของนิสิต

มีผลสัมฤทธิ์ด้านความสามารถในการฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ความหมาย ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทั้ง ๔ ทักษะ สามารถพูด อ่าน เขียน และฟังได้ สามารถ ใช้ชีวิตคล้ายประชาชนชาวไทย สามารถเขียนภาษาอังกฤษได้ แต่อาจจะมีบางคำที่เป็นคำศัพท์ทางวิชาการ อันอาจจะไม่สามารถเขียนได้อย่างถูกต้อง ส่วนการพูดก็เช่นกัน ไม่สามารถพูดได้ในคำศัพท์ขั้นสูงได้ เพราะสำนวน เป็นคำที่เป็นหลักวิชาการ ทำให้ไม่สามารถใช้ในการพูดได้

ผู้ให้ข้อมูลมีสถานภาพเป็นภิกษุ อายุ ๒๒ ปี มีภูมิลำเนาประเทศเมียนมา (ไทใหญ่) กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ ๓ สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย มีความรู้พื้นฐานภาษาอังกฤษมาตั้งแต่เรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นเพราะเคยอยู่ประเทศมาหลายปี มีความพยายามเรียนรู้ตลอดมาอีกยังอยู่กับพระภิกษุ สามเณรที่เป็นชาวไทย ปัจจุบันสามารถเรียนรู้ได้เพิ่มขึ้นหลังจากเข้าศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัยสงฆ์ มีโอกาสเรียนรู้เพิ่มเติม ปกติเป็นคนชอบภาษาอังกฤษมานาน มีความพยายามเรียนรู้ ฟังการพูดอยู่เสมอ ได้ทดลองใช้แนวทางในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีเป็นระยะเวลา ๒ ภาคการศึกษา

ตัวอย่างการสัมภาษณ์ที่ ๕

ข้อคำถามเกี่ยวกับหลักการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามการศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามหลักสูตร พุทธศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย โดยสัมภาษณ์ในหัวข้อ

จากข้อคำถามปัจจัยเกี่ยวกับหลักสูตรว่า จากการเรียนรู้ตามหลักสูตรมีเนื้อหาสอดคล้องกับการประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างไร ผู้ให้สัมภาษณ์ข้อมูลตอบว่า หลักสูตรมีความเป็นสากล และทันสมัยเพราะรายวิชามีความหลากหลายในการเรียนรู้ ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ หลากหลาย ทักษะแต่การเรียนรู้ใช้เวลาในการฝึกทักษะน้อย ประกอบกับการเปิดเรียนเนื่องในกิจกรรมและวันสำคัญต่างๆ ทั้งระดับและศาสนา รวมไปถึงกิจการคณะสงฆ์ ใช้ในการเรียนรู้ไม่เพียงพอต่อจำนวนรายวิชา ถึงแม้ว่าจะมีเนื้อหาครอบคลุมรายวิชาก็ตาม ความสามารถในการนำไปใช้ในชีวิตประจำวันมีพอแต่การนำไปใช้ในระดับชาติ นานาชาติ คงเป็นเรื่องที่ต้องคิดทบทวนเพราะ ความรู้ที่เรียนมามีเพียงภาคทฤษฎี ยังขาดภาคปฏิบัติ

จากข้อคำถามปัจจัยเกี่ยวกับความรู้ของผู้สอน ความพร้อมของผู้สอนด้านความรู้ ด้านการตรงต่อเวลา การประยุกต์ใช้กับศาสตร์ปัจจุบัน ผู้ให้สัมภาษณ์ข้อมูลตอบว่า มีความรู้ ความสามารถตามรายวิชาที่รับผิดชอบแต่ การใช้ภาษาอังกฤษของอาจารย์มีทักษะที่แตกต่างกันไปตาม

ประสบการณ์ของแต่ละท่าน นิสิตส่วนใหญ่ไม่ค่อยจะมีความพึงพอใจต่อการสอนของอาจารย์อาจเป็นเพราะว่าขาดความเข้าใจซึ่งกันและกัน อาจารย์มีสัมพันธภาพกับนิสิตน้อยเกินไป ยังแบ่งชนชั้นในลักษณะการของอาจารย์ กับลูกศิษย์ จึงทำให้นิสิตยังอ่อนต่อการใช้ภาษาอังกฤษขาดโอกาสเข้าพบขอคำปรึกษาอาจารย์ประจำวิชา ทำให้ข้อมูลการเรียนรู้มีเพียงในชั้นเรียน

จากข้อคำถามปัจจัยเกี่ยวกับพื้นฐานของผู้เรียน มีความรู้เกี่ยวกับไวยากรณ์ภาษาอังกฤษมากนักน้อยเพียงใด ผู้ให้สัมภาษณ์ตอบคำถามว่า ตนมีความรู้สึกว่า เพื่อในชั้นเรียนยังมีปัญหาที่แตกต่างกันออกไป บางท่านมีปัญหาด้านการเรียนรู้ บางท่านมีปัญหาด้านเวลาศึกษาเพิ่มเติม เพราะต้องรับผิดชอบกับทางวัด และต้องจัดหาเงินเพื่อการจ่ายค่าบำรุงการศึกษาด้วยตนเอง การใช้เวลาในการเรียนรู้ที่น้อยขาดเวลาฝึกในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นผลให้มีทักษะน้อยลง ไม่ทันต่อเพื่อคนอื่น ๆ อีกประการหนึ่งพื้นฐานการเรียนรู้จากชั้นมัธยมศึกษาที่แตกต่างกันเป็นหาในการเรียนรู้ในระยะเวลาที่ไม่มากตามประเพณีการเรียนการสอนของมหาวิทยาลัยสงฆ์

จากข้อคำถามปัจจัยเกี่ยวกับเทคโนโลยีสนับสนุนการเรียนการสอน มีเครื่องอำนวยความสะดวกในการจัดการเรียนการสอนหรือไม่ ผู้ให้สัมภาษณ์ข้อมูลตอบว่า ไม่สะดวกเท่าที่ควร จำนวนนิสิตกับเทคโนโลยีที่สนับสนุนการเรียนการสอนมีไม่เพียงพอ และคุณภาพไม่ดี มีการชำรุด ขาดการบำรุงรักษา อาจารย์ผู้สอนต้องได้วิ่งด้วยตนเอง ระดับการจัดการด้านเทคโนโลยีไม่ดี ไม่มีความคล่องตัวต่อการใช้งาน จึงมีปัญหาการขาดปัจจัยสนับสนุนในการเรียนการสอน

มีผลสัมฤทธิ์ด้านความสามารถในการฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจความหมาย ผู้ให้สัมภาษณ์ข้อมูลตอบว่า มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษหลังจากได้เข้าร่วมโครงการวิจัย มีการเรียนการสอนที่หลากหลาย ทำให้มีทักษะเพิ่มขึ้นในทุกด้าน เพราะกิจกรรมมีการฝึกทักษะทั้งด้านการ ฟัง การพูด การเขียนและการอ่าน มีความพยายามในการเรียนรู้ตามหลักทฤษฎีที่อาจารย์แนะนำ มีความถนัดในการฝึกทักษะเพิ่มมากขึ้น

ผู้ให้ข้อมูลมีสถานภาพเป็นสามเณร อายุ ๑๙ ปี กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ ๒ สาขาวิชาภาษาอังกฤษ(English Program) เป็นนิสิตชาวต่างชาติ ชาวเมียนมา (เชื้อสายมอญ) คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย มีความรู้พื้นฐานภาษาอังกฤษมาตั้งแต่เรียนชั้นมัธยมศึกษา เพราะมาอาศัยอยู่ประเทศไทยมาแล้ว ๕ ปี ได้ทดลองใช้แนวทางในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีทำให้มีโอกาสดี

ตัวอย่างการสัมภาษณ์ที่ ๒

ข้อคำถามเกี่ยวกับหลักการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามการศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามหลักสูตร พุทธศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย โดยสัมภาษณ์ในหัวข้อ

จากข้อคำถามปัจจัยเกี่ยวกับหลักสูตรว่า จากการเรียนรู้ตามหลักสูตรมีเนื้อหาสอดคล้องกับการประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างไร ผู้ให้ข้อมูลว่า หลักสูตรมีความสอดคล้องกับการนำไปใช้ในชีวิตประจำวันเพราะรายวิชาสามารถเรียนรู้ในทักษะการพูด การฟัง การอ่านและการเขียน

ภาษาอังกฤษ ในเนื้อหารายวิชามีวิชาชีพเพื่อให้บัณฑิตสามารถเรียนรู้เพื่อนำไปใช้ได้จริงตามตลาด
ต้องการประกอบด้วย ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว สถานที่สำคัญทางพระพุทธศาสนา
ภาษาอังกฤษที่ใช้ในสำนักงาน ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร การเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชา ภาษา การ
สนทนาธรรมภาคภาษาอังกฤษ

จากข้อคำถามปัจจัยเกี่ยวกับความรู้ของผู้สอน ความพร้อมของผู้สอนด้านความรู้ ด้านการ
ตรงต่อเวลา การประยุกต์ใช้กับศาสตร์ปัจจุบัน ผู้ให้ข้อมูลว่า อาจารย์ที่สอนมีความรู้ความสามารถ
ตามรายวิชาที่รับผิดชอบแต่อาจมีบางท่านยังมีทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษไม่ถึงเกณฑ์มาตรฐาน อัน
อาจนำไปสู่ ความเป็นต้นแบบที่ดีแก่นิสิตได้น้อย อาจารย์มีบางท่านเป็นชาวต่างประเทศ มีทักษะใน
ด้านการภาษาอังกฤษสูง แต่ขาดทักษะด้านเนื้อหาในรายวิชาเพราะไม่สำเร็จการศึกษามาตรงตาม
รายวิชาที่สอน แต่สื่อสารด้านภาษาอังกฤษได้ดีเพราะเป็นเจ้าของภาษา

จากข้อคำถามปัจจัยเกี่ยวกับพื้นฐานของผู้เรียน มีความรู้เกี่ยวกับไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ
มากนักน้อยเพียงใด ผู้ให้ข้อมูลว่า ผู้เรียนภาษาอังกฤษมีพื้นฐานที่แตกต่างกันเพราะมหาวิทยาลัยเปิดรับผู้
เข้าเป็นนิสิตที่หลากหลายในพื้นฐานจากการศึกษาระดับมัธยมหรือเทียบเท่า เช่น การรับผู้จบ
การศึกษาจากนักธรรมบาลี ป.ธ.๓ , ๕ จบจากการศึกษานอกโรงเรียน จบจากวิชาชีพหรือเทียบเท่า
ชั้นต่าง นอกจากนั้นนิสิตชาวต่างชาติที่มีความแตกต่างกันด้านพื้นฐานและวัฒนธรรมการเรียนรู้มี
ความแตกต่างกันไปในแต่ละประเทศ ซึ่งก่อให้เกิดปัญหาในการเรียนรู้ในรายวิชาที่แตกต่างกันไป
เพราะการสื่อสารด้านภาษามีใช้ความเนื้อหาความรู้ ภาษาอังกฤษใช้สื่อสารแต่ความรู้ที่เสนอต้องเป็น
วิชาชีพที่แท้จริงตามรายวิชาที่กำหนด

จากข้อคำถามปัจจัยเกี่ยวกับเทคโนโลยีสนับสนุนการเรียนการสอน มีเครื่องอำนวยความสะดวก
สวกในการจัดการเรียนการสอนหรือไม่ เทคโนโลยีที่สำคัญของการเรียนการสอนและใช้ประกอบการ
เรียนการสอนประจำวันคือ เครื่องโปรเจ็คเตอร์ เครื่องคอมพิวเตอร์ ไมโครโฟน เครื่องขยาย ประ
กาไวร์บอร์ด และตำราประกอบการสอน ปัจจัยยังมีจำนวนน้อย ไม่ทันสมัย ขาดการบูรณาการให้เข้า
กับโลกปัจจุบัน ปัญหาอยู่เป็นไปตามสัดส่วนของชนิดของเครื่องมือในการใช้ เช่น เครื่องโปรเจ็คเตอร์
ต้องให้ใช้ได้ เครื่องคอมพิวเตอร์ต้องให้เพียงพอต่อความต้องการของจำนวนของนิสิต

มีผลสัมฤทธิ์ด้านความสามารถในการฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ
ความหมาย ผู้ให้ข้อมูลว่า ความสามารถในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษทั้ง ๔ ทักษะจะมีความแตกต่างกัน
ไปตามพื้นฐานและศักยภาพของผู้เรียน ทักษะที่สามารถสัมผัสได้ในชีวิตประจำวันคือทักษะในการ
สื่อสารการพูดและการฟัง ตนมีความสามารถในการพูดและฟังได้อยู่ในระดับดี สามารถสนทนากับ
ชาวต่างชาติได้ แต่ว่าการเขียนในเชิงวิชาการอาจมีความสามารถลดลงไปเพราะต้องใช้
ประสบการณ์หลายปี การอ่านมีความสามารถอ่านได้ แต่มีขนาดความเร็วไม่มากนักเพราะต้องการ
แปลความหมายอาจต้องใช้เวลาการคิดก่อนก่อนอ่านต่อไปได้

ผู้ให้ข้อมูลมีสถานภาพเป็นภิกษุ อายุ ๒๕ ปี กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ ๓ สาขาวิชา
ภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เป็นนิสิตชาวต่างชาติ ชาวจีน (สิบสองปันนา)

มีความรู้พื้นฐานภาษาอังกฤษมาตั้งแต่เรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น มีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ มีความพยายามในการศึกษาค้นคว้าเรื่องการใช้ภาษาด้วยตนเองอยู่เสมอ ปัจจุบันสามารถเรียนรู้ได้เพิ่มขึ้นหลังจากเข้าศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัยสงขลามีโอกาสได้สัมผัสภาษาอังกฤษทุกวัน เพราะเรียน ห้องเรียนที่ใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร ได้ทดลองใช้แนวทางในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ มีความสุขมากถึงว่าจะไม่เก่งเท่ากับคนไทย

ตัวอย่างการสัมภาษณ์ที่ ๗

ข้อคำถามเกี่ยวกับหลักการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามการศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามหลักสูตร พุทธศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย โดยสัมภาษณ์ในหัวข้อ

จากข้อคำถามปัจจัยเกี่ยวกับหลักสูตรว่า จากการเรียนรู้ตามหลักสูตรมีเนื้อหาสอดคล้องกับการประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างไร ผู้ให้ข้อมูลตอบคำถามว่า หลักสูตรมีเนื้อหาตามรายวิชาซึ่งมีความหลากหลายในการพัฒนาความรู้ของผู้เรียน ในเนื้อหาของหลักสูตรสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้ดี แต่ไม่สามารถนำไปใช้ประกอบอาชีพที่สังคมกำลังต้องการเช่นไม่มีรายวิชาเกี่ยวกับการโรงแรม การท่องเที่ยว การบริการ เป็นต้น ในเนื้อหาวิชาส่วนใหญ่เน้นการเรียนรู้เรื่องภาษาอังกฤษเพื่อการเผยแพร่พระพุทธศาสนาถึงแม้มีความจำเป็นต่อการรักษาพระพุทธศาสนาแต่ความรู้ที่นำไปใช้ในการประกอบอาชีพยังมีน้อย จะมีบางรายวิชาที่มีความพยายามให้เกิดความรู้ด้านการสื่อสารแต่ก็ไม่เพียงพอต่อความจำเป็นด้านวิชาชีพของผู้สำเร็จการศึกษาซึ่งส่วนใหญ่เป็นแรงงานมีความจำเป็นต้องนำความรู้ไปสู่ระบบตลาดแรงงานด้านภาษาอังกฤษ

จากข้อคำถามปัจจัยเกี่ยวกับความรู้ของผู้สอน ความพร้อมของผู้สอนด้านความรู้ ด้านการตรงต่อเวลา การประยุกต์ใช้กับศาสตร์ปัจจุบัน ผู้ให้ข้อมูลตอบคำถามว่า อาจารย์มีความทักษะที่แตกต่างกัน ในบางท่านเหมือนไม่ได้มีทักษะตรงตามรายวิชาที่ตนรับผิดชอบ เหมือนเสนอความรู้ที่ไม่อยู่ในระดับเชิงลึก จึงส่งผลต่อการเรียนรู้ของนิสิต ในกรณีอาจารย์ชาวต่างชาติ มีจำนวนน้อย และไม่มีทักษะในการใช้ความรู้เชิงวิชาการมากนัก อาจจะเป็นเพราะว่า อาจารย์ชาวต่างชาติหายาก อาจารย์จึงเหมือนขาดแคลนในเชิงคุณภาพ

จากข้อคำถามปัจจัยเกี่ยวกับพื้นฐานของผู้เรียน มีความรู้เกี่ยวกับไวยากรณ์ภาษาอังกฤษมากน้อยเพียงใดผู้ให้ข้อมูลตอบคำถามว่า มีพื้นฐานแตกต่างกัน มีความรับผิดชอบต่อตนเองแตกต่างกัน ในบางท่านขาดเรียนบ่อยๆ แสดงถึงความรับผิดชอบต่อตนเอง ในบางท่านเรียนรู้ซ้ำมีปัจจัยมาจากพื้นฐานการศึกษาระดับชั้นมัธยมไม่ดี เลยทำให้เขาจดจำคำศัพท์และการใช้ภาษาอังกฤษในทักษะอื่นๆ น้อยลงตามความสามารถของตน

จากข้อคำถามปัจจัยเกี่ยวกับเทคโนโลยีสนับสนุนการเรียนการสอน มีเครื่องอำนวยความสะดวกในการจัดการเรียนการสอนหรือไม่ผู้ให้ข้อมูลตอบคำถามว่า ที่ไม่สัมฤทธิ์ผลต่อการใช้ในชั้นเรียนได้แก่ ระบบอินเทอร์เน็ตของมหาวิทยาลัย ใช้งานได้จำนวนจำกัด เมื่อมีผู้ใช้งานจำนวนมาก จะทำให้ระบบช้าลง ไม่สามารถใช้ได้อย่างสะดวก ระบบต่อมาเครื่องมือประกอบการเรียนการสอนได้แก่เครื่อง

โปรเจ็คเตอร์ มีคุณภาพน้อย และห้องสมุดที่ตั้งอยู่ห่างจากอาคารเรียนต้องใช้เวลาในการเดินทางไปไกล ในขณะที่เดียวกันเวลาพักก็เป็นระยะเวลาที่สั้น จึงไม่สามารถเข้าใช้ระบบห้องสมุดได้ในทุกเวลาว่าง

มีผลสัมฤทธิ์ด้านความสามารถในการฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ความหมายผู้ให้ข้อมูลตอบคำถามว่า มีความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษได้ถึงแม้ว่าจะไม่มากนัก แต่ก็ได้สามารถใช้สื่อสารโดยการฟังและการพูดกับกลุ่มเพื่อนกับอาจารย์ชาวต่างชาติได้ แต่การเขียนและการอ่านภาษาอังกฤษ ยังต้องใช้เวลาในการฝึกอีกหลังจากการเรียนในชั้นเรียน เพราะเป็นความรู้ที่มีความละเอียดมาก ต้องใช้ควบคู่ไปกับความรู้ด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ

มีความสามารถในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ สามารถใช้ภาษาอังกฤษด้านการพูด การฟัง การอ่านและการเขียน เพราะได้ศึกษาอยู่ในประเทศไทยมาหลายปี ปกติจะฝึกเขียนภาษาอังกฤษแทบทุกวัน เพราะกลัวลืมคำศัพท์ และการใช้คำต่างๆ เมื่อได้มาเข้าโครงการวิจัย การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ โดยใช้โครงงาน มีโอกาสได้ใช้ภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น ในโปรแกรม มีความหลากหลาย

ผู้ให้ข้อมูลมีสถานภาพเป็นภิกษุ อายุ ๒๔ ปี กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ ๓ สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เป็นนิสิตชาวเมียนมา(ไทยใหญ่) มีประสบการณ์ในการเรียนภาษาอังกฤษในสมัยเรียนชั้นมัธยมที่จังหวัดเชียงใหม่ สมัยบวชเป็นสามเณร

ตัวอย่างการสัมภาษณ์ที่ ๘

ข้อคำถามเกี่ยวกับหลักการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามการศึกษาลักษณะในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามหลักสูตร พุทธศักราช ๒๕๖๑ สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย โดยสัมภาษณ์ในหัวข้อ

จากข้อคำถามปัจจัยเกี่ยวกับหลักสูตรว่า จากการเรียนรู้ตามหลักสูตรมีเนื้อหาสอดคล้องกับการประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างไร ผู้ให้ข้อมูลตอบว่า เนื่องจากหลักสูตรมีหลากหลายวิชา คอบคลุมเนื้อหา นิสิตมีโอกาสดำเนินการทุกรายวิชาที่ทำการเปิดการเรียนการสอนในภาควิชา แต่การเรียนรู้เป็นการจดจำและผ่านไปอย่างรวดเร็ว ยังมีปัญหาในการฝึกภาคสนามถึงแม้ว่า ภาควิชาจัดให้มีกิจกรรมเสริมหลักสูตรด้านภาษาอังกฤษแต่ก็ไม่เพียงพอต่อความต้องการของทักษะที่ควรจะมีของ นิสิต เพราะกิจกรรมเป็นการปฏิบัติการในระยะสั้นๆ วันเดียว แต่เพียงรู้แนวทางในการเรียนรู้ในกิจกรรมที่เกี่ยวข้องเท่านั้น ไม่สามารถนำไปสู่ความยั่งยืนของทักษะได้ ถ้าหลักสูตรมีการให้มีการฝึกภาคสนามโดยการสอน โดยการทำงานในสถานที่ปฏิบัติงานเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษ น่าจะมีผลดีมากกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน

จากข้อคำถามปัจจัยเกี่ยวกับความรู้ของผู้สอน ความพร้อมของผู้สอนด้านความรู้ ด้านการตรงต่อเวลา การประยุกต์ใช้กับศาสตร์ปัจจุบันผู้ให้ข้อมูลตอบว่า อาจารย์สอนมีความรู้ที่แตกต่างกัน และความทันสมัยที่แตกต่างกัน ความรู้หมายถึงความรู้ที่ใช้ในการสื่อสารภาษาอังกฤษที่เป็นไปตามต้นฉบับที่เจ้าของภาษากำหนดขึ้น ทักษะหมายถึงการสอบที่ไม่เป็นไปตามความนิยมในโลกปัจจุบัน อาจจะเป็นเพราะว่า อาจารย์ส่วนใหญ่เป็นผู้สูงอายุ ไม่สามารถปรับตัวเข้ากับพัฒนาการโลกสมัยเทคโนโลยี จึงทำให้ไม่ทันสมัย ไม่สามารถใช้ประกอบการสอนได้ตามหน้าที่ทั่วไปของอาจารย์

จากข้อคำถามปัจจัยเกี่ยวกับพื้นฐานของผู้เรียน มีความรู้เกี่ยวกับไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ มากน้อยเพียงใด ผู้ให้ข้อมูลว่า ผู้เรียนภาษาอังกฤษมีพื้นฐานจากชั้นมัธยมที่แตกต่างกันเพราะ มหาวิทยาลัยเปิดรับผู้เข้าเป็นนิสิตที่หลากหลายในพื้นฐานจากการศึกษาระดับมัธยมหรือเทียบเท่า เช่น การรับผู้จบการศึกษาจากนักธรรมบาลี ป.ธ.๓,๕ จบจากการศึกษานอกโรงเรียน จบจากวิชาชีพ หรือเทียบเท่าชั้นต่าง นอกจากนั้นนิสิตชาวต่างชาติที่มีความแตกต่างกันด้านพื้นฐานและวัฒนธรรม การเรียนรู้มีความแตกต่างกันไปในแต่ละประเทศ

จากข้อคำถามปัจจัยเกี่ยวกับเทคโนโลยีสนับสนุนการเรียนการสอน มีเครื่องอำนวยความสะดวกในการจัดการเรียนการสอนหรือไม่ เทคโนโลยีที่สำคัญของการเรียนการสอนและใช้ประกอบการเรียนการสอนประจำวันคือ เครื่องโปรเจกเตอร์ เครื่องคอมพิวเตอร์ ไมล์โครโฟน เครื่องขยาย ประสิทธิภาพและตำราประกอบการสอน ปัจจัยยังมีจำนวนน้อย ไม่ทันสมัย ขาดการบูรณาการให้เข้ากับโลกปัจจุบัน ปัญหาอยู่เป็นไปตามสัดส่วนของชนิดของเครื่องมือในการใช้ เช่น เครื่องโปรเจกเตอร์ ต้องให้ใช้ได้ เครื่องคอมพิวเตอร์ต้องให้เพียงพอต่อความต้องการของจำนวนของนิสิต

ความสามารถในการฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจความหมาย ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทั้ง ๔ ทักษะ สามารถพูด อ่าน เขียน และฟังได้ สามารถ ใช้ชีวิต คล้ายประชาชนชาวไทย สามารถเขียนภาษาอังกฤษได้ แต่อาจจะมีบางคำที่เป็นคำศัพท์ทางวิชาการ อันอาจไม่สามารถเขียนได้อย่างถูกต้อง ส่วนการพูดก็เช่นกัน ไม่สามารถพูดในในคำศัพท์ขั้นสูงได้ เพราะสำนวน เป็นคำที่เป็นหลักวิชาการ ทำให้ไม่สามารถใช้ในการพูดได้

ภาษาอังกฤษ ผู้ให้ข้อมูลมีสถานภาพเป็นภิกษุ อายุ ๒๖ ปี กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ ๔ สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เป็นนิสิตชาวต่างชาติ มีความรู้ พื้นฐานภาษาอังกฤษเล็กน้อยแต่มีความพยายามเรียนรู้กับกลุ่มเพื่อน และสื่อต่างๆ เพื่อพัฒนาทักษะ ปัจจุบันสามารถเรียนรู้ได้เพิ่มขึ้นหลังจากเข้าร่วมกิจกรรมโครงการ มีโอกาสได้สัมผัสภาษาอังกฤษทุกวัน เพราะเรียนภาษาอังกฤษในการสื่อสาร ได้ทดลองใช้แนวทางในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามแนวทางที่อาจารย์แนะนำ

ตัวอย่างการสัมภาษณ์ที่ ๙

ข้อคำถามเกี่ยวกับหลักการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามการศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามหลักสูตร พุทธศาสนธรรมาภิบาล สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย โดยสัมภาษณ์ในหัวข้อ

จากข้อคำถามปัจจัยเกี่ยวกับหลักสูตรว่า จากการเรียนรู้ตามหลักสูตรมีเนื้อหาสอดคล้องกับการประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างไร ผู้ให้ข้อมูลว่า หลักสูตรมีความสอดคล้องกับการนำไปใช้ในชีวิตประจำวันเพราะรายวิชาสามารถเรียนรู้ในทักษะทั้ง ๔ ด้าน ในเนื้อหารายวิชามีวิชาชีพเพื่อให้นิสิตสามารถเรียนรู้เพื่อนำไปใช้ได้จริงตามตลาดต้องการประกอบด้วย ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว สถานที่สำคัญทางพระพุทธศาสนา ภาษาอังกฤษที่ใช้ในสำนักงาน ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร การเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชา ภาษา การสนทนาธรรมภาคภาษาอังกฤษ

จากข้อคำถามปัจจัยเกี่ยวกับความรู้ของผู้สอน ความพร้อมของผู้สอนด้านความรู้ ด้านการตรงต่อเวลา การประยุกต์ใช้กับศาสตร์ปัจจุบัน ผู้ให้ข้อมูลว่า อาจารย์ที่สอนมีความรู้ความสามารถตามรายวิชาที่รับผิดชอบแต่อาจมีบางท่านยังมีทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษไม่ถึงเกณฑ์มาตรฐาน อันอาจนำไปสู่ ความเป็นต้นแบบที่ดีแก่นิสิตได้น้อย อาจารย์มีบางท่านเป็นชาวต่างประเทศ มีทักษะในด้านการภาษาอังกฤษสูง แต่ขาดทักษะด้านเนื้อหาในรายวิชาเพราะไม่สำเร็จการศึกษามาตรงตามรายวิชาที่สอน แต่สื่อสารด้านภาษาอังกฤษได้ดีเพราะเป็นเจ้าของภาษา

จากข้อคำถามปัจจัยเกี่ยวกับพื้นฐานของผู้เรียน มีความรู้เกี่ยวกับไวยากรณ์ภาษาอังกฤษมากน้อยเพียงใด ผู้ให้ข้อมูลว่า ผู้เรียนภาษาอังกฤษมีพื้นฐานที่แตกต่างกันเพราะมหาวิทยาลัยเปิดรับผู้เข้าเป็นนิสิตที่หลากหลายในพื้นฐานจากการศึกษาระดับมัธยมหรือเทียบเท่า เช่น การรับผู้จบการศึกษาจากนักธรรมบาลีมา จบจากการศึกษานอกโรงเรียน จบจากวิชาชีพหรือเทียบเท่าชั้นต่าง นอกจากนั้นนิสิตชาวต่างชาติที่มีความแตกต่างกันด้านพื้นฐานและวัฒนธรรมการเรียนรู้มีความแตกต่างกันไปในแต่ละประเทศ ซึ่งก่อให้เกิดปัญหาในการเรียนรู้ในรายวิชาที่แตกต่างกันไป เพราะการสื่อสารด้านภาษามีเนื้อหาความรู้ ภาษาอังกฤษใช้สื่อสารแต่ความรู้ที่เสนอต้องเป็นวิชาชีพที่แท้จริงตามรายวิชาที่กำหนด

จากข้อคำถามปัจจัยเกี่ยวกับเทคโนโลยีสนับสนุนการเรียนการสอน มีเครื่องอำนวยความสะดวกในการจัดการเรียนการสอนหรือไม่ เทคโนโลยีที่สำคัญของการเรียนการสอนและใช้ประกอบการเรียนการสอนประจำทุกวันคือ เครื่องโปรเจ็คเตอร์ เครื่องคอมพิวเตอร์ ไมล์โครโฟน เครื่องขยาย ประกายาไวร์บอร์ด และตำราประกอบการสอน ปัจจัยยังมีจำนวนน้อย ไม่ทันสมัย ขาดการบูรณาการให้เข้ากับโลกปัจจุบัน ปัญหาอยู่เป็นไปตามสัดส่วนของชนิดของเครื่องมือในการใช้ เช่น เครื่องโปรเจ็คเตอร์ต้องให้ใช้ได้ เครื่องคอมพิวเตอร์ต้องให้เพียงพอต่อความต้องการของจำนวนของนิสิต

มีผลสัมฤทธิ์ด้านความสามารถในการฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจความหมาย ผู้ให้ข้อมูลว่า ความสามารถในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษทั้ง ๔ ทักษะจะมีความแตกต่างกันไปตามพื้นฐานและศักยภาพของผู้เรียน ทักษะที่สามารถสัมผัสได้ในชีวิตประจำวันคือทักษะในการสื่อสารการพูดและการฟัง ตนมีความสามารถในการพูดและฟังได้อยู่ในระดับดี สามารถสนทนากับชาวต่างชาติได้ แต่ว่าการเขียนในเชิงวิชาการอาจมีความสามารถลดลงไปเพราะต้องใช้ประสบการณ์หลายปี การอ่านมีความสามารถอ่านได้ แต่มีขนาดความเร็วไม่มากนักเพราะต้องการแปลความหมายอาจต้องใช้เวลาการคิดก่อนค่อยอ่านต่อไปได้

ผู้ให้ข้อมูลมีสถานภาพเป็นภิกษุ อายุ ๒๔ ปี กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ ๓ สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เป็นนิสิตชาวต่างชาติ มีความรู้พื้นฐานภาษาอังกฤษมาตั้งแต่เรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น มีความพยายามเรียนรู้ตลอดมา ปัจจุบันสามารถเรียนรู้ได้เพิ่มขึ้นหลังจากเข้าศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัยสงฆ์ ได้เรียนรู้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้ทดลองใช้แนวทางในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามทฤษฎีเป็นระยะเวลา ๔ ภาคการศึกษา

ตัวอย่างการสัมภาษณ์ที่ ๑๐

ข้อคำถามเกี่ยวกับหลักการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามการศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามหลักสูตร พุทธศัศตวรรษที่ ๒๕ สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย โดยสัมภาษณ์ในหัวข้อ

จากข้อคำถามปัจจัยเกี่ยวกับหลักสูตรว่า จากการเรียนรู้ตามหลักสูตรมีเนื้อหาสอดคล้องกับการประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างไร หลักสูตรมีเนื้อหาครอบคลุมทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ ๔ ด้าน มีสาระความรู้เกี่ยวกับการเผยแพร่พระพุทธศาสนาเป็นส่วนใหญ่ ส่วนเนื้อหาเกี่ยวกับวิชาชีพมีน้อย ทำให้ผู้เรียนถามตัวเองอยู่เสมอว่า เรียนจบแล้วจะไปทำงานอะไร เป็นสิ่งนี้คิดหลายคนถามคำถามเช่นนี้หลายคน แต่ก็ต้องเรียนต่อไปจนจบเพราะมีปัญหาเกี่ยวกับค่าใช้จ่ายในการเรียนในสถาบันการศึกษาข้างนอก ความรู้ที่ได้จากการเรียนในหลักสูตรนี้ก็มีคุณค่าสามารถประยุกต์ใช้ได้มากมาย ในการทำงาน

จากข้อคำถามปัจจัยเกี่ยวกับความรู้ของผู้สอน ความพร้อมของผู้สอนด้านความรู้ ด้านการตรงต่อเวลา การประยุกต์ใช้กับศาสตร์ปัจจุบัน ผู้สอนมีหลากหลายประสบการณ์ มีทักษะด้านภาษาอังกฤษที่แตกต่างกันไปตามประสบการณ์ แต่อาจารย์ก็ยังมาสอนอยู่เป็นประจำไม่ค่อยขาด แต่นิสิตมากกว่าที่เป็นฝ่ายขาดเรียนบ่อย

อาจารย์เก่งการใช้ภาษาอังกฤษ แต่ไม่เก่งด้านการรู้ตามเนื้อหาในรายวิชา แต่อาจารย์บางท่านใช้ภาษาอังกฤษไม่ชำนาญแต่ท่านมีความรู้ตามเนื้อหาในรายวิชา เป็นสภาพปัญหาที่มักเจออยู่เป็นประจำ

จากข้อคำถามปัจจัยเกี่ยวกับพื้นฐานของผู้เรียน มีความรู้เกี่ยวกับไวยากรณ์ภาษาอังกฤษมากนักน้อยเพียงใด ผู้เรียนมีฐานความรู้ด้านภาษาอังกฤษที่แตกต่างกัน มีหลายชาติที่เรียนในชั้นเรียนเดียวกัน บางกลุ่มไม่ค่อยสนใจเรียน บางกลุ่มสนใจเรียนส่วนใหญ่ นิสิตชาวต่างชาติจะสนใจและขยันเรียนมากกว่านิสิตชาวไทย อาจเป็นเพราะว่าความวิตกกังวลการเรียนให้จบหรือไม่จบ นิสิตต่างชาติจะมีทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษมากกว่า นิสิตชาวไทย ซึ่งเป็นปัญหาล้ำกับปัญหาของอาจารย์

จากข้อคำถามปัจจัยเกี่ยวกับเทคโนโลยีสนับสนุนการเรียนการสอน มีเครื่องอำนวยความสะดวกในการจัดการเรียนการสอนหรือไม่ เครื่องอุปกรณ์ที่ใช้เป็นประกอบด้วยเครื่องโปรเจกเตอร์ เครื่องคอมพิวเตอร์ เครื่องขยาย ไมล์โครโฟน เอกสารประกอบการสอน ตำราอยู่ในระดับที่สะดวกสามารถใช้ประกอบการเรียนการสอนได้ดี

มีผลสัมฤทธิ์ด้านความสามารถในการฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ความหมาย มีการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟัง และพูดมากกว่า การเขียนและการอ่าน เพราะการเขียนจะต้องมีอุปกรณ์การเขียนการอ่าน แต่การพูดใช้สื่อสารกับกลุ่มเพื่อนที่เจอกัน จึงได้ใช้บ่อย และไม่จำกัดเวลา บางครั้งอยู่กับเพื่อนชาวต่างชาติก็สามารถคุยกันได้นาน บางครั้งเป็นการเรียนรู้การใช้คำไปในตัว ทักษะการใช้ภาษาอังกฤษอยู่ระดับไม่มากนัก เพราะภาษาอังกฤษที่ใช้ปัจจุบันเป็นภาษาอังกฤษที่ได้มาจากการเรียนรู้จากอาจารย์ จากกลุ่มเพื่อน จึงมีปัญหาด้านการเขียนและการอ่าน

ผู้ให้ข้อมูลมีสถานภาพเป็นคฤหัสถ์ อายุ ๒๒ ปี กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ ๓ สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เป็นนิสิตชาวต่างชาติ บังกลาเทศ ไม่มีความรู้พื้นฐานภาษาอังกฤษมาก่อน แต่มีความประสงค์เข้าร่วมโครงการวิจัย ปัจจุบันสามารถเรียนรู้ภาษาได้เพิ่มขึ้นหลังจากเข้าศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัยสงฆ์ มีโอกาสได้สัมผัสภาษาอังกฤษทุกวันไทยในการสื่อสาร ได้ทดลองใช้แนวทางในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

๔.๖ องค์ความรู้การเรียนรู้การสอนและประสิทธิผลการเรียนภาษาอังกฤษตามหลักสูตร

นิสิตในมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย มีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามหลักสูตรที่เปิดการเรียนการสอน แต่มีปัญหาและอุปสรรค ดังนี้

๑) ปัญหาหลักสูตรที่ไม่สอดคล้องกับวิชาชีพของผู้เรียน เนื้อหาหลักสูตรเน้นไปในทิศทางเผยแพร่หลักธรรมทางพระพุทธศาสนา และบริการสังคม

๒) ปัญหาด้านความรู้ของผู้สอน ได้แก่ การใช้ภาษาอังกฤษของอาจารย์ไม่อยู่ในระดับเชี่ยวชาญ ไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษขั้นสูงได้ แต่ท่านสามารถสื่อสารเพื่อนำเนื้อหาเสนอต่อนิสิตได้

๓) ผู้เรียนมีพื้นฐานด้านภาษาอังกฤษแตกต่างกัน มีอุดมการณ์ในการเรียนรู้แตกต่างกัน สนใจเข้าชั้นเรียนไม่เต็มเวลากำหนด ฝึกการใช้ภาษาไม่เพียงพอต่อระดับชั้นการศึกษาของตน ปัญหาดังกล่าวทำให้ยากต่อการพัฒนา ให้มีคุณภาพเท่าเทียมกันในระดับชั้นปี

๔) อุปกรณ์การสอนขาดประสิทธิภาพ ในการจัดให้บริการการศึกษา เช่น มีสภาพเก่า สภาพการใช้ไม่ดี มีจำนวนไม่เพียงพอต่อความต้องการของผู้เรียน

๕) ทักษะการใช้ภาษาอังกฤษของนิสิต เมื่อวัดความสามารถถึงชั้นปีที่ ๔ มีทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษน้อย มีการฝึกใช้ภาษาอังกฤษ ทั้งสี่ทักษะน้อย ส่วนใหญ่นิสิตจึงมีปัญหาในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษ

บทที่ ๕

สรุป อภิปราย และข้อเสนอแนะ

คณะผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล ในเชิงปริมาณจากแบบสอบถาม ตามรูปแบบการวิจัย ให้ความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ และกรอบแนวคิดการวิจัย ได้สรุปผลการวิจัย ดังนี้

๕.๑ สรุปผลวิจัย

๕.๑.๑ ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยส่วนของกลุ่มตัวอย่าง

คณาจารย์ นิสิตมีความคิดเห็นต่อปัจจัยที่มีต่อสัมฤทธิ์ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ส่วนใหญ่มีสถานภาพเป็นพระภิกษุ คิดเป็นร้อยละ ๔๖.๐๐ มีอายุระหว่าง ๓๑-๔๐ ปี คิดเป็นร้อยละ ๓๖.๐๐ กำลังศึกษาอยู่(นิสิต) คิดเป็นร้อยละ ๗๘.๐๐ มีประสบการณ์ในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ระหว่าง ๑-๕ ปี คิดเป็นร้อยละ ๔๘.๐๐

๕.๑.๒ ข้อมูลเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามหลักสูตร พุทธศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ

คณาจารย์และนิสิตที่ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษ โดยภาพรวม อยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๒๗ เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านหลักสูตร อยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๒๗ ด้านความรู้ของผู้สอนอยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๑๖ ด้านพื้นฐานของผู้เรียนอยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๒๔ ด้านเทคโนโลยีสนับสนุนการเรียนการสอนอยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๔๒

๕.๑.๓ ข้อมูลเกี่ยวกับความสามารถในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

คณาจารย์ และนิสิตที่ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์การเรียนการสอนหลักสูตร ภาษาอังกฤษ โดยภาพรวม อยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๓.๘๙ เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านความสามารถในการฟัง อยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๓.๘๙ ด้านความสามารถในการ พูด อยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๒๖ ด้านความสามารถในการอ่าน อยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๒๙ ด้านความสามารถในการเขียน อยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๓.๘๔

๕.๑.๔ ข้อมูลเกี่ยวกับทดสอบสมมติฐาน

ผลการทดสอบสมมติฐานระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวแปรตาม พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคล ของคณาจารย์ และนิสิตเกี่ยวกับ เพศ เกี่ยวกับอายุ เกี่ยวกับประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

อิทธิพลต่อประสิทธิผลต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษด้าน การฟัง การพูด การอ่าน และการอ่าน ภาษาอังกฤษ

๕.๑.๕ ข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึก (Interview)

นิสิตในมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย มีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามหลักสูตร ที่เปิดการเรียนการสอน แต่มีปัญหาและอุปสรรค ดังนี้

๑) ปัญหาการหลักสูตรที่ไม่สอดคล้องกับวิชาชีพของผู้เรียน เนื้อหาหลักสูตรเน้นไปใน ทิศทางเผยแพร่หลักธรรมทางพระพุทธศาสนา และบริการสังคม

๒) ปัญหาด้านความรู้ของผู้สอน ได้แก่ การใช้ภาษาอังกฤษของอาจารย์ไม่อยู่ในระดับ เชี่ยวชาญ ไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษขั้นสูงได้ แต่ท่านสามารถสื่อสารเพื่อนำเนื้อหาเสนอต่อนิสิตได้

๓) ผู้เรียนมีพื้นฐานด้านภาษาอังกฤษแตกต่างกัน มีอุดมการณ์ในการเรียนรู้แตกต่างกัน สนใจเข้าชั้นเรียนไม่เต็มเวลากำหนด ฝึกการใช้ภาษาไม่เพียงพอต่อระดับชั้นการศึกษาของตน ปัญหาดังกล่าวทำให้ยากต่อการพัฒนาให้มีคุณภาพเท่าเทียมกันในระดับชั้นปี

๔) อุปสรรคการสอนขาดประสิทธิภาพในการจัดให้บริการการศึกษา เช่น มีสภาพเก่า สภาพการใช้ไม่ดี มีจำนวนไม่เพียงพอต่อความต้องการของผู้เรียน

๕) ทักษะการใช้ภาษาอังกฤษของนิสิตเมื่อวัดความสามารถถึงชั้นปีที่ ๔ มีทักษะในการ ใช้ภาษาอังกฤษน้อย มีการฝึกใช้ภาษาอังกฤษ ทั้งสี่ทักษะน้อย ส่วนใหญ่นิสิตจึงมีปัญหาในการสื่อสาร ด้วยภาษาอังกฤษ

๕.๒ อภิปรายผล

ปัจจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนตามหลักสูตร โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ ๔.๒๗ อาจเป็นสาเหตุมาจากการปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของระบบประกันคุณภาพการศึกษา จึงได้มีการพัฒนาอาจารย์ด้านการเรียนการสอนให้มีคุณภาพเพิ่มขึ้นตามระบบของมหาวิทยาลัย จึงสอดคล้องกับผลงานวิจัยของสุดธิดา จันทรมณี และคณะ^๑ ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนานักศึกษา ครูเพื่อเข้าสู่ความเป็นครูมืออาชีพตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ มีวัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาความรู้ในวิชาชีพ กระตุ้นให้การคิดในระดับสูง สร้างรูปแบบการรู้สารสนเทศเพื่อสร้าง ความรู้ของนักศึกษาคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาได้แก่นักศึกษาคณะครุศาสตร์ จำนวน ๒๙๑ คน เก็บรวบรวมข้อมูลโดยแบบสอบถาม พบว่า ด้านกิจกรรม การเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบจิตตปัญญาของนักศึกษา เกี่ยวกับการมุ่งมั่น ตั้งใจในการ

^๑ สุดธิดา จันทรมณี และคณะ, การพัฒนานักศึกษาครูเพื่อเข้าสู่ความเป็นครูมืออาชีพตามกรอบ มาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ, รายงานวิจัย, (เชียงราย : มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย, ๒๕๕๕), หน้า ๒๑๐.

ทำงาน และเปิดใจกว้างรับฟังผู้อื่นด้วยความใส่ใจ อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๕๕ อันเป็นผลมาจากการพัฒนาคุณภาพและนิสิตตามพัฒนาการของผู้รับผิดชอบเกี่ยวกับการเรียนการสอน

ส่วนผลสัมฤทธิ์ด้านการมีความรู้ของนิสิตและคณาจารย์ พบว่า อยู่ในระดับค่อนข้างมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๓.๘๙ อาจเป็นเพราะว่ามีการพัฒนาการเรียนการสอนโดยการใช้เทคโนโลยีที่มหาวิทยาลัยได้พัฒนาขึ้นเพื่อสนับสนุนระบบการเรียนการสอน จึงสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ ยงยุทธ จันทิมา^๒ ศึกษาวิจัยเรื่อง ผลการพัฒนาและเลือกนวัตกรรม เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียง คำศัพท์ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑/๕ โรงเรียนเทศบาลวารินวิชาชาติ ภาคเรียนที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๕๕ เพื่อศึกษาแนวทางในการแก้ปัญหาการอ่านออกเสียงคำศัพท์ในภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑/๕ เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยแบบทดสอบการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ๔๐ คำ วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าเฉลี่ยและค่าร้อยละของจำนวนคำศัพท์ ภาษาอังกฤษที่นักเรียนกลุ่มเป้าหมายสามารถอ่านได้ พบว่า จากการวิเคราะห์ข้อมูลสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

๑) นักเรียนกลุ่มเป้าหมายสามารถอ่านคำศัพท์ที่กำหนดให้จำนวน ๔๐ คำ โดยภาพรวม คิดเป็นร้อยละ ๒๗.๕๐

๒) จากการทดสอบการอ่านคำศัพท์ครั้งนี้ เมื่อพิจารณาเป็นรายบุคคลพบว่า เด็กชาย อัสฎานค์ อุ่นเอม อ่านคำศัพท์ได้จำนวน ๑๑ คำ (ร้อยละ ๒๗.๕๐) เด็กชายอาทิตย์ เต็มดวง อ่านคำศัพท์ได้จำนวน ๑๒ คำ (ร้อยละ ๓๐.๐๐) เด็กชายพัฒนา พันธุ์เฉย อ่านคำศัพท์ได้จำนวน ๒๓ คำ (ร้อยละ ๕๗.๕๐) เด็กชายณัฐพร สาสีงาม อ่านคำศัพท์ได้จำนวน ๕ คำ (ร้อยละ ๑๒.๕๐) และ เด็กชายวัชรวุฒิ วงษ์ป้อม อ่านคำศัพท์ได้จำนวน ๔ คำ (ร้อยละ ๑๐.๐๐)

ส่วนการความสามารถในการฟังและการพูด อยู่ในระดับ มาก อาจจะเป็นเพราะว่ามีการปรับเปลี่ยนรูปแบบในการเรียนการสอนของคณาจารย์จึงก่อให้เกิดการมีพัฒนาการด้านความสามารถของคณาจารย์และนิสิตได้ในระดับดีขึ้นมา จึงสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ อรุณี อรุณเรือง และคณะ^๓ ศึกษาเรื่อง รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ ๑ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่ลงทะเบียนเรียนวิชา ภาษาอังกฤษ ๒ ในภาคการศึกษาที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๕๕ จำนวน ๒๔๘ คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บ รวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถาม PLSPQ การวิเคราะห์ข้อมูลใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษารูปแบบการเรียน ภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร พบว่า ความแตกต่างของการใช้รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษ การใช้สายตา ภาพรวมอยู่ในระดับ เฉยๆหรือไม่

^๒ ยงยุทธ จันทิมา, ผลการพัฒนาและเลือกนวัตกรรม เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑/๕ โรงเรียนเทศบาลวารินวิชาชาติ ภาคเรียนที่ ๑ , รายงานวิจัย, สาขาวิชาภาษาอังกฤษ, (คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี, ๒๕๕๕), หน้า ๒๓.

^๓ อรุณี อรุณเรือง และคณะ, รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร, รายงานวิจัย, (กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร, ๒๕๕๖), หน้า ๒๔.

แน่ใจ ($\mu = 3.33$) และเมื่อพิจารณารายข้อพบว่า นักศึกษามีความเห็นด้วยกับรายข้อที่ ๑๒ (เข้าใจได้ดีขึ้นเมื่อได้อ่านขั้นตอนการปฏิบัติงาน) ค่าเฉลี่ย สูงสุด ($\mu = 3.50$) รองลงมาเห็นด้วยกับรายข้อ ๖ เรียนรู้ได้ดีขึ้นเมื่อได้อ่านสิ่งที่ครูเขียนบนหนังสือ

ความสามารถในการอ่านและการเขียนของคณาจารย์ผู้สอนและนิสิตอยู่ในระดับมากเช่นกัน อาจมีผลมาจากการมีความพยายามพัฒนาทักษะทั้งสองไปพร้อมกันเพื่อแก้ปัญหาการขาดประสิทธิภาพการเรียนการสอนของระบบในมหาวิทยาลัยจึงสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ อีราภรณ์ พลายเล็ก^๔ ศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา พัฒนาการออกเสียงพยัญชนะท้ายภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาในการออกเสียง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา จำนวน ๖๐ คน พบว่า นักเรียนร้อยละ ๕๙.๖๘ มีปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำ ประกอบด้วย ออกเสียงไม่ถูกต้องเสียงเสียดแทรก ร้อยละ ๙๖.๖๗ รองลงมากลุ่มเสียงข้างลิ้น ร้อยละ ๙๓.๓๓ และเสียงลิ้นพัน คิดเป็นร้อยละ ๙๖.๖๗

๕.๓ ข้อเสนอแนะในการวิจัย

การศึกษาวิจัย เรื่อง “การศึกษาลักษณะการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษตามหลักสูตร พุทธศักราช ๒๕๖๑ สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย” มีข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย ดังนี้

๕.๖.๑ ข้อเสนอแนะในการทำไปใช้

- ๑) ควรมีกิจกรรมเกี่ยวกับการฟังภาษาอังกฤษหรือกิจกรรมชั้นเรียนด้านการพูดและการฟังภาษาอังกฤษของคณาจารย์และนิสิตเพื่อฝึกทักษะการฟังและการพูดอยู่เสมอ
- ๒) ควรมีกิจกรรมเกี่ยวกับการเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการแก่คณาจารย์ และนิสิตให้มากขึ้นเพื่อพัฒนาการเขียนภาษาอังกฤษให้ดียิ่งขึ้น
- ๓) ควรมีการจัดกิจกรรมส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้มากยิ่งขึ้นเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษทั้งในและนอกห้องเรียนของของนิสิต

๕.๖.๒ ข้อเสนอแนะให้การศึกษาวิจัย

- ๑) ควรมีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับเรื่องการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในเชิงปฏิบัติการที่มีต่อการศึกษาริเริ่มรู้ภาษาอังกฤษ
- ๒) ควรมีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับรูปแบบการใช้ทักษะ การฟัง การพูด การเขียน และการอ่านภาษาอังกฤษ

^๔ อีราภรณ์ พลายเล็ก, การพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา, รายงานวิจัย, (มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา, ๒๕๕๕), หน้า ๖๒.

บรรณานุกรม

๑) ภาษาไทย / ภาษาบาลี :

ก. ข้อมูลปฐมภูมิ

มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. พระไตรปิฎกภาษาไทย ฉบับมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, ๒๕๓๙.

ข. ข้อมูลทุติยภูมิ

(๑) หนังสือภาษาไทย :

กรมวิชาการ. การสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา.
กระทรวงศึกษาธิการ. กรุงเทพมหานคร : กองวิจัยทางการศึกษา, ๒๕๔๒.

กุศยา แสงเดช. ภาษาอังกฤษภาคปฏิบัติสำหรับครูประถมศึกษา. ห้างหุ้นส่วนจำกัด.วี.เจ.พรินต์.
กรุงเทพมหานคร, ๒๕๔๘.

กิดานันท์ มลิทอง. เทคโนโลยีการศึกษาและนวัตกรรม. พิมพ์ครั้งที่ ๒. กรุงเทพมหานคร : อรุณการ
พิมพ์, ๒๕๔๓.

เคน เคย์. การศึกษาเพื่อศตวรรษที่ ๒๑. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์โอเพ่นเวิลด์ส, ๒๕๕๔.

จินดารัตน์แ เบอรพันธุ์. การวิเคราะห์และออกแบบสารสนเทศ. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ภาควิชาบรรณารักษศาสตร์. คณะอักษรศาสตร์. จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, ๒๕๔๔.

ชุติมา สัจจานันท์. ห้องสมุดและการศึกษาค้นคว้า. หน่วยศึกษานิเทศ. กรมฝึกหัดครู.
กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์รุ่งเรืองรัตน์, ๒๕๓๐.

บันลือ พุกกะวัน. ยุทธศาสตร์การสอนตามแนวหลักสูตรใหม่. โทนีใช้หัวคิด แปลจาก USE YOUR
HEAD. โดย ธีธัญญา ผลอนันต์. กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช บุชาน, ๒๕๔๑.

ประภาวดี สืบสนธิ์. สารสนเทศในบริบทสังคม. (พิมพ์ครั้งที่ ๒). สมาคมห้องสมุดแห่งประเทศไทย.
กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์บรรณสาร, ๒๕๔๓.

พรวรรค์ สีป้อ. สุดยอวิธีสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพมหานคร : อักษรเจริญทัศน์, ๒๕๕๐.

ถนอมพร ตันพิพัฒน์. คอมพิวเตอร์ช่วยสอน. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์วงกลม โปรดักชั่น,
๒๕๓๙.

ทิตนา แคมมณี. ศาสตร์การสอนองค์ความรู้เพื่อการจัดการกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ.
กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๔๕.

ธูปทอง กว้างสวัสดิ์. คู่มือการสอนภาษาอังกฤษ. ภาควิชาหลักสูตรและการสอน. คณะศึกษาศาสตร์.
จังหวัดมหาสารคาม, ๒๕๔๕.

สุมิตรา อังวัฒนกุล. **แนวคิดและเทคนิควิธีการสอนภาษาอังกฤษ**. พิมพ์ครั้งที่ ๒. กรุงเทพมหานคร:

โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๓๙.

สุรางค์ ไควตระกูล. **จิตวิทยาการศึกษา**. พิมพ์ครั้งที่ ๖. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. กรุงเทพมหานคร, ๒๕๔๘.

เสริมศรี ไชยศรี. **ระบบหลักสูตรการสอน**. เชียงใหม่ : สำนักพิมพ์ทรัพย์กาพิมพ์, ๒๕๒๖.

วิจิตร อวาทกุล. **การฝึกอบรม**. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. กรุงเทพมหานคร : โอเดียนสโตร์, ๒๕๓๗.

(๒) เอกสารงานวิจัย

ธีราภรณ์ พลายนเล็ก. การพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา. **รายงานวิจัย**, ๒๕๕๕.

นราศักดิ์ ขุนทอง. การศึกษาพฤติกรรมการส่งงานวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นปวช. ๒ แผนกช่าง
ยนต์. **รายงานวิจัย**. จังหวัดพัทลุง : วิทยาลัยการอาชีพบางแก้ว, ๒๕๕๓.

ยงยุทธ์ จันทิมา. ผลการพัฒนาและเลือกนวัตกรรมการเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์
ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑/๕ โรงเรียนเทศบาลวารินวิชาชาติ
ภาคเรียนที่ ๑. (สาขาวิชาภาษาอังกฤษ). **รายงานวิจัย**. คณะครุศาสตร์ : มหาวิทยาลัย
ราชภัฏอุบลราชธานี, ๒๕๕๕.

ลลิตา ภูทอง. ศึกษารูปแบบการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนประถมศึกษา
เขตภาคเหนือตอนบน. **รายงานวิจัย**. คณะศิลปศาสตร์ : มหาวิทยาลัยแม่โจ้, ๒๕๕๒.

สุดธิดา จันทรมณี และคณะ. การพัฒนานักศึกษาคูเพื่อเข้าสู่ความเป็นครูมืออาชีพตามกรอบ
มาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ. **รายงานวิจัย**. มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย.

๒๕๕๕

อดิศักดิ์ ศรีวรกุล. การพัฒนาทักษะการให้ภาษาอังกฤษ โดยใช้ B-SLIM Model ของนักเรียน
ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔. **รายงานวิจัย**. กรุงเทพมหานคร : โรงเรียนอัสสัมชัญ,
๒๕๕๖.

อำนาจ จันทรแป้น. **การพัฒนาหลักสูตร: ทฤษฎีสู่การปฏิบัติระดับโรงเรียน**. เชียงใหม่ : สำนักพิมพ์
ทรัพย์กาพิมพ์, ๒๕๓๒.

(๓) วารสาร

อธิปัติย์ คลี่สุนทร. ยุทธศาสตร์การบริหารยุคโลกาภิวัตน์. **วารสารข้าราชการ ๔๐**. ฉบับที่ ๖
เดือนธันวาคม ๒๕๔๒.

๒) ภาษาอังกฤษ

- Anderson, T. P., **Using models of Instruction**. RomisZowski : In C. R. Dills and A.J. (eds.),1997.
- Gardner, R. C.. **Social psychology and second language learning**. The role of attitudes and motivation. London : Edward Arnold, 1985.
- Joyce and Weil. **Models of Teaching**. (6th ed.) Boston: Allyn and Bacon, 2002.
- Krashen, S.. **Writing: Research theory and application**. Oxford : Pergamon, 1948.
- Mackey, W.F. **Language teaching analysis**. London: Longman, 1965.
- Nunan, D. **Communicative tasks and the language curriculum**. TESOL Quarterly, 1991.
- Oller, John W.. **Language Test at School**. A Pragmatic Approach, London. Longman Inc.,1979.
- Oxford, R. L. **Progress in Tertiary Content-Based ESL Instruction**. TESL Canada Journal, Vol. 11 No., 1993.
- Sbarata, Phillip, & Anothony. **A flexible modular system: An experiment in teaching freshmen comparison**: Dissertation Abstracts International, 1975.
- Saylor, J.G. and J Galen Curriculum. **Planning for Better Teaching and Learning**. New York ,1981.
- Raimes, A..**Techniques in teaching writing**. New York: Oxford University Press,1983.
- Rivers, W.M. **Teaching foreign language skills**. Chicaco : The University of Chicaco Press,1980.
- Walker, C. O., Greene, B.A., & Mansell,R.A.**Identification with academics intrinsic /extrinsic motivation and self-efficacy as predictors of cognitive engagement** Learning and Individual Differences, 2006.

ภาคผนวก ก

บทความวิจัย

**การศึกษาปัจจัยที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษขั้นต้น
ตามหลักสูตรพุทธศาสตรบัณฑิต พ.ศ. ๒๕๕๕
มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย**

พระมหาสุริยา วรเมธี, ผศ.,ดร.

Asst. Prof. Dr. Phramaha Suriya Varamedhi

คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

บทคัดย่อ

การศึกษาวิจัยเรื่อง “การศึกษาปัจจัยที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษขั้นต้น ตามหลักสูตร พุทธศาสตรบัณฑิต พ.ศ. ๒๕๕๕ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย” เป็นการวิจัยเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพการเรียนการสอน และปัจจัยที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษขั้นต้น เจาะไขพร้อมทั้งปัญหา และหาแนวทางพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามหลักสูตร พุทธศาสตรบัณฑิต พ.ศ. ๒๕๕๕ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

ระเบียบวิธีวิจัย กลุ่มตัวอย่างได้แก่นิสิต นักศึกษาชั้นปีที่ ๑-๔ สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย จำนวน ๑๐๐ ตัวอย่าง และกลุ่มตัวอย่าง ให้ข้อมูล จำนวน ๑๐ ตัวอย่าง เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลได้แบบสอบถามโดยแบบสอบถามและสัมภาษณ์เชิงลึก ใช้สถิติวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และสรุปข้อความจากการสัมภาษณ์เชิงลึก

คณาจารย์ นิสิตมีความคิดเห็นต่อปัจจัยที่มีต่อสัมฤทธิ์ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ส่วนใหญ่มีสถานภาพเป็นพระภิกษุ คิดเป็นร้อยละ ๔๖.๐๐ มีอายุระหว่าง ๓๑-๔๐ ปี คิดเป็นร้อยละ ๓๖.๐๐ เป็นนิสิตที่กำลังศึกษาอยู่คิดเป็นร้อยละ ๗๘.๐๐ มีประสบการณ์ในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ระหว่าง ๑-๕ ปี คิดเป็นร้อยละ ๔๘.๐๐

ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ โดยภาพรวม อยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๒๗ เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านหลักสูตร อยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๒๗ ด้านความรู้ของผู้สอนอยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๑๖ ด้านพื้นฐานของผู้เรียนอยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๒๔ ด้านเทคโนโลยีสนับสนุนการเรียนการสอนอยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๔๒

ข้อมูลถามเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์การเรียนการสอนหลักสูตรภาษาอังกฤษ โดยภาพรวม อยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๓.๘๙ เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านความสามารถในการฟัง อยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๓.๘๙ ด้านความสามารถในการพูด อยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ย

เท่ากับ ๔.๒๖ ด้านความสามารถในการอ่าน อยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๒๙ ด้านความสามารถในการเขียน อยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๓.๘๔

ผลการทดสอบสมมติฐานระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวแปรตาม พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลของคณาจารย์ และนิสิตเกี่ยวกับ เพศ เกี่ยวกับอายุ เกี่ยวกับประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ อิทธิพลต่อประสิทธิผลต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษด้าน การฟัง การพูด การอ่าน และการอ่านภาษาอังกฤษ

ผลการสัมภาษณ์เชิงลึกพบสภาพว่า ปัญหาหลักสูตรที่ไม่สอดคล้องกับวิชาชีพของผู้เรียน เนื้อหาหลักสูตรเน้นไปในทิศทางเผยแพร่หลักธรรมทางพระพุทธศาสนา และบริการสังคม อาจารย์ไม่อยู่ในระดับเชี่ยวชาญ ไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษขั้นสูงได้ แต่ท่านสามารถสื่อสารเพื่อนำเนื้อหาเสนอต่อนิสิตได้

ผู้เรียนมีพื้นฐานด้านภาษาอังกฤษแตกต่างกันมาก มีอุดมการณ์ในการเรียนรู้แตกต่างกัน สนใจเข้าชั้นเรียนไม่เต็มเวลายกานต์ ผักการใช้ภาษาไม่เพียงพอต่อวิชาระดับชั้น การศึกษาของตนปัญหาดังกล่าว ทำให้ยากต่อการพัฒนาให้มีคุณภาพเท่าเทียมกันในระดับชั้นปี อุปกรณ์การสอนขาดประสิทธิภาพในการจัดให้บริการการศึกษา ความสามารถเกี่ยวกับทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษน้อย อันเกิดจากการฝึกใช้ภาษาอังกฤษทั้งสี่ทักษะไม่เพียงพอ

Abstract

The research on A Study of Achievement Factor of Learning & Teaching Basic English under the Bachelor of Arts Program 2012 B.C. of Mahachulalongkornrajavidyalaya University. This is the Quantitative and Qualitative Research with the objectives are to study condition and find out the way to development of the achievement factor of learning and teaching basic English under the bachelor of arts program 2012 B.C. of Mahachulalongkornrajavidyalaya University.

The research methodology and samples are the 1st to the 4th year students program in English of Mahachulalongkornrajavidyalaya University. It is 100 samples, and 10 samples gave in-depth interview. The tools of data collection used the questionnaire and in-depth interview. This research used the theory of statistics to analysis in descriptively such as percentage, mean, and in-depth interview.

Most of lecturers and students who gave a concept of the cause of achievement in English instruction were monks, and it is at average of 46.00%. It is between 31-40 years with an average of 36.00%, being as students with an average of 78.00% and having an experience in learning English between 1-5 years with an average of 48.00%.

The information that relating to the cause of Learning and teaching English is an excellent level with an average of 4.27%. It was found that curriculum was an excellent level with an average of 4.27%, and the knowledge of lecturer was

excellent level with an average of 4.16%. The fundamental English of student was an excellent level with an average of 4.24%. In technology supporting of learning and teaching English was an excellent level with an average of 4.42%.

The result of achievement English instruction were the excellent level at average of 3.89%. It consist of four parts; listening ability was excellent level at average of 3.89%, speaking ability was excellent level at average of 4.26%, reading ability was excellent level at average of 4.29%, and writing ability was excellent level with an average of 3.84%.

The result of the hypothesis testing between the independent variables and the dependent variables was found that the personal information of lecturers and students is about gender, age and experience which having influence on the effectiveness of learning English in listening, speaking, writing and reading.

The result of the in-depth interview showed that the problem of curriculum is inconsistent with the profession of the students. The curriculum focuses on the direction of disseminating the principles of Buddhism and social services. Lecturers are not at expert level in English and cannot use English in academic, but they can communicate and present to students perfectly.

The students have the different Basic English background and different learning ideologies. Some of students do not attend full-time classes. Language training is not enough for their level. Therefore this problem makes it difficult for developing to be same quality level. Teaching equipment is ineffective in providing education services. The English language using ability is not enough due to the lack of practicing English skills.

บทนำ

ภาษาอังกฤษจัดเป็นภาษากลาง(Lingua trance) ของการสื่อสารโดยเฉพาะระหว่างผู้ใช้ภาษาที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นประจำชาติ ไม่ว่าจะเป็นในวงการวิทยาศาสตร์ การติดต่อสื่อสาร เทคโนโลยีการค้าขาย และการศึกษาการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศได้รับความสนใจจากผู้เรียนและนักศึกษาทั่วไป ภาษาอังกฤษถูกจัดเป็นหนึ่งในวิชาแกน นอกเหนือจากศิลปะ คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์และหน้าที่พลเมืองที่ผู้เรียนควรมีความเชี่ยวชาญในการนำไปใช้ฐานะเป็นทักษะจำเป็นเพื่อการเรียนรู้ในศตวรรษที่ ๒๑ เพื่อนำความเชี่ยวชาญในศิลปะการใช้ภาษาอันเป็นส่วนหนึ่งในการพัฒนาความสามารถในการแข่งขันในระดับประเทศ^๑

^๑ เคน เคย์, ทักษะแห่งอนาคต การศึกษาเพื่อศตวรรษที่ ๒๑, (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์โอเพ่นเวิลด์ส., ๒๕๕๔), หน้า ๒๓-๓๕.

การสอนภาษาอังกฤษให้มีความรู้ความเข้าใจในไวยากรณ์และการใช้ตามรูปแบบให้เกิดทักษะการอ่าน การฟัง การพูดและการเขียนจึงมีความสำคัญ ทั้งผู้สอนและผู้เรียน จากการติดตามและประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ผ่านมา พบว่า ปัจจัยสำคัญที่ทำให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษไม่ประสบผลสำเร็จคือ ผู้สอน ทั้งนี้เพราะว่าผู้สอนส่วนใหญ่มักจะเป็น ครูประจำวิชาไม่มีวุฒิการศึกษาทางด้านภาษาอังกฤษ ขาดความแม่นยำในเนื้อหาทำให้ไม่กล้าที่จะสอน ขาดความมั่นใจ ไม่มีความรู้ภาษาอังกฤษพื้นฐานที่มั่นคง ผู้สอนขาดความชำนาญ โดยเฉพาะการสอนให้ผู้เรียนพูดภาษาอังกฤษไม่ได้ และไม่มีวิธีการสอนที่จูงใจให้นักเรียนเห็นความสำคัญของการเรียนภาษาอังกฤษ ทำให้ผู้เรียน เกิดความเบื่อหน่ายขาดความสนใจ และขาดแรงจูงใจในการเรียนไม่เห็นประโยชน์ของการเรียนภาษาอังกฤษ^๒

ดังนั้น การศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามหลักสูตร พุทธศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ จะทำให้การพัฒนาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในทุกระดับของมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยมีคุณภาพเกิดผลสัมฤทธิ์ มีประสิทธิภาพ มีมาตรฐานและบรรลุเป้าหมายที่มหาวิทยาลัยกำหนดไว้ทุกประการ โดยคณะผู้วิจัยพยายามใช้วิธีการศึกษาแบบวิทยาศาสตร์เข้ามาช่วย เพื่อให้ได้ผลการวิจัยที่ถูกต้องแม่นยำ และสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการพัฒนาสื่อและเทคโนโลยี ประกอบการสอนภาษาอังกฤษ ในมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ให้มีประสิทธิภาพและเกิดผลสัมฤทธิ์อย่างแท้จริง

วิธีการวิจัย

ระเบียบวิธีวิจัย ได้แบ่งกลุ่มตัวอย่างได้แก่อาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษและนิสิตชั้นปีที่ ๓ และ ๔ สาขาวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน ๑๐๐ รูป/คน และกลุ่มตัวอย่างเชิงคุณภาพ จำนวน ๑๐ ตัวอย่าง เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลได้แบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์เชิงลึก เก็บรวบรวมข้อมูลโดยแบบสอบถามและสัมภาษณ์เชิงลึก ใช้สถิติวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และเชิงอนุมานโดยใช้สถิติทดสอบ t -test สำหรับนัยสำคัญทางสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้กำหนดไว้ที่ระดับ ๐.๐๕

ผลการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ โดยภาพรวม อยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๒๗ เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านหลักสูตร อยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๒๗ ด้านความรู้ของผู้สอนอยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๑๖ ด้านพื้นฐานของผู้เรียนอยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๒๔ ด้านเทคโนโลยีสนับสนุนการเรียนการสอนอยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๔๒

^๒ ทิพวัลย์ มาแสง, การสอนภาษาอังกฤษสำหรับคนไทย, (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ทิพย์อักษร, ๒๕๓๒),

ข้อมูลเชิงคุณภาพจากการสัมภาษณ์เชิงลึก พบว่า นิสิตในมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย มีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามหลักสูตรที่เปิดการเรียนการสอน แต่มีปัญหาและอุปสรรคดังนี้

๑) ปัญหาการหลักสูตรที่ไม่สอดคล้องกับวิชาชีพของผู้เรียน เนื้อหาหลักสูตรเน้นไปในทิศทางเผยแพร่หลักธรรมทางพระพุทธศาสนา และบริการสังคม

๒) ปัญหาด้านความรู้ของผู้สอน ได้แก่ การใช้ภาษาอังกฤษของอาจารย์ไม่อยู่ในระดับเชี่ยวชาญ ไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษขั้นสูงได้ แต่ท่านสามารถสื่อสารเพื่อนำเนื้อหาเสนอต่อนิสิตได้

๓) ผู้เรียนมีพื้นฐานด้านภาษาอังกฤษแตกต่างกัน มีอุดมการณ์ในการเรียนรู้แตกต่างกัน สนใจเข้าชั้นเรียนไม่เต็มเวลากำหนด ผิดการใช้ภาษาไม่เพียงพอต่อระดับชั้นการศึกษาของตน ปัญหาดังกล่าวทำให้ยากต่อการพัฒนาให้มีคุณภาพเท่าเทียมกันในระดับชั้นปี

๔) อุปกรณ์การสอนขาดประสิทธิภาพในการจัดให้บริการการศึกษา เช่น มีสภาพเก่า สภาพการใช้ไม่ดี มีจำนวนไม่เพียงพอต่อความต้องการของผู้เรียน

๕) ทักษะการใช้ภาษาอังกฤษของนิสิตเมื่อวัดความสามารถถึงชั้นปีที่ ๔ มีทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษน้อย มีการฝึกใช้ภาษาอังกฤษ ทั้งสี่ทักษะน้อย ส่วนใหญ่นิสิตจึงมีปัญหาในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษ

วิจารณ์

ผลงานวิจัย เรื่อง การศึกษาปัจจัยที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษขั้นต้น ตามหลักสูตร พุทธศาสตรบัณฑิต พ.ศ. ๒๕๕๕ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย มีจุดเด่น และจุดด้อย ดังนี้ ดังนี้

จุดเด่น คือ มีแนวทางในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามผลการวิจัยที่ค้นพบ แนวทางดังกล่าวทำให้นาสภาพปัญหาปรับปรุงในการจัดการเรียนการสอนและศึกษาหาความรู้ในการเรียนด้านภาษาอังกฤษ

จุดด้อย คือ การวิจัยฉบับนี้เป็นงานวิจัยเชิงปริมาณเป็นส่วนใหญ่อาจส่งต่อคุณภาพการนำเสนอข้อที่ผิดพลาด

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาวิจัย เรื่อง การศึกษาปัจจัยที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษขั้นต้น ตามหลักสูตร พุทธศาสตรบัณฑิต พ.ศ. ๒๕๕๕ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ดังนี้

ข้อเสนอแนะในการทำไปใช้

๑) ควรมีกิจกรรมเกี่ยวกับการฟังภาษาอังกฤษหรือกิจกรรมชั้นเรียน ด้านการพูดและการฟังภาษาอังกฤษของคณาจารย์และนิสิต เพื่อฝึกทักษะการฟังและการพูดอยู่เสมอ

๒) ควรมีกิจกรรมเกี่ยวกับการเขียนภาษาอังกฤษเชิงวิชาการแก่คณาจารย์ และนิสิตให้มากขึ้น เพื่อพัฒนาการเขียนภาษาอังกฤษให้ดียิ่งขึ้น

๓) ควรมีการจัดกิจกรรมส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ให้มากยิ่งขึ้น เพื่อพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ทั้งในและนอกห้องเรียนของของนิสิต

ข้อเสนอแนะให้การศึกษาวิจัย

๑) ควรมีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับเรื่องการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในเชิงปฏิบัติการ ที่มีต่อการทักษาเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

๒) ควรมีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับรูปแบบการใช้ทักษะ การฟัง การพูด การเขียนและการอ่านภาษาอังกฤษ

กิตติกรรมประกาศ/คำขอบคุณ

รายงานการวิจัยฉบับนี้ ได้ดำเนินการและสำเร็จได้ เพราะได้รับความเมตตาอนุเคราะห์จากผู้ทรงคุณวุฒิ ที่สถาบันวิจัยพุทธศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ได้จัดให้การอบรมในการเขียนโครงการวิจัยปีงบประมาณ ๒๕๕๘ ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญที่ได้กรุณาสละเวลาให้คำแนะนำปรึกษา ตรวจสอบแก้ไข ปรับปรุงงานวิจัยด้วยดีเสมอมา คณะผู้วิจัยจึงขอขอบ พระคุณท่านเหล่านั้นเป็นอย่างยิ่ง

ขอขอบคุณกลุ่มตัวอย่าง คือ นิสิต นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย และมหาวิทยาลัย ที่ให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลทั้งเป็นข้อมูลเชิงปริมาณ และเชิงคุณภาพ

ขอขอบพระคุณผู้อำนวยการสถาบันวิจัยพุทธศาสตร์ และขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิ ประจำสถาบันวิจัยพุทธศาสตร์ทุกท่านที่ให้การแนะนำ ในการปรับแก้ไขงานวิจัยทุกขั้นตอน จนสำเร็จด้วยดี ประโยชน์ใด ๆ ที่เกิดขึ้นจากการวิจัยฉบับนี้ ขอมอบเป็นกตัญญูทดแทนแด่มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ซึ่งเป็นแหล่งประสิทธิ์ประสาทสรรพวิทยาให้แก่ข้าพเจ้า และคณะ รวมถึงคณาจารย์ที่คอยสั่งสอนด้วยดีตลอดมาและหวังเป็นอย่างยิ่งว่า รายงานการวิจัยฉบับนี้ จะเกิดประโยชน์แก่ผู้สนใจในการศึกษาและนำไปสู่การประยุกต์ใช้ในการรู้ภาษาอังกฤษตามรูปแบบการเรียนรู้

เอกสารอ้างอิง

เคน เคย์. การศึกษาเพื่อศตวรรษที่ ๒๑. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์โอเพ่นเวิลด์ส, ๒๕๕๔.
ทิพวัลย์ มาแสง. การสอนภาษาอังกฤษสำหรับคนไทย. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ทิพย์อักษร,
๒๕๓๒.

ภาคผนวก ข

โครงการใช้ในการวิจัย

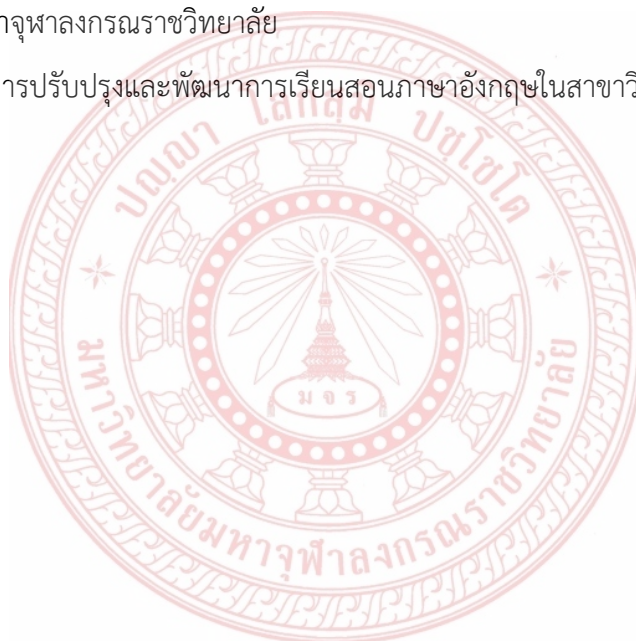

กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการนำผลจากโครงการวิจัยไปใช้ประโยชน์

โครงการวิจัย เรื่อง “การศึกษาปัจจัยที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษขั้นต้น ตามหลักสูตร พุทธศาสตรบัณฑิต พ.ศ. ๒๕๕๕ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย”

ด้านบริการวิชาการ และเรียนการสอน

๑. สามารถนำกระบวนการวิจัยไปใช้ในการเรียนการสอนในรายวิชาระเบียบวิธีวิจัย ภาษาไทย ภาษาอังกฤษแก่นิสิตมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
๒. สามารถนำกระบวนการวิจัยไปใช้ในการเรียนการสอนในรายวิชาการศึกษาศีรษะ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
๓. สามารถนำกระบวนการวิจัยไปใช้ในการเรียนการสอนในรายวิชาสถิติเบื้องต้นและการวิจัย มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
๔. ใช้ในการปรับปรุงและพัฒนาการเรียนสอนภาษาอังกฤษในสาขาวิชาภาษาอังกฤษ

ภาคผนวก ค

ตารางเปรียบเทียบวัตถุประสงค์

**ตารางเปรียบเทียบวัตถุประสงค์ กิจกรรมที่วางแผนไว้
และกิจกรรมที่ได้ดำเนินการมาและผลที่ได้รับจากโครงการ**

กิจกรรม	ผลที่ได้รับ	บรรลु วัตถุประสงค์	โดยทำได้
๑. ค้นคว้าเอกสารและ ผลการวิจัยใช้ ครอบคลุม วัตถุประสงค์ที่ต้อง ศึกษา	ทราบถึงแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัย ที่เกี่ยวข้องประเด็น วิจัยครบตามกรอบ แนวคิด	ข้อที่ ๑	มีความรู้ ความเข้าใจใน ประเด็นที่ศึกษา สามารถตั้ง กรอบแนวคิดเพื่อดำเนินการ วิจัยได้
๒. การสำรวจพื้นที่ใน การเก็บข้อมูล	ทราบถึงสภาพ ปัญหาปัญหาการ เรียนการสอน ภาษาอังกฤษตาม หลักสูตรพุทธ ศาสตร์บัณฑิต ปี พ.ศ. ๒๕๕๕	ข้อที่ ๑	มีความรู้ ความเข้าใจวิธีการ สอนภาษาอังกฤษ
๓. ปรึกษาผู้เชี่ยวชาญ ตามประเด็นการ วิจัย	พัฒนาเครื่องมือให้ ถูกต้องตาม ประการวิจัย	ข้อที่ ๑	ได้เครื่องมือการวิจัยถูกต้อง ครบตามประเด็นการศึกษาวิจัย
๔. การทดสอบ เครื่องมือในการ เก็บรวบรวมข้อมูล	ทดสอบความเข้าใจ และเนื้อหาของ แบบสอบถามก่อน ใช้เป็นเครื่องมือใน การเก็บรวบรวม ข้อมูล	ข้อที่ ๑-๒	ได้เครื่องมือในการวิจัยที่มี เนื้อหาและประเด็นวิจัยครบ ถ้วน
๕. การขออนุญาต สถานที่การคณะ มนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหา จุฬาลงกรณราช วิทยาลัย	เป็นงานวิจัยที่ได้รับ อนุญาตอย่าง ถูกต้องและผ่าน คณะกรรมการ ประจำคณะ มนุษยศาสตร์ มจร.	ข้อที่ ๑-๒	ได้ผ่านการพิจารณาจาก คณะกรรมการกรรมการประจำ คณ ะ ม นุ ษ ย ศ า ส ต ร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณ ราชวิทยาลัย

๖. ดำเนินการกิจกรรม เพื่อให้ผู้รู้ถึงปัจจัย การเรียนการสอนตาม หลักสูตรพุทธศาสตร บัณฑิต สาขาวิชา ภาษาอังกฤษ ปี พ.ศ. ๒๕๕๕	นำผลการวิจัย ปรับปรุงและแก้ไข หลักสูตร พุทธ ศาสตรบัณฑิต สาขาวิชา ภาษาอังกฤษ ปี พ.ศ. ๒๕๕๕	ข้อที่ ๑-๒	ผู้วิจัยมีความเข้าใจเกี่ยวกับ ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนการ สอนหลักสูตรพุทธศาสตร บัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ปี พ.ศ. ๒๕๕๕
---	--	------------	--

ภาคผนวก ง

แบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์

แบบสอบถาม

เรื่อง “การศึกษาปัจจัยที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษขั้นต้น

ตามหลักสูตร พุทธศัศตวรรษที่ ๒๕๕๕”

คำชี้แจง แบบสอบถามฉบับนี้มีทั้งหมด ๒ ตอน

ตอนที่ ๑ ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของบุคคล ประกอบด้วย สมณเพศ สถานภาพ ตำแหน่ง ระดับการศึกษา และประสบการณ์เรียนรู้ภาษาอังกฤษ

ตอนที่ ๒ ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนการสอน ประกอบด้วยด้านหลักสูตร ด้านความรู้ของผู้สอน ด้านพื้นฐานของผู้เรียน ด้านเทคโนโลยีสนับสนุนการเรียนการสอน

ตอนที่ ๑ แบบสอบถามปัจจัยส่วนบุคคลเป็นข้อมูลเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง กรุณาทำเครื่องหมาย (✓) ลงในช่องที่เป็นจริง

ข้อคำถาม	สำหรับ ผู้วิจัย
๑. สมณเพศ ๑. () พระภิกษุ ๒. () สามเณร ๓. () ศฤกษ์	
๒. สถานภาพตำแหน่ง ๑. () อาจารย์ ๒. () นิสิต	
๓. อายุ ๑. () ต่ำกว่า ๒๐ ปี ๒. () ระหว่าง ๒๐-๓๐ ปี ๓. () ระหว่าง ๓๑-๔๐ ปี ๔. () สูงกว่า ๔๐ ปี	
๔. ระดับการศึกษา ๑. () ปริญญาตรี ๒. () ปริญญาโท ๓. () ปริญญาเอก ๔. () กำลังศึกษาอยู่	
๕. ประสบการณ์ในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ๑. () ต่ำกว่า ๑ ปี ๒. () ระหว่าง ๑-๕ ปี ๓. () ระหว่าง ๖-๑๐ ปี ๔. () สูงกว่า ๑๐ ปี	

ตอนที่ ๒ แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยการเรียนรู้การสอนภาษาอังกฤษตามหลักสูตร

ค่าคะแนนที่ให้กับน้ำหนักที่ท่านมีอยู่จริงตามลำดับ ดังนี้

- ค่าคะแนน ๑ อยู่ในระดับ “น้อยที่สุด”
 ค่าคะแนน ๒ อยู่ในระดับ “น้อย”
 ค่าคะแนน ๓ อยู่ในระดับ “ปานกลาง”
 ค่าคะแนน ๔ อยู่ในระดับ “มาก”
 ค่าคะแนน ๕ อยู่ในระดับ “มากที่สุด”

คำชี้แจง ขอความกรุณาให้ท่านได้อ่านข้อความในแต่ละข้อให้เข้าใจ แล้วโปรดขีด (✓) ลงในช่องที่

ด้านหลักสูตร	ระดับความคิดเห็น					สำหรับ นักวิจัย
	๕	๔	๓	๒	๑	
๑. สามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้						
๒. สามารถประยุกต์ความรู้ไปใช้ในสาขาวิชาอื่นได้						
๓. สามารถนำความรู้ไปใช้ในการเผยแผ่พระพุทธศาสนาได้						
๔. มีวิชาชีพรองรับหลังจากสำเร็จการศึกษาจากหลักสูตรนี้						
๕. บัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาเป็นที่ต้องการของตลาด						
๖. ประชาชนทั่วไปมีความสนใจเข้าศึกษาต่อในหลักสูตร						
๗. หลักสูตรสอดคล้องกับศาสตร์สมัยใหม่						
๘. หลักสูตรมีเนื้อหาครอบคลุมวิชาชีพอื่น						
๙. หลักสูตรมีความทันสมัยต่อโลกปัจจุบัน						
๑๐. หลักสูตรมีการปรับปรุงและพัฒนาอยู่เสมอ						
ด้านความรู้ของผู้สอน						
๑. ผู้สอนมีความรู้ด้านภาษาอังกฤษพื้นฐาน						
๒. ผู้สอนมีทักษะในการพูดภาษาอังกฤษ						
๓. ผู้สอนมีทักษะในการฟังภาษาอังกฤษ						
๔. ผู้สอนมีวิธีการสอนในชั้นเรียนที่หลากหลาย						
๕. ผู้สอนมีทักษะในการสอนที่ทันสมัย						
๖. ผู้สอนมีความรู้ในการใช้คำภาษาอังกฤษ						
๗. ผู้สอนมีทักษะในการเขียนภาษาอังกฤษในเชิงวิชาการ						
๘. ผู้สอนให้คำแนะนำแก่นิสิตนอกชั้นเรียน						
๙. ผู้สอนมีการเตรียมการสอน						
๑๐. ผู้สอนให้คำปรึกษานิสิตเกี่ยวกับการเรียนรู้						

ด้านพื้นฐานของผู้เรียน						
๑. ผู้เรียนพื้นฐานเรื่องไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ						
๒. ผู้เรียนมีความตั้งใจเรียนรู้ภาษาอังกฤษ						
๓. ผู้เรียนเข้าชั้นเรียนสม่ำเสมอ						
๔. ผู้เรียนมีความพยายามเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียน						
๕. ผู้เรียนสนใจเข้าร่วมกิจกรรมเกี่ยวกับภาษาอังกฤษ						
๖. ผู้เรียนใช้เวลาในการอ่านตำราภาษาอังกฤษ						
๗. ผู้เรียนฝึกฝนตนเองเกี่ยวกับการฟังภาษาอังกฤษ						
๘. ผู้เรียนเข้าพบอาจารย์เพื่อขอคำปรึกษา						
๙. ผู้เรียนสนใจสนทนาภาษาอังกฤษกับเจ้าของภาษา						
๑๐. ผู้เรียนฝึกฝนในการเขียนภาษาอังกฤษ						
ด้านเทคโนโลยีสนับสนุนการเรียนการสอน						
๑. มีเอกสารประกอบการสอนในชั้นเรียน						
๒. มีอินเทอร์เน็ตเพื่อใช้ประกอบการสอน						
๓. มี Power point ใช้ประกอบการสอน						
๔. มีเครื่องบันทึกเสียงเพื่อเปิดฟังเสียงประกอบการเรียนการสอน						
๕. มีสื่อรูปภาพใช้ประกอบการเรียนการสอน						
๖. มีสื่อ วี ดี โอ ใช้ประกอบการเรียนการสอน						
๗. มีเทคโนโลยีที่ทันสมัยประกอบการเรียนการสอน						
๘. มีระบบส่งข้อมูลผ่าน you tube เพื่ออำนวยความสะดวกแก่ผู้เรียน						
๙. มีบทเรียนที่ผ่านการตรวจสอบจากคณะกรรมการ						
๑๐. การเครื่องมือสื่อสารเพื่อให้ผู้เรียนมีโอกาสเรียนรู้เสริมหลักสูตร						

ตอนที่ ๓ แบบสอบถามเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์การเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามหลักสูตร

คำชี้แจง ขอความกรุณาให้ท่านได้อ่านข้อความในแต่ละข้อให้เข้าใจ แล้วโปรดขีด (✓) ลงในช่องที่

ความสามารถในการฟัง	ระดับการเรียนรู้					สำหรับ นักวิจัย
	๕	๔	๓	๒	๑	
๑. สามารถฟังการออกเสียงคำในภาษาอังกฤษได้						
๒. สามารถฟังแล้วรู้ความหมายในประโยคได้						
๓. สามารถฟังเสียงสระในภาษาอังกฤษได้						

๔. สามารถฟังเสียงพยางค์ในภาษาอังกฤษได้						
๕. สามารถฟังการสนทนาประโยคยาวๆ ได้						
๖. สามารถฟังเพลงจากภาษาอังกฤษได้						
๗. สามารถฟังการสนทนาอธิบายความในชั้นเรียนได้						
๘. สามารถฟังคำพูดเร็วๆ ได้ในเวลาคนอื่นพูดคุยกัน						
๙. สามารถฟังคำในบทกลอนภาษาอังกฤษได้						
๑๐. สามารถฟังการสนทนาจากข่าวสารตามสื่อได้						
ความสามารถในการพูด						
๑. สามารถพูดออกเสียงได้คล้ายคนอังกฤษ						
๒. สามารถพูดสนทนากับเพื่อนิสิตต่างชาติได้						
๓. สามารถพูดโต้ตอบอาจารย์สอนในชั้นเรียนได้						
๔. สามารถพูดคำสนทนาง่ายๆ ได้						
๕. สามารถพูดคำพูดการออกเสียงระดับต่างๆ ได้						
๖. สามารถพูดออกเสียงสระภาษาอังกฤษได้ทุกตัว						
๗. สามารถพูดออกเสียงพยางค์ออกเสียงสั้น(Voice)ได้						
๘. สามารถพูดออกเสียงและรู้ความหมายของคำที่พูดได้						
๙. สามารถเรียนรู้วิธีการพูดภาษาอังกฤษได้						
๑๐. สามารถฝึกหัดพูดภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติได้						

ความสามารถในการอ่าน	ระดับการเรียนรู้					สำหรับ นักวิจัย
๑. สามารถอ่านถูกต้องตามตัวสะกดในภาษาอังกฤษ						
๒. สามารถอ่านคำผสมในภาษาอังกฤษ ได้						
๓. สามารถอ่านคำออกเสียงผิดไปจากตัวสะกดได้						
๔. สามารถอ่านคำควบกล้ำในภาษาอังกฤษได้						
๕. สามารถอ่านออกเสียงตามสื่อหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษได้						
๖. สามารถอ่านออกเสียงในหนังสือตำราเรียนภาษาอังกฤษได้						
๗. สามารถอ่านออกเสียงตามเอกสารที่มีความยาวได้						
๘. สามารถอ่านในใจและรู้ความหมายหลังการอ่านจบลง						
๙. สามารถอ่านคำที่ออกเสียงไม่ตรงตามเสียงสะกดในคำ						
๑๐. สามารถอ่านออกเสียงคำที่ออกเสียงใกล้เคียงกันได้						
ความสามารถในการเขียน						
๑. สามารถเขียนโต้ตอบคำถามได้						
๒. สามารถเขียนเขียนจัดหมายโต้ตอบได้						

๓. สามารถเขียนรายงานส่งอาจารย์ได้						
๔. สามารถเขียนข้อความติดต่อกันยาวหลายบรรทัดได้						
๕. สามารถเขียนภาษาอังกฤษในตัวอักษรบรรจงได้						

**ตอนที่ ๔ แบบสัมภาษณ์เชิงลึกเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามหลักสูตร
ประเด็นการสัมภาษณ์เชิงลึก**

๑) ข้อความสัมภาษณ์เกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง

ข้อความสัมภาษณ์เกี่ยวกับเพศของกลุ่มตัวอย่าง.....

ข้อความสัมภาษณ์เกี่ยวกับอายุของกลุ่มตัวอย่าง

ข้อความสัมภาษณ์เกี่ยวกับสถานตำแหน่งของกลุ่มตัวอย่าง

ข้อความสัมภาษณ์เกี่ยวกับระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง

ข้อความสัมภาษณ์เกี่ยวกับประสบการณ์เรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง

๒) หลักการเรียนรู้ภาษาอังกฤษประกอบด้วย

ข้อความสัมภาษณ์ปัจจัยเกี่ยวกับหลักสูตร

ข้อความสัมภาษณ์ปัจจัยเกี่ยวกับความรู้ของผู้สอน

ข้อความสัมภาษณ์ปัจจัยเกี่ยวกับพื้นฐานของผู้เรียน

ข้อความสัมภาษณ์ปัจจัยเกี่ยวกับเทคโนโลยีสนับสนุนการเรียนการสอน

๓) ผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษในหลักสูตร

ข้อความสัมภาษณ์ด้านความสามารถในการฟัง

ข้อความสัมภาษณ์ด้านความสามารถในการพูด

ข้อความสัมภาษณ์ด้านความสามารถในการอ่าน

ข้อความสัมภาษณ์ด้านความสามารถในการเขียน

ภาคผนวก จ

สรุปโครงการ

แบบสรุปโครงการวิจัย
สถาบันวิจัยพุทธศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

สัญญาเลขที่ : MCU RS 610758119

ชื่อโครงการ : การศึกษาปัจจัยที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษขั้นต้น
 ตามหลักสูตรพุทธศาสตรบัณฑิต พ.ศ. ๒๕๕๕ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

หัวหน้าโครงการ : พระมหาสุริยา วรเมธี, ผศ.ดร.

ส่วนงาน : ภาควิชาภาษาต่างประเทศ คณะมนุษยศาสตร์
 มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

โทร. ๐๘๙-๙๖๖๓๓๙๔ E-mail = m_surya๑๙@yahoo.com

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาอังกฤษจัดเป็นภาษากลาง(Lingua trance) ของการสื่อสารโดยเฉพาะระหว่างผู้ใช้ภาษาที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นประจำชาติ ไม่ว่าจะเป็นในวงการวิทยาศาสตร์ การติดต่อสื่อสาร เทคโนโลยีการค้าขาย และการศึกษาการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศได้รับความสนใจจากผู้เรียนและนักศึกษาทั่วไป ภาษาอังกฤษถูกจัดเป็นหนึ่งในวิชาแกน นอกเหนือจากศิลปะ คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์และหน้าที่พลเมืองที่ผู้เรียนควรมีความเชี่ยวชาญ ในการนำไปใช้ฐานะเป็นทักษะจำเป็นเพื่อการเรียนรู้ในศตวรรษที่ ๒๑ เพื่อนำความเชี่ยวชาญในศิลปะการใช้ภาษาอันเป็นส่วนหนึ่งในการพัฒนาความสามารถในการแข่งขันในระดับประเทศ^๑

การสอนภาษาอังกฤษให้มีความรู้ความเข้าใจในไวยากรณ์และการใช้ตามรูปแบบให้เกิดทักษะการอ่าน การฟัง การพูดและการเขียนจึงมีความสำคัญ ทั้งผู้สอนและผู้เรียน จากการติดตามและประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ผ่านมา พบว่า ปัจจัยสำคัญที่ทำให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษไม่ประสบผลสำเร็จคือ ผู้สอน ทั้งนี้เพราะว่า ผู้สอนส่วนใหญ่มักจะเป็น ครูประจำวิชาไม่มีวุฒิการศึกษาทางด้านภาษาอังกฤษ ขาดความแม่นยำในเนื้อหาทำให้ไม่กล้าที่จะสอน ขาดความมั่นใจ ไม่มีความรู้ภาษาอังกฤษพื้นฐานที่มั่นคง ผู้สอนขาดความชำนาญ โดยเฉพาะการสอนให้ผู้เรียนพูดภาษาอังกฤษไม่ได้ และไม่มีวิธีการสอนที่จูงใจให้นักเรียนเห็นความสำคัญของการเรียนภาษาอังกฤษทำให้ผู้เรียน เกิดความเบื่อหน่ายขาดความสนใจ และขาดแรงจูงใจในการเรียนไม่เห็นประโยชน์ของการเรียนภาษาอังกฤษ^๒

^๑ เคน เคย์, **ทักษะแห่งอนาคต การศึกษาเพื่อศตวรรษที่ ๒๑**, (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์โอเพ่นเวิลด์ส., ๒๕๕๔), หน้า ๒๓-๓๕.

^๒ ทิพวัลย์ มาแสง, **การสอนภาษาอังกฤษสำหรับคนไทย**, (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ทิพย์อักษร, ๒๕๓๒), หน้า ๓๒.

ดังนั้น การศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามหลักสูตร พุทธศาสตร์บัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ จะทำให้การพัฒนาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในทุกะดับของมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยมีคุณภาพเกิดผลสัมฤทธิ์ มีประสิทธิภาพ มีมาตรฐาน และบรรลุเป้าหมายที่มหาวิทยาลัยกำหนดไว้ทุกประการ โดยคณะผู้วิจัยพยายามใช้วิธีการศึกษาแบบวิทยาศาสตร์เข้ามาช่วย เพื่อให้ได้ผลการวิจัยที่ถูกต้องแม่นยำ และสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการพัฒนาสื่อและเทคโนโลยีประกอบการสอนภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยให้มีประสิทธิภาพและเกิดผลสัมฤทธิ์อย่างแท้จริง
วัตถุประสงค์ของโครงการวิจัย ๑) เพื่อการศึกษาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามหลักสูตรพุทธศาสตร์บัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ๒) เพื่อการศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามหลักสูตร พุทธศาสตร์บัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
ผลการวิจัย กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ โดยภาพรวม อยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๒๗ เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านหลักสูตร อยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๒๗ ด้านความรู้ของผู้สอนอยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๑๖ ด้านพื้นฐานของผู้เรียนอยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๒๔ ด้านเทคโนโลยีสนับสนุนการเรียนการสอนอยู่ในระดับ “มาก” มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๔.๔๒ ข้อมูลเชิงคุณภาพจากการสัมภาษณ์เชิงลึก พบว่า นิสิตในมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย มีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามหลักสูตรที่เปิดการเรียนการสอน แต่มีปัญหาและอุปสรรคดังนี้ ๑) ปัญหาหลักสูตรที่ไม่สอดคล้องกับวิชาชีพของผู้เรียน เนื้อหาหลักสูตรเน้นไปในทิศทางเผยแพร่หลักธรรมทางพระพุทธศาสนา และบริการสังคม ๒) ปัญหาด้านความรู้ของผู้สอน ได้แก่ การใช้ภาษาอังกฤษของอาจารย์ไม่อยู่ในระดับเชี่ยวชาญ ไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษขั้นสูงได้ แต่ท่านสามารถสื่อสารเพื่อนำเนื้อหาเสนอต่อนิสิตได้ ๓) ผู้เรียนมีพื้นฐานด้านภาษาอังกฤษแตกต่างกัน มีอุดมการณ์ในการเรียนรู้แตกต่างกัน สนใจเข้าชั้นเรียนไม่เต็มเวลากำหนด ฝึกการใช้ภาษาไม่เพียงพอต่อระดับชั้นการศึกษาของตน ปัญหาดังกล่าวทำให้ยากต่อการพัฒนาให้มีคุณภาพเท่าเทียมกันในระดับชั้นปี

๔) อุปกรณ์การสอนขาดประสิทธิภาพในการจัดให้บริการการศึกษา เช่น มีสภาพเก่า สภาพการใช้ไม่ได้ มีจำนวนไม่เพียงพอต่อความต้องการของผู้เรียน

๕) ทักษะการใช้ภาษาอังกฤษของนิสิตเมื่อวัดความสามารถถึงชั้นปีที่ ๔ มีทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษน้อย มีการฝึกใช้ภาษาอังกฤษ ทั้งสี่ทักษะน้อย ส่วนใหญ่นิสิตจึงมีปัญหาในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษ

การนำผลงานวิจัยไปใช้ประโยชน์

ด้านบริการวิชาการ และเรียนการสอน

๑. สามารถนำกระบวนการวิจัยไปใช้ในการเรียนการสอนในรายวิชาระเบียบวิธีวิจัย ภาษาไทย ภาษาอังกฤษแก่นิสิตมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

๒. สามารถนำกระบวนการวิจัยไปใช้ในการเรียนการสอนในรายวิชาการศึกษาอิสระ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

๓. สามารถนำกระบวนการวิจัยไปใช้ในการเรียนการสอนในรายวิชาสถิติเบื้องต้นและการวิจัย มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

๔. ใช้ในการปรับปรุงและพัฒนาการเรียนสอนภาษาอังกฤษในสาขาวิชาภาษาอังกฤษ

การประชาสัมพันธ์

- มีการประชาสัมพันธ์กิจกรรมและผลงานวิจัยทางอินเทอร์เน็ต http://www.mcu.ac.th/site/major/major_index.php
- ส่วนการประชาสัมพันธ์ทางสิ่งพิมพ์อยู่ในระหว่างดำเนิน

ประวัติผู้วิจัย

๑. ชื่อ-นามสกุล (ภาษาไทย) : พระมหาสุริยา วรเมธี
(ภาษาอังกฤษ): Phramaha Suriya Waramedhi
๒. ตำแหน่งปัจจุบัน : ผู้อำนวยการ บัณฑิตศึกษา สาขาวิชาภาษาศาสตร์
๓. ที่อยู่(ที่ทำงาน) : ภาควิชาภาษาต่างประเทศ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัย
มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ๗๙ ม.๑ (ถ.พหลโยธิน กม.๕๕)
ต.ลำไทร อ.วังน้อย จ.พระนครศรีอยุธยา ๑๐๗๓๐
โทร ๐๒-๐๓๕ ๒๔๘๐๐๐ (ต่อ) ๘๒๕๐
E-mail : m_surya๑๙@yahoo.com
๔. ประวัติการศึกษา :
 - ปริญญาตรี : คณะพุทธศาสตร์ (สาขาวิชาปรัชญา)
มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย (พ.ศ. ๒๕๒๕)
 - ปริญญาโท : สาขาวิชาภาษาศาสตร์ จาก Poona University (India) (ปีที่จบ ๒๕๒๙)
 - ปริญญาเอก : สาขาวิชาภาษาศาสตร์ จาก Poona University (India) (ปีที่จบ ๒๕๓๕)
๕. ประสบการณ์ในการทำวิจัย

ประวัติผู้ร่วมวิจัย

๑. ชื่อ-นามสกุล : (ภาษาไทย) ผศ.ดร. เมธาพันธ์ โพธิ์ธีรโรจน์
(ภาษาอังกฤษ) Asst.Prof.Dr. Methaphan Phothithirarot
๒. ตำแหน่งปัจจุบัน : รองคณบดีคณะมนุษยศาสตร์, ผู้ช่วยศาสตราจารย์
๓. ที่อยู่ (ที่ทำงาน) : ภาควิชาภาษาต่างประเทศ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัย
มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ๗๙ ม.๑ (ถ.พหลโยธิน กม.๕๕)
ต.ลำไทร อ.วังน้อย จ.พระนครศรีอยุธยา ๑๐๗๓๐
โทร ๐๒-๐๓๕ ๒๔๘๐๐๐ (ต่อ) ๘๒๕๐

๔. ประวัติการศึกษา :

- ปริญญาตรี: สาขาวิชาภาษาอังกฤษ (พธ.บ.) มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
 ปริญญาโท: สาขาวิชาบริหารรัฐกิจ (เกียรตินิยม) (M.P.A.), Nagpur University (India)
 ปริญญาโท: สาขาวิชาภาษาศาสตร์ (Linguistics), Nagpur University (India)
 ปริญญาโท: สาขาปรัชญาบริหารรัฐกิจ (เกียรตินิยม) (M.Phil.), Nagpur University (India)
 ปริญญาเอก: สาขาวิชาบริหารรัฐกิจ จาก Nagpur University (India)

๕. ประสบการณ์ในการทำวิจัย

หัวหน้าโครงการวิจัยเรื่อง “ศึกษาสภาพปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิต
มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย” ปีงบประมาณ ๒๕๕๕

ประวัติผู้ร่วมวิจัย

๑. ชื่อ-นามสกุล: (ภาษาไทย) ลลิตา พิมรัตน์
(ภาษาอังกฤษ) LALITA PIMRAT
๒. ตำแหน่งปัจจุบัน: นิสิตปริญญาเอก สาขาภาษาศาสตร์ (English Program)
๓. ที่อยู่ (ที่ทำงาน) : มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ๗๙ ม.๑ (ถ.พหลโยธิน กม.๕๕)
ต.ลำไทร อ.วังน้อย จ.พระนครศรีอยุธยา ๑๐๗๓๐
โทร ๐๒-๐๓๕ ๒๔๘๐๐๐ (ต่อ) ๘๒๕๐

๔. ประวัติการศึกษา :

- ปริญญาตรี: สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ (ศศ.บ.) มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
 ปริญญาโท: วิชาภาษาศาสตร์ (พธ.ม) มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

๕. ประสบการณ์ในการทำวิจัย